

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду приведени оптужени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин, те њихови браниоци, адвокати Ђокић Драган, који се јавља и за адвоката Мирослава Ђорђевића, уз сагласност оптуженог, те Шалић Миломир и Перковић Мирослав, који се јавља за адвоката Сташевић Слободана, уз сагласност оптуженог, заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, пуномоћници оштећених Наташа Кандић и адвокат Драгољуб Тодоровић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок са псеудонимом Н.

СВЕДОК Н: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Хвала што сте дошли у суд. Ми ћемо овде испоштовати Вашу жељу и оне мере које су Вам већ пружене у фази истраге, значи, ми Вас нећемо ословљавати са именом и презименом, а ту су испред Вас Ваши лични подаци, на једном папиру. Да ли видите ту? Јел то тачно, јесу ти подаци?

СВЕДОК Н: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо тај списак придружити списима, да не читамо сада Ваше податке, адресу и тако даље.

СВЕДОК Н

Са личним подацима као у истрази, упозорен, опоменут на дужност казивања истине и опоменут на текст заклетве коју је положио у фази истраге, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дужни као сведок истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Запрећена је и казна затвора до пет година и Ви сте заклетву већ положили, тако да Вас ја само опомињем поново на дужност да говорите истину. Уколико сматрате да бисте се одговором на поједина питања изложили Ви или Ваш блиски сродник тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, Ви нисте дужни да одговорите на поједина питања. Ви ту имате и једну листу са неким псеудонимима, јел има то тамо, тако да, уколико будете имали потребе приликом сведочења да помињете те људе, ја Вас молим да уместо имена исто кажете то слово. Да ли видите ту? Отворите слободно, мислим да има слово К, вероватно.

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам јасно то? Јесте. Добро. Овде пред Окружним судом у Београду води се поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва против Грујић Бранка, Поповић Бранка, Славковић Драгана, Кораћ Ивана, Филиповић Синише и Драгићевић Драгутина, због догађаја који су се одиграли у периоду почетак маја, средина јула 1992. године, па Вас ја позивам да Ви нама, отприлике, кажете, односно обзиром да сте већ давали исказ, прво ћу Вас питати, да ли остајете при својим исказима које сте дали пред истражним судијом и пред хашким истражитељима?

СВЕДОК Н: Да, остајем. То што је дато пред хашким, ту можда има недефинисаних реченица или мисли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, како су унете или нису уопште Ваше мисли и реченице?

СВЕДОК Н: Па, како су унете, како су унете, мада не баш све, али, има понешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви читали ту изјаву, па сте приметили те несагласности? Када сте имали прилику да?

СВЕДОК Н: Не знам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте имали прилику да прочитате?

СВЕДОК Н: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преведену?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је дао, да ли се сећате?

СВЕДОК Н: Не знам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте обављали тај разговор са истражитељима?

СВЕДОК Н: 2003.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2003.?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то било?

СВЕДОК Н: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику? Да ли је био и преводилац?

СВЕДОК Н: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви нећете нам сада рећи, странке овде знају, то је битно да странке знају шта сте Ви радили у то време, него нам крените, значи, нећемо причати о том Вашем запослењу у то време, него нам испричајте везано за, значи, да почнемо са делатностима овог Кризног штаба и Вашим сазнањима везано за рад Кризног штаба, а потом мало да нам се изјасните о овим догађајима, уколико

Вам је нешто познато о депортацији људи из Козлука, затим о формирању и функционисању ових сабирних центара, логора, у Дому културе у Челопеку, Економији и Циглани, што је предмет ове оптужнице, значи Ваша сазнања везана за те догађаје. Изволите.

СВЕДОК Н: Вама је познато, уочи избијања рата да је била одређена психоза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете мало гласније?

СВЕДОК Н: Уочи избијања рата била је одређена психоза код свих људи и једне и друге националности и нормално, сви су се плашили, јер поготову што је рат био у Хрватској, то је куцао и на врата у Босни и Херцеговини и нормално је да су се људи једноставно окупљали. Ја сам тада отишао у Каракај и тамо је био Кризни штаб и онда сам ту и остао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, значи, пред?

СВЕДОК Н: То је било негде 05., 06. априла, отприлике, 07. тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, пре него што су почеле те борбе?

СВЕДОК Н: Почетком априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко позвао, или сте Ви самоиницијативно, обзиром на тај посао који сте обављали, или Вас је неко позвао?

СВЕДОК Н: Једноставно, дошао сам да се јавим, да видим где је мој распоред и шта ћемо даље и онда сам остао у Кризном штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се ту укључили у тај рад? Јесте добили неку одлуку формално или о чланству или како?

СВЕДОК Н: Нисмо добили никакву одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмену или нешто?

СВЕДОК Н: Нисам никакву писмену одлуку добио, али ту било више људи, које сам доста њих познавао и нормално, у сваком случају, лакше је било ту него ићи у случају избијања рата на линију или слично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ту сте се ангажовали, је ли тако?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где је био тај Кризни штаб, тог 05., 06.?

СВЕДОК Н: У бившем «Алхосу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи у Каракају, је ли тако?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само морате мало гласније, не чујемо Вас. Ко је ту био, то је та фабрика, је ли тако?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту сада био?

СВЕДОК Н: Како мислите, ко је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од људи, да ли је ту била нека војска, полиција, или нешто?

СВЕДОК Н: Па, било је доста људи и територијалне одбране и цивилног становништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у фабрици «Алхос»?

СВЕДОК Н: Не мислим цивили, него долазили људи, да, ради информација, ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био овако од неких војника или полицајаца, неких службених лица, је ли било тога?

СВЕДОК Н: Па, било је униформисаних војника, било је територијалне одбране. Сада по имену не знам како да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је чинио тај Кризни штаб у том тренутку, тог 05., 06., ко је ту био?

СВЕДОК Н: Да набројим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, отприлике, пазите само на те иницијале.

СВЕДОК Н: Кризни штаб је чинио Брано Грујић, Бранко Грујић, Драган Спасојевић, Славољуб Томашевић, Стево Ивановић, Стево Радић, Јово Ивановић, ја. Било је још неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте се састајали тих дана, да ли је неких одлука било?

СВЕДОК Н: Све је било то у ходу. Није било неких званичних седница, састанака, него је било у ходу, јер био је општи хаос, долазило је доста паравојних формација. Малтене, свако је своју силу спроводио и код људи је био општи страх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То пред рат, пред избијање?

СВЕДОК Н: Пред рат и у самом «Алхосу», јер врзало је се свих могућих људи, и униформи и свега, тако да није се знало ни ко наређује, ко је одговоран, ко је главни, малтене, било је доста наоружаних и нормално када је са оружјем, тешко је било контактирати са било ким и било шта се супротставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се онда дешава ту, тих дана? Да ли се сећате када је почео сукоб?

СВЕДОК Н: Па, после су дошле Арканове јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код дана у односу на тај када Ви тамо долазите?

СВЕДОК Н: 06., 07., 07., отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви видели те јединице?

СВЕДОК Н: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било људи?

СВЕДОК Н: Онако, одређена група. Нисам их видео све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била нека велика формација или?

СВЕДОК Н: Па, средња, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то отприлике људи?

СВЕДОК Н: Па, ја сада не могу, али било је тридесет, четрдесет, педесет, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви схватили долазак тих Арканових људи у Ваш град?

СВЕДОК Н: Речено је да долазе да заведу ред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био неред, шта је било?

СВЕДОК Н: Па, једноставно, што је српско становништво изашло из Зворника, бошњачко, муслиманско становништво је остало у Зворнику и људи су се плашили, и једни и други. Ипак смо имали највеће поверење у Армију, у војску, сви. Међутим, војска није имала ту ингеренцију, тако да практично су биле те паравојне формације које су се представљале као, на неки начин и тако да, било је доста тешко се ту организовати, оријентисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што су отишли људи из града, српско становништво?

СВЕДОК Н: Зато што су се плашили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК Н: Па, свако се свакога плашио, поготову на тим теренима је и у Првом светском рату и у Другом светском рату, треба имати обзира и за једну и за другу нацију. Ми смо сви осећали потајни страх, не од комшија, ни у ком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК Н: Али, већином од оних који дођу, који су непознати и поготово тада је нагрнуло превише људи који су били лабилнога и карактера, и да не кажем, помало и умно тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су ти људи?

СВЕДОК Н: Па, не знам одакле су долазили, али видим, доста их је долазило, да ли из Србије, да ли из Хрватске, из свих делова је било. Знам да их је било, малтене, бар су се представљали, неки су се представили да су из Србије, неки су се представили да су дошли чак из Хрватске, из Лике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Срби или Муслимани?

СВЕДОК Н: Не, не, паравојне формације, Срби, а било је и Муслимана са овим формацијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, Срби се плашили од српских формација, то хоћете да кажете?

СВЕДОК Н: Од паравојних, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од паравојних?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како су они дошли? Јесу то добровољци или су то паравојне формације?

СВЕДОК Н: Они су се представљали као добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих ту довео?

СВЕДОК Н: Не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је?

СВЕДОК Н: Сами су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами дошли?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде реците нам, који су то добровољци, знате ли неке јединице, или су то поједини људи.

СВЕДОК Н: Не знам појединачно, а једино за групу Арканову што знамо и за Жућину групу. Онда, поједини који су имали надимке, јел треба да помињем надимке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, помените, ако знате.

СВЕДОК Н: На пример, Репић, па неки Пиварски, па Муфлон, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под чијом командом су те јединице, тај Муфлон, Пиварски, Репић?

СВЕДОК Н: Репић је био под командом Жућином, ваљда, уствари, мада се он одметнуо сам, а Жућа је имао своју формацију. Арканови су били на неки начин најдискринованији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И докле су ти Арканови били?

СВЕДОК Н: Па, били су кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратко? А добро, тај Жућа?

СВЕДОК Н: Па, остало је и после тога, остали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под ким је он био?

СВЕДОК Н: Не знам, вероватно под.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њему командовао?

СВЕДОК Н: Они су били команданти, Жућа је имао своју групу и он је био командант, тако се представљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вама познато да су они плаћани?

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам нешто о функционисању тог Кризног штаба? Докле функционише Кризни штаб?

СВЕДОК Н: Не знам докле је функционисао. Ми смо се више бавили, како да кажем, цивилним питањима и смештајем људи, а што се тиче војске, што се тиче територијалне одбране, то су униформисана лица радила, тако да практично ми нисмо имали увида у то. Бар ја нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Кризни штаб се звао све време или је то после промењено или како?

СВЕДОК Н: Касније је промењено у Привремена влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК Н: Не знам тачно, мислим да је то у мају, јуну, када, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био председник те Владе?

СВЕДОК Н: Био је Брано Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте учествовали све време, Ви?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли на седнице, колико пута су биле те седнице, састанци?

СВЕДОК Н: Па, биле су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута недељно?

СВЕДОК Н: Не знам, па по потреби, зависи, овако у ходу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, колико пута су одржаване седнице? Да ли се Ви плашите од некога? Ја видим да Ви нисте овде нешто комотни.

СВЕДОК Н: Не плашим се, али, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се не плашите, па, дајте.

СВЕДОК Н: Не знам шта да кажем, реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклетву сте положили, па ја Вас питам, испаде сада, ја више знам од Вас. То је потпуно нелогично. Ви сте били тамо, били сте у том органу, о чијем раду Вас питам. Ја не могу Вама сада да, испричајте нам, јесте ишли на седнице? Људи кажу, да ли су биле два пута недељно седнице или нису, или су биле чешће или уопште нису биле?

СВЕДОК Н: Са те раздаљине, тешко је сада рећи, биле су две или три, углавном, било је седница. Колико, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је учествовао на тим седницама, осим ових које сте побројали, који су чланови? Да ли су били неки чланови који увек долазе из неких других структура власти, општинских, који увек морају ту да буду присутни? Да ли је било неких таквих који по функцији морају да буду присутни, који представљају неке сегменте живота општине, осим тих људи који ту спадају, у штаб, односно Владу, како се то већ звало?

СВЕДОК Н: Па, повремено су били и ови из територијалне одбране, онда из информисања, из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А полиција?

СВЕДОК Н: Била је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел увек дођу или?

СВЕДОК Н: Било је и њих, долазили су, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то кажете, у множини, више њих из полиције дође или један?

СВЕДОК Н: Зависи, ако је састанак, обично један испред полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А испред ТО?

СВЕДОК Н: Да, исто један, некада и два или некада заменик или неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему се причало?

СВЕДОК Н: О ситуацији ту у Зворнику, о општини, Републици, шта да се ради даље, како да се то зло заустави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је представљао територијалну одбрану?

СВЕДОК Н: Не знам ко је у почетку. После је дошао и Бранко Павловић, те је и он био у територијалној одбрани. Раније уочи рата је био Стева Ивановић, чини ми се у штабу територијалне одбране. Војска је била, тада је Зоран Јовановић, Југословенска војска, али она је била по страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то мислите, по страни? Шта то значи?

СВЕДОК Н: Ево, на пример, када су дошле Арканове јединице и када је, ето као да се Зворник, како да употребим реч, нападне, тражили су да учествује војска, међутим, они су то одбили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ЈНА је одбила?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да учествује у оном преузимању Зворника?

СВЕДОК Н: Јесте, одбила је ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је онда то одрадио?

СВЕДОК Н: Арканови људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А територијалци са општине?

СВЕДОК Н: Нису учествовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

СВЕДОК Н: Не. Они су тражили само педесет људи да као поставе, када буду они улазили у Зворник, да их поставе на одређена места. Међутим, ниси могао наћи ни педесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аркан је тражио?

СВЕДОК Н: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? Причали сте нешто о томе.

СВЕДОК Н: После тога је ваљда одређен број људи из Каракаја, али оии су само, како су Арканове јединице улазиле у Зворник, они су постављали те људе на одређене положаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те територијалце?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте у истрази нешто, да је Аркан тражио да скупе педесет људи. Од кога је то тражио?

СВЕДОК Н: Од Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били ту присутни?

СВЕДОК Н: Не сећам се сада, мислим да је Пеја то тражио, после тога. Он је један од његових команданата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је обећао Стева, шта сте рекли?

СВЕДОК Н: Па, речено је да ће се скупити. Међутим, нико се није јавио, није се могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома сте Ви одговорили ово, нећете никога имати, јер се никома не гине?

СВЕДОК Н: Па, рекао сам на Кризном штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризном штабу?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био присутан, ко је ту био?

СВЕДОК Н: Па, били смо сви скоро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта они кажу?

СВЕДОК Н: Па, једноставно, шта ће, слежу раменима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао Бранко?

СВЕДОК Н: Па, Бранко је рекао, скупићемо више. Међутим, он се ту прешао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису се скупили људи?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК Н: Зворник је као после су прешли у Зворник, Привремена влада је прешла у Зворник у зграду банке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У град?

СВЕДОК Н: Да, у град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? И шта се онда догађа?

СВЕДОК Н: Касније се прешло у општину и почеле су припреме за цивилно формирање власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је вршио припреме?

СВЕДОК Н: Па, долазили су представници из Републике, из општинске власти, требало је да се изабере влада, председник Извршног одбора, Извршни одбор, председник општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се дешава на терену? Испричајте нам то. Да кренемо од ових Дивичана. Јел Ви знате да су неки Дивичани исељени из свог места?

СВЕДОК Н: Из Дивича?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, из Дивича?

СВЕДОК Н: Да, чуо сам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте чули?

СВЕДОК Н: Па, у Зворнику. Јер један део је, не знам куда су они отишли и где су били, није ми познато, знам једино када сам пролазио поред зграде «Новога извора» да сам видео одређен број људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, полако. Ви сте ту били у том штабу, нисте Ви били обичан грађанин. Да ли се сећате да је било разговора? Овде нама оптужени причају о томе, да је била нека одлука, да се људи негде шаљу, па се вратили, то нам испричајте. Да ли сте Ви били присутни тим састанцима?

СВЕДОК Н: Када је Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви о томе знате?

СВЕДОК Н: Па, ево овако. Када је Зворник заузет, онда је упућен проглас да се сви врате, и Срби, и Муслимани и сви да се врате и да се гарантује и мислили смо заиста да ће бити то добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је одлучио да се тај проглас упути свим грађанима?

СВЕДОК Н: Па, мислим да је тадашњи Кризни штаб и да је Бранко упутио проглас грађанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се они врате?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК Н: И верујући да ће бити и доста је се људи и вратило, али се вратило највише сиротиње и обичнога народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК Н: И онда смо делили, покушали Црвени крст да делимо и једним и другима, међутим, било је доста појединаца који су, једноставно, од којих се свако плашио. Ево, конкретно, једна Српкиња је изјавила, каже, мене је страх да моја кћерка остане, да не буде силована. И онда су нормално после тога опет одлазили који су могли, није могло увек да се крене, поготово што је било доста тих паравојних формација. А нико им није могао стати на крај, зато што су се они у неку руку одметнули. Власт је чинила што је могла, међутим, тешко је то било. А што се тиче исељавања становништва, било је мишљење да је боље ипак људе склонити на сигурно место, него излагати ту, јер не може се контролисати. Тако је било разговора, да не би људи упали у Козлук, да се Козлучани иселе. Ту је доста разговора било, или на пример, Шепак или Дивич, а сада куда су они одвежени, ја не знам. Али, у сваком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да се сконцентришемо прво на Дивич. Овде се оптужницом ставља на терет оптуженима Бранку Грујићу и Поповић Бранку да су они по повратку те колоне, наредили да се одвоје нека мушка лица од жена и од деце и да се задрже у управној згради «Новог извора» у Зворнику, а касније да се пребаце у Дом културе у Челопеку, где су се дешавала та малтретирања и злостављања и мучења тих људи. Први нам реците, знате ли нешто о томе уопште да су неки људи кренули из Дивича, да су негде били упућени, да су се враћали? То нам прво испричајте, да заокружимо ту целину.

СВЕДОК Н: Не знам да су људи одвајани, мушкарци и жене, то не знам, а не знам ни када су кренули, само сам касније сазнао да су исељени људи из Дивича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви чули, ко је одлучио да се ти људи иселе?

СВЕДОК Н: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК Н: Па, једноставно да су се људи из Дивича иселили, а касније из Козлука и Шепка и да су дати аутобуси за ове људе да се одвезу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио?

СВЕДОК Н: Мислим, територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијална одбрана?

СВЕДОК Н: Да, и војска, ваљда, јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која војска, кажете малопре, војска није функционисала?

СВЕДОК Н: Мислим на ове униформисане јединице војника, не војника, него територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијалне одбране?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта, хајде да се вратимо на Дивич. Кажете, не знате, а шта сте видели? Јесте видели да иду ти људи негде?

СВЕДОК Н: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте прво сазнали да су неки Дивичани исељени? Када сте први пут то чули?

СВЕДОК Н: Сада не могу да се сетим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел нешто на Влади о томе причано?

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда знате да је територијална одбрана то одлучила, ако не знате да је причано на Влади о томе?

СВЕДОК Н: Једноставно, нормално да су приче у кућама, у становима, на улици, да су биле те приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви знате исто онолико колико зна и сваки грађанин Зворника, ништа више као члан Владе која је у то време већ формирана према овим доказима писменим и исказима осталих саслушаних? Каже у својој одбрани Бранко Грујић, да је крајем маја, Влада обавештена да ови Дивичани траже да неко дође да са њима преговара и он каже да је у Дивич отишао командант штаба територијалне одбране и да је обавестио Владу да они желе да оду, па су они кренули, па су враћени из Кладња?

СВЕДОК Н: Јесте, јесте, ишао је овај, сећам се тога да је Брано рекао и отишао је Бранко Павловић са њима, ваљда, на разговор. Онда су они тражили да изађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате то? Зато што Вам ја сада кажем или?

СВЕДОК Н: Како знам, сада сам се сетио. И знам да се ваљда два, три пута ишло и да у почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се ишло, шта то значи, ишло се, ко је ишао?

СВЕДОК Н: Бранко Павловић. Не знам ко је са њим ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај Бранко Павловић? Ви га помињете као Бранко Павловић? Да ли му је то име, једно или има више имена? Ко је тај човек?

СВЕДОК Н: Он је дошао са стране у Зворник, у току рата и тада смо га и упознали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га Ви упознали први пут? Да ли пре тог упада Аркана или после?

СВЕДОК Н: Ту када сам дошао у Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана?

СВЕДОК Н: Марко Павловић, да, тако му је било име, а касније смо сазнали да му је име Бранко ваљда Поповић, не могу да се сетим. И он је био задужен за територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он постао командант територијалне одбране?

СВЕДОК Н: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је постао?

СВЕДОК Н: Па, не знам како је постао, али овако је импоновао својим наступом, ето у неку руку у почетку је уливао поверење да ће бити реда и свега тога и онда је он, на неки начин, био у тој територијалној одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њега поставио?

СВЕДОК Н: Па, не знам ја, да ли је Влада или не знам тачно. Углавном је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли га је Влада именовала?

СВЕДОК Н: Писмено сигурно није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Писмено није?

СВЕДОК Н: Не знам да ли постоји неки траг, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете?

СВЕДОК Н: Не знам да ли има неки траг, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има траг да га Привремена влада поставља као команданта штаба територијалне одбране. Да ли је Вама то познато? Јесте били Ви на тој седници? Ко њега предложи, ко га именује, како?

СВЕДОК Н: Ја се не сећам сада када је то било и шта је било, али знам да је био у штабу народне одбране и да је ту радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је именовао, да ли се сећате Ви?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је предложио?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте се питали Ви нешто ту, као члан?

СВЕДОК Н: Па, мање, нисам, јер ја сам био просветни радник и нисам био члан ни једне партије и више сам задужен био за културу и информисање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, јесте се присетили за Дивич? Шта је онда било? Јесу они ишли негде па враћани? Да ли Вам је то познато?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам шта знате о Дивичу. Помињали сте овде неке контакте са тим људима из Дивича?

СВЕДОК Н: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду, везано за боравак у Дому културе. Хајте нам то испричајте.

СВЕДОК Н: У Дому културе не знам. Знам да је био одређен број Дивичана у «Новом извору».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то онај бивши Суд за прекршаје?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду Зворнику?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, који је то период?

СВЕДОК Н: Да ли је то био април или мај, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су људи из Дивича?

СВЕДОК Н: Да ли је било још неких, не знам, али било их је из Дивича, зато што је било ту мојих ђака и што сам их препознао и тражили су преобуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, где их Ви видите?

СВЕДОК Н: Ја сам пролазио поред зграде, а са прозора су они мене видели и онда су куцнули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу? Немојте и Ваше име да помињете, него, како, да ли је то партер, спрат, шта је то?

СВЕДОК Н: Спрат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први, други?

СВЕДОК Н: Можда други или трећи, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су Вама скренули пажњу?

СВЕДОК Н: Ударањем у прозор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК Н: И када сам видео, препознао сам их. Питао сам их, шта могу да помогнем, они кажу да им донесем воде, да им пошаљем лекара и послао сам докторку Наташу Луговски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто лекара, шта ће им лекар?

СВЕДОК Н: Ваљда је било нешто на кожи, свраб, тако су ми бар рекли да им треба и да је било, којима је било зло и пошто је Наташа била и мој ђак, онда сам, а и видео је, онда сам ја њу замолио да оде и она је отишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви њу видели?

СВЕДОК Н: Па, ту у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Срели сте је или сте је тражили?

СВЕДОК Н: Сада не сећам се, често сам се виђао са њом, зато што је била и она и као лекар и била је у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је радила као лекар у оној здравственој станици?

СВЕДОК Н: У почетку је била у здравственој станици, а била је једно време и у «Алхосу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ће тамо лекар у «Алхосу»?

СВЕДОК Н: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко зна? Какав је она била лекар, опште праксе или?

СВЕДОК Н: Мислим да је била лекар опште праксе, нисам сигуран, опште праксе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо, они Вама куцкају и шта кажу?

СВЕДОК Н: Не, они када су видели мене, они су тражили да им дам преобуку, да нађем да се преобуку, одећу, да дође доктор, воде, цигарета и ја сам то урадио и послао им.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је та зграда «Нови извор», да ли је то управна зграда фабрике?

СВЕДОК Н: Био је то затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је био затвор?

СВЕДОК Н: Да, пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То за ове прекршаје?

СВЕДОК Н: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту биле неке решетке?

СВЕДОК Н: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу могли они да изађу одатле?

СВЕДОК Н: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали, колико их је ту?

СВЕДОК Н: Нисам, јер ја нисам видео, ја сам само видео ове који су били на прозору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то могло да буде?

СВЕДОК Н: Па, било је можда четворо, петоро њих и послао сам им то што сам могао. Онда ми је скренута пажња да ипак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, кога сте Ви питали да им то пошаљете, да ли сте са неким комуницирали?

СВЕДОК Н: Никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко кога сте послали?

СВЕДОК Н: Па, вероватно је био неко од стражара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је чувао тај објекат?

СВЕДОК Н: Мислим да је чувала полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворничка полиција?

СВЕДОК Н: Која, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Активна или резервна, колико има становника, колико је имао град становника?

СВЕДОК Н: Град Зворник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК Н: Двадесетак хиљада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали полицајце?

СВЕДОК Н: Јесам оне активне, али доста је њих промењено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ту видели некога кога сте знали или?

СВЕДОК Н: Нисам видео познатог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се обратили полицајцу, како је текао тај сусрет, тај договор, како сте им то добацили ту цигарете, преобуку, како?

СВЕДОК Н: Па, дао сам овоме стражару да однесе и замолио га да пошаље лекара, да пусти лекара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јел пустио?

СВЕДОК Н: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико су дуго ти људи били ту, јел Вам то познато?

СВЕДОК Н: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се питали Ви, какав је то затвор, чији су то затвореници? Да ли је ту неко суђење било против њих?

СВЕДОК Н: Па, питао сам, разговарали смо овако, међутим, каже да се не мешамо ту, јер то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте питали?

СВЕДОК Н: Онако смо између себе разговарали и речено је да о томе брине територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, немојте то у пасиву, речено је, отишло се. Ко је рекао, коме, где се причало, где?

СВЕДОК Н: Па, ево, конкретно, на пример, вероватно смо разговарали са Бранком и са Стевом, да смо око тога разговарали, међутим, речено нам је да о томе води бригу полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао, Бранко и Стево? Који Стево, Радић?

СВЕДОК Н: Радић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вам они рекли или?

СВЕДОК Н: Полиција и територијална одбрана и да ми више, да ми треба да водимо цивилне послове и да не могу, да је то боље сада ту, да не би се излагали опасности, а касније ће бити отпремљени на сигурно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је боље за те људе?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да буду у «Новом извору»?

СВЕДОК Н: Па, привремено, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Привремено? А колико је то привремено трајало?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пролазили ту? То је у центру града? Један дан или пет или двадесетпет?

СВЕДОК Н: Можда је било и више дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви сазнали да они сада, да их нема ту више?

СВЕДОК Н: Касније сам сазнао, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су отишли?

СВЕДОК Н: Рекли су да су одведени у Бијељину, у Батковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Батковић? А шта је то Батковић?

СВЕДОК Н: Па, не знам, као да су тамо привремено смештени и да је тамо брига око њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тамо?

СВЕДОК Н: Па, једноставно су били ваљда, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК Н: Да су у Батковић одведени и да је тамо о њима водила рачуна полиција и територијална одбрана и да ће даље бити прослеђени, да ли у Србију, да ли где, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел то неки центар сабирни или шта је то у Батковићу?

СВЕДОК Н: Могуће да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тамо према Бијељини?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас схватила, када сте питали ко држи те људе, ко Вам је рекао, Брано и Стево, или и Брано и Стево или ко, да је то територијална одбрана и полиција?

СВЕДОК Н: Па, заједно смо причали, сада не могу именовати, ко је баш конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете да су представници територијалне одбране и полиције долазили на састанак Владе. Да ли се некада о томе говорило, да се ти људи ту држе, привремено?

СВЕДОК Н: О томе се на Влади врло мало говорило, скоро никако није говорило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде то врло мало да чујемо, шта се говорило?

СВЕДОК Н: Па, ако је било говора, било је више онако успутно, а конкретних закључака није било, нити смо ми могли да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази када сам питао, каже, то имају више инстанце које одлучују, ћути и ради свој посао. Ко Вам је то рекао?

СВЕДОК Н: Мислим да је неко из СУП-а рекао, да ли је Пантелић или неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај Пантелић?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио?

СВЕДОК Н: Па, био је он испред, да ли полиције, испред, где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред полиције?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам каже, ћути и ради свој посао, имају више инстанце које о томе одлучују? Кажете, када сам питао, докле ће бити ту, ови људи, за које причате да их је ова докторка Наташа прегледала?

СВЕДОК Н: Мислим да ми је рекао Стево Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стево Радић?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Ви ћутите да радите свој посао? А ко је био тада начелник полиције, у то време?

СВЕДОК Н: Ја не знам да ли је Пантелић или Маринко. После је Маринко био, сада не могу да повежем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Пантелића?

СВЕДОК Н: Много се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали Пантелића?

СВЕДОК Н: Нисам га знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Да ли је он умро?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Он је био тада кратко време и више није виђан. А Маринко је после тога био и онда је после тога и Маринко напустио, јер су се ове паравојне формације побуниле и онда је било заиста тешко, малтене, чак су и наоружане упадале и у Кризни штаб и у Владу и у општину и претили. Било је заиста тешко. Чак су претили и убиствима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао Вас је истражни судија, да се вратимо, да завршимо ову причу са овим Дивичанима. Тражио сам, ја сам њима однео, да ли ме је стражар пустио, нисам ишао ја горе, била је на спрату. Ја сам само дао да им се однесе. Па Вас пита судија, да ли сте разговарали о томе са неким члановима Кризног штаба. Ви кажете, јесмо, они кажу да ће бити пребачени на сигурно. Најбоље да се ипак пребаце, мислим, у Батковиће, у Бијељину и да ће им тамо бити најсигурније. Ко Вам је то казао, да ће бити пребачени?

СВЕДОК Н: Не знам да ли ми је то рекао Брано или Стева. Поготову са Браном сам био доста присан и мислим Брано је заиста колико је могао да све то буде како треба. Међутим, измакло је контроли и мање-више ни њега многи нису слушали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што их онда милиција чува, зашто их не пусти, ако их не контролише?

СВЕДОК Н: Још горе је било од паравојних формација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па те паравојне формације су их и злостављале, Ви кажете?

СВЕДОК Н: Није директно ту, ту не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту не?

СВЕДОК Н: Самостално када су деловали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неки предлог, неко решење Брани да предложите да се ти људи пусте ако не могу ту да их сачувају?

СВЕДОК Н: Па било је речено да је боље да буду ту док је таква ситуација напољу, да буду ту, а после тога да се пребаце у Батковиће, јер је тамо сигурније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао да одлучи да се они пребаце?

СВЕДОК Н: Да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо то Вас питам, кажете овде, они кажу, биће пребачени. Јел то значи да их они пребацују или ко? Ко одлучује да се та лица пребаце?

СВЕДОК Н: Није било нигде, то није било на седници, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било на седници?

СВЕДОК Н: Ко је одлучио, када је отишло, не знам, углавном после тога тих људи није било ту. Речено је да су у Батковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио, ко има власт над тим људима?

СВЕДОК Н: Не знам ја ко има власт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете овде, јесте ли причали са председником Кризног штаба, са Грујићем, пита Вас судија, а Ви кажете, па јесмо, овако, али то није било, више онако. Па, са Бранком сам причао увијек на неки начин, настојао колико је могуће. А шта Бранко каже, пита Вас судија, а Ви кажете, па и он исто тог мишљења је био, да треба те људе сачувати и да се пребаце на сигурно место.

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боље им је тамо, него ту, јер Зворник је ипак био несигурнији. Па, јесте га питали, ко ће да пребаци људе?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте мислили, ко ће то да одлучи? Јесте га питали, колико ће да буде људи ту?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни то? Није Вас занимало?

СВЕДОК Н: Па, не да ме није занимало, далеко да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зашто онда нисте питали?

СВЕДОК Н: Па, речено је више, ја сам више радио на Радио Зворнику и то ми је био посао у Радио Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте контактирали са Јовом Мијатовићем и Јовом Ивановићем везано за то?

СВЕДОК Н: После је Јово Ивановић, мислим, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Јово Мијатовић? И он је овде оптужени исто?

СВЕДОК Н: Он је био посланик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посланик?

СВЕДОК Н: Да, у скупштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ту у Зворнику, у то време, шта је радио?

СВЕДОК Н: После тога он је био члан Кризног штаба, затим после тога је изабран за председника општине привремено, па је после тога Брано и он је био члан Скупштине, у неку руку, важио је за личност која има везе из Републике и општине и мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у ово време, мај, јуни, јули, када је нама овај период, јел он ту радио у Привременој влади, да ли је долазио он на састанке?

СВЕДОК Н: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јово Мијатовић?

СВЕДОК Н: Мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био члан Привремене владе?

СВЕДОК Н: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте причали са овим Марком Павловићем, командантом ТО, јесте њега некада питали за те људе, које сте видели ту?

СВЕДОК Н: Па, нисам званично, овако у разговору вероватно да јесмо и он је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Вас лично питам, на кога мислите, вероватно јесмо? Ви лично јесте ли питали Марка Павловића, кажете да ту улогу има територијална одбрана, па, јесте га питали Ви, који су то људи, зашто су затворени, јел су нешто урадили, неко кривично дело или шта и када ће да се пусте, ако ће да се пусте, или ако ће да се пребацују? Јесте ли са њим причали о томе?

СВЕДОК Н: Не сећам се, вероватно да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нисте?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви знате за Дом културе у Чelopeку, да су неки Дивичани?

СВЕДОК Н: Нисам тада знао, касније се причало о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК Н: Па, после одређеног времена, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када после?

СВЕДОК Н: Па, једноставно када није било више никога у Дому културе и речено је да је Репић ту био, јер је Репић био познат као кабадахија, једанпут сам баш када сам био у Радио Зворнику, један Миловановић је био, који је радио техничар, уплашен је, бежао је, каже, хоће Репић да ме закоље. Зашто и носио је нож у устима, био је пијан, каже, мисли да сам ја упао, као шпијун у Зворник и онда је Репић дошао у Радио Зворник, ја сам рекао, не знам, и ја сам се уплашио и онда је он нож оставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас је дошао?

СВЕДОК Н: Није то тада било, не знам када. Хоћу да Вам испричам само какво је стање било, атмосферу и онда је он тражио да говори на Радио Зворнику, да се он обраћа народу преко Радио Зворника. Ми смо се уплашили и онда је овај техничар једноставно пустио, после смо се ми плашили, малтене, месец дана да не упадне и нас да не побије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте у истрази на питање судије, да ли сте знали шта се дешавало у Чelopeку у Дому културе, Ви сте рекли, нисам знао, а судија Вас пита, да ли се причало по Зворнику, Ви кажете, причало се да је одређена група људи затворена ту и да су пуштани после тога. Све је то било, што кажу, шапатом и онако са неким, да ли је било неких проблема, конкретних, да смо могли ми да урадимо. Пита Вас судија, да ли сте чули да су неки људи малтретирани и убијани, па, да су убијани, нисмо, али да су малтретирани, причало се овако у границама о томе. Шта сте Ви чули да се причало?

СВЕДОК Н: Па, као и свугде, знате какве су чаршијске приче, што кажу, шапат и то, да су неки људи малтретирани, али то је било, касније се то чуло, тек касније када су почела испитивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква испитивања?

СВЕДОК Н: Па, ова саслушања и овако, мање-више. Тешко је Вама сада објаснити у једној ситуацији, малтене, много тога човек се не сећа и ја иако сам био ту присутан, малтене, да не кажем да сам био, многи су били физички присутни, али духом одсутни. Јер шта се све дешавало у свим тим нашим главама, тешко је то сада говорити. Једноставно, и време је протекло и хаос је био и више се не зна шта је било конкретно, шта се чуло, шта се рекло, шта се видело. Не бих желео да грешим душу, ни то, ја желим заиста да говорим истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О кога да грешите душу, о те погинуле, мртве или?

СВЕДОК Н: О било кога, о било кога, највише за погинуле, јер у сваком случају, свака жртва је, тешко је то када неко некога изгуби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате, који је циљ овде да ми дођемо до истине неке, да видимо шта се десило.

СВЕДОК Н: У сваком случају и ја то желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не бих рекла. Пита Вас судија овде, кажете даље, настављамо, тајно, шапатом, практично се причало о томе. Зашто би се причало тајно, шапатом, ако се то већ све завршило?

СВЕДОК Н: Зато што су се људи плашили, исконски је страх, свако од свакога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас истражни судија, је ли било неких прича о томе у Кризном штабу на седницама. Јесте ли Ви то спомињали?

СВЕДОК Н: Како није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви кажете овако: на Кризном штабу већином, да то није у нашем домену, да има територијалну одбрану, односно јединица, да су они задужени, војна лица, ко је био.

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, када се то причало на Кризном штабу?
СВЕДОК Н: Не знам када се причало, али у сваком случају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да има ТО и да су задужена војна лица, када је то било?
СВЕДОК Н: У сваком случају, Кризни штаб није одлучивао о томе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас сада шта се причало на Кризном штабу, кажете ово, али већином да то није у нашем домену, да има територијалну одбрану, да су они задужени. Да ли се то тада причало?
СВЕДОК Н: Да о затвореницима, да брине територијална одбрана и полиција.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то причало? У време док су били тамо или после?
СВЕДОК Н: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
СВЕДОК Н: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас пита судија, да ли сте питали председника Владе, Грујића, да ли сте њему нешто рекли. Ви кажете, са Браном сам, обзиром да је Зворничанин, да сам раније, може ли се ту шта да уради, што каже, то је све привремено, они ће бити послати даље. Не може ни он ништа да уради, сачекаће даља упутства. Из овога не произилази да је то било после, него да се то дешава, разговор за време док су људи тамо?
СВЕДОК Н: Па, могуће.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће? Шта је могуће? Јесте причали док су људи тамо, па он каже, чекаће даља упутства? Ко ће чекати даља упутства?
СВЕДОК Н: Мислим да није то на седници разговарано, него је то вероватно у ходу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није на седници, где сте причали са Браном, па он каже, то је само привремено?
СВЕДОК Н: Не могу сада да се сетим, да ли у ходу, да ли уз кафу, да ли, онако, у сваком случају Брано је стално био у покрету и чинио је све да се, што је могуће, успостави ред.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, немојте сада да околишате. Ово причамо о Чelopeку. На овој страни причате о Чelopeку, о Дому културе и судија Вас пита за Брану, а Ви кажете, на Ваше питање, на питање судије, да ли сте њему нешто рекли, Ви кажете ово, да не понављам сада поново. Може ли ту шта да се уради, а он каже, то је привремено, они ће бити послати даље, не може ни он ништа да уради, сачекаће даља упутства. Из тога произилази да се то дешава за време док су људи у Дому културе? Шта сте га Ви питали, кажете, није на седници, него негде вани? Где? Кажете малопре, у присним сте односима са њим.
СВЕДОК Н: Не знам шта да Вам кажем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте истину да кажете.
СВЕДОК Н: Ја кажем истину.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да је то овако најчасније и најискреније.
СВЕДОК Н: Најчасније и јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците онда.
СВЕДОК Н: Ја нисам био свестан ни колико је људи ни где ни шта, да је касније.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сте свесни, то нам реците, не морате што нисте свесни.
СВЕДОК Н: Па, ето то што сам разговарао са Браном, што је наведено.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вам је то рекао?
СВЕДОК Н: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико су ти људи били у Дому културе?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Кома сте још причали о томе? Ево, судија Вас пита, коме сте још рекли то, да сте чули да су тамо људи малтретирани, а Ви кажете, мислим да је било и на састанцима Кризног штаба или те Владе која је била?

СВЕДОК Н: Тешко је сада говорити, да је била та тачка дневног реда – није, али да је вероватно понекада и то питање се дотакло, сигурно је, у разговору или онако понекада из човека излети спонтано, шта да радимо и то и онда се каже, оставимо то, није то посао Привремене владе, то је посао територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како није, када ту седи и командант ТО и шеф полиције? Мало пре рекосте да они долазе на састанке, је ли тако?

СВЕДОК Н: Па, јесу долазили, сада да ли су били на свакој седници, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али кажете да и они ту долазе? Како није посао Владе? Па Вас судија пита, када сте то рекли, мислим да је било на састанцима штаба или Владе, пита Вас судија, ко је то реферисао о томе да се то дешава, а Ви кажете: па, мислим да док је Павловић био – Павловић. После тога ко је био задужен даље за војску, обично је реферисао шта је и како је, али није се ишло у детаље?

СВЕДОК Н: Али то детаљно, никада детаљи нису говорени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морамо детаљи, ајмо у глобалу, шта је то било што нису детаљи?

СВЕДОК Н: На пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта реферише Павловић, о чему, шта каже?

СВЕДОК Н: Какво је стање у граду, где су јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питамо у граду, сада говоримо о Чelopeку, о Дому културе, да ли Ви пратите, то Вас пита судија, а Ви кажете.

СВЕДОК Н: Не знам шта је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас судија, ко је то реферисао о томе да се то дешава, а Ви кажете, мислим док је Павловић био – Павловић, па Вас то питам, шта то значи? После тога ко је био, да ли је задужен за војску, обично је реферисао. Хајмо, шта је Павловић реферисао, а шта је то, ко је долазио из војске на седнице Владе, у мају и јуну, док је био тај Дом културе? Да ли је долазио неко из војске? Да ли је била ту војска?

СВЕДОК Н: Бранко Павловић је био командант, па онда Зоран Пајин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви уопште знате ко је био тада?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био прво, Пајин или Павловић?

СВЕДОК Н: Не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Знам да је и Пајин исто био кратко и отишао за Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било неко време да је долазио и Павловић и неко из војске заједно?

СВЕДОК Н: Знам само да је 19. маја, мислим да је тада дошао за команданта Благојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је долазио он на седнице Владе?

СВЕДОК Н: Није, он се разболео и онда је отишао за Београд. Он је био свега можда месец дана, јер било је заиста хаотично стање. Нисмо имали ни команданта територијалне одбране, а поготову и када се касније формирала војска, тражило се да неко ко заиста хоће све повезати те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел хтео неко да повеже?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је повезао неко?

СВЕДОК Н: Био је овај Зворничанин, како се зове, не могу сада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Благојевић је дошао, кажете.

СВЕДОК Н: Благојевић је касније дошао, мислим, отприлике, 19. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и када је он дошао, шта ради Павловић и територијална одбрана?

СВЕДОК Н: Он је остао у територијалној одбрани, а Благојевић је требао да буде задужен за војску, формиране су јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел се формирала јединица?

СВЕДОК Н: Касније јесте, када је формирана Војска Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК Н: Мислим да је то, да ли крајем маја, да ли јуна, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава онда са Павловићем?

СВЕДОК Н: Не знам када је Павловић после тога је ухапшен, не знам због чега и спроведен је у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А док није ухапшен, да ли је био ту?

СВЕДОК Н: Јесте, био је у територијалној одбрани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У територијалној одбрани?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И које је имао функције ту, шта је радио за то време док није ухапшен?

СВЕДОК Н: Ја не знам шта је радио, али углавном, у сваком случају је имао одређене функције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас не питам као пролазника градског, него Вас питам као човека који седи на тим седницама. Ви сте седели до краја, док он није ухапшен, на тим седницама?

СВЕДОК Н: Ја сам често, ја сам највише био у Радио Зворнику, а Павловић је био у згради Комуналног, тамо је била територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али када су седнице, да ли дође и он?

СВЕДОК Н: Долазио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел долази и Благојевић или не?

СВЕДОК Н: Благојевић после тога, Благојевић је после тога био. Мислим да је Павловић отишао, не знам, не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде имамо исказе ових оштећених из истраге, који кажу да је та докторка Наташа долазила тек када су они из Дома културе у Чelopeку враћени у «Нови извор», значи да је то било тек крајем јуна, то што Ви причате? Да ли је могуће то?

СВЕДОК Н: Тешко је повезати сада то време. Ја се једино добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они кажу да су они тада били рањени и да су, зато им је требала помоћ, зато је докторка долазила, да су били рањени у Дому културе.

СВЕДОК Н: То нисам знао да су били рањени и да су они били у Чelopeку, то нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се не сећате месеца када сте ту докторку, да ли је то било топло време, лето, пролеће?

СВЕДОК Н: Април је био иначе топао, цео април.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у списима стоји да је то било крајем јуна. Да ли је могуће тако, у оптужници тако пише?

СВЕДОК Н: И јун је био топао, јер иначе то лето и пролеће су били доста топли и сунчани. Знам да је било превише топло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате ти људи, да ли су Вам они рекли, док сте ту са њима причали, одакле су они ту дошли у тај «Нови извор»?

СВЕДОК Н: Нису ми рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су пребачени?

СВЕДОК Н: Нисам ни питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни питали?

СВЕДОК Н: Јер, једноставно, тешко је и њима, тешко је и мени било када смо се видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас истражни судија, како су реаговали чланови Кризног штаба на такве информације, да су неки малтретирани, како је реаговао Бранко, Јово Мијатовић, Ивановић Стево, да ли су се противили, да су нешто предузели, да се ту не дешава?

СВЕДОК Н: Не знам да ли су шта предузели, али у сваком случају, никоме то није било пријатно, поготову Бранку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас судија, ето, Ви сте пренели оно што сте чули да се прича по граду. Ви кажете, да. И шта они кажу, а Ви кажете да има ко о томе да мисли.

СВЕДОК Н: Да, а то се мислило на ову територијалну одбрану и на полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже, има ко о томе да мисли? Ко Вам то каже има ко о томе да мисли? Кажете да то вероватно мисли на територијалну одбрану и полицију, али ко Вама то каже, има ко о томе да мисли? Неко ко не треба да мисли о томе или тај ко треба?

СВЕДОК Н: Не знам, па јел има у том исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, Ви кажете, на питање судије, судија Вас пита, Ви сте пренели то што сте чули да се прича по граду, за Дом културе у Челопеку Вас пита, а Ви кажете, и каже, шта они кажу на то, Ви кажете, да има ко о томе да мисли. А ко, не знам.

СВЕДОК Н: Па, вероватно полиција и територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама каже има ко о томе да мисли? Када Ви кажете, малтретирају људе и тако даље, ово што причате претходно. Кома то говорите?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Јел познавао Бранко Грујић ту Наташу докторицу?

СВЕДОК Н: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте некада са њим причали о тој Наташи, да она иде тамо, да лечи те људе?

СВЕДОК Н: Па, нисмо, али ми смо сматрали да она је на неки начин, ето, да ли је она била задужена или неко други. Било је и других лекара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њу задужио?

СВЕДОК Н: Не знам ко је задужио, највероватније Бранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Бранко?

СВЕДОК Н: Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Павловић?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто он? Какве он везе има са лекарима?

СВЕДОК Н: Била му је и девојка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде и друге сведоке који су овде долазили испитивали, односно питали на те околности ко је формирао те, ево сада смо чули, људи затворени у «Новом извору», људи затворени у Дому културе у Челопеку, па нам је сведок Маринко Василић рекао да то никако није могао да буде један човек, него да је то морао да буде колективни орган. Ви кажете да је полиција ту чувала у «Новом извору», је ли тако, када сте Ви дошли, тај стражар је био полицајац, па смо ми питали Маринка Василића, као начелника полиције, ко је могао полицији да изда наредбу да чувају те људе, да се они ту и на неким другим местима, а он каже, никако није могао бити појединац, то је могла бити само одлука Владе, односно команде штаба. Па, јел била одлука Владе, сада ја Вас питам, да проверимо тај његов исказ?

СВЕДОК Н: Одлука Владе сигурно да није била и све што се одлучивало, више се одлучивало на састанцима Главног одбора СДС и они који су били чланови у ужем руководству, највероватније да су они одлучивали. А да је било на Влади, да, то, то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био само један затвор тај у тој згради «Нови извор»? То је тај бивши Суд за прекршаје?

СВЕДОК Н: Један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми имамо овде податак да су ти људи из Дивича крајем маја месеца, 27. маја, да су одвојени, то се тако ставља у оптужници на терет и да су онда остали ту у «Новом извору» три дана и они тврде да им је ту долазио оптужени Брано Грујић, да им је тражио да потпишу лојалност и да су они разговарали са њим. Међутим, Брано Грујић у својој одбрани каже да су они, вероватно, помешали Вас и њега, да сте то Ви били и да сте долазили код тих људи у «Нови извор», када су они ту из Дивича први пут пребачени пре него што ће отићи у Дом културе у Челопеку.

СВЕДОК Н: Ја сам Вама испричао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испада да, Ви нешто слабије личите на Брану Грујића, али добро. Можда се њему тако чини. Јел могуће да сте Ви улазили ту и да сте тражили од људи да потпишу лојалност?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже сигурно су они заменили Вас и њега.

СВЕДОК Н: Ја од тих људи ништа нисам тражио, да сам им однео храну и одећу, то је тачно. Можете да проверите код тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ти људи, како су Вам изгледали? Да ли су били онако пунији, мршави или бледи, или су добро изгледали, ти на прозору што су били? Јесте могли да уочите?

СВЕДОК Н: Па, у сваком случају да су људи били преплашени, изнурени, мало необријани и заиста једна тешка овако, уосталом, да је било ко од вас био, поступио би вероватно као и ја. А поготову што су то, које сам познавао и они су тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је заинтересовало, зашто су ту, шта раде ту, ко их затвори?

СВЕДОК Н: Они су само рекли да су затворени, да су ту у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то се види да су ту, али, зашто су ту? Ко их је ту затворио? Јел они знају ко их ту држи, ко их затвара, због чега? Шта су они то урадили? Јесу то били Муслимани или Срби, или Хрвати?

СВЕДОК Н: Били су Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Муслимани?

СВЕДОК Н: Те са којима сам ја разговарао, били су Муслимани. На пример, у «Алхосу» је било и Срба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то било у «Алхосу»?

СВЕДОК Н: Па, исто, поједине су људе, ваљда, због чега су притварани, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК Н: Почетком, ваљда, овога априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тада још био Аркан или?

СВЕДОК Н: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам о томе, шта сте ту видели?

СВЕДОК Н: Па, конкретно нисам видео, нисам видео те људе, али се причало да су у појединим, да су у просторијама затварани поједини да преноће, да би се касније транспортовали. Е сада, поједини од ових који су дошли, који су се отргли од Жуће, од овог Аркана, да су они као покушавали малтретирати, али да је то спречено. Ја сам исто ту видео и Србина једнога, Петронијевића, а он је дошао из града, где је био окрвављен и шта је, не знам и када је видео мене, каже, помози.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, како Ви знате да је он дошао из града? Где сте га Ви видели?

СВЕДОК Н: У канцеларији код Бранка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Алхосу»?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте наишли случајно, или сте дошли неким послом?

СВЕДОК Н: Наишао, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И видите тог Петронијевића?

СВЕДОК Н: Да, он је седео и био је окрвављен. И онда ја кажем, питам Бранка, шта ће он, каже, нека га, нека, не знам ни ја, кажем, пусти тог човека, зашто је крив, да не буде ту. Не знам шта ми је Бранко одговорио, каже, биће он пуштен сигурно, али нека га, да ли за казну, да ли за тако нешто, у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, зашто питате да га пусти? Значи Ви схватате да је он ту затворен?

СВЕДОК Н: Па, зато што је он тражио помоћ од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже тај Петронијевић?

СВЕДОК Н: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже Петронијевић? Какву помоћ тражи?

СВЕДОК Н: Па, да га одвезем кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто не иде сам?

СВЕДОК Н: Па, био је он ту притворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

СВЕДОК Н: Бранко ми је рекао да је притворен ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је притворио, Бранко?

СВЕДОК Н: Не знам да ли Бранко, ко је, углавном, ту је био у канцеларији. Ја сам после изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у канцеларији је код Бранка, а не знате ко га је притворио?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто питате Бранка да га пусти, ако не знате ко га је притворио?

СВЕДОК Н: Зато што је Бранко био задужен за територијалну одбрану, а пошто је то било у канцеларији, пошто није ни затвор, ништа, слободна канцеларија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли територијална одбрана овлашћена да притвара лица, јел то посао територијалне одбране?

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како онда, јел Вам то логично?

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте размишљали о томе, зашто он држи тог Петронијевића, по ком основу? Зашто га држи ту у соби?

СВЕДОК Н: Вероватно ради неке информације, ради информација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ради информација?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви претпостављате?

СВЕДОК Н: Да, јер је речено да је као неке информације имао овај Петронијевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била ту нека војна полиција, да ради тај посао?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? И онда, шта он каже, мало да буде, па онда?

СВЕДОК Н: Да, ја сам после тога изашао, отишао, после дошла његова супруга. Ја сам мислио да је она дошла њега да тражи, међутим, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тог Петронијевића супруга?

СВЕДОК Н: Да и онда сам њу превео, она је била сва изгубљена и превео сам је и замолио да иде у Србију, превео је преко моста и она је отишла и вратила се после једно два месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још сте помињали некога Халиловића, неког Заимовића?

СВЕДОК Н: Заимовића јесам, видео сам њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај?

СВЕДОК Н: Да ли је био судија, помоћник, ја сам предавао његовом сину, једна дивна породица и када сам њега видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то исти дан када видите и овога?

СВЕДОК Н: Мислим да није било исти дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет сте ишли у «Алхос»?

СВЕДОК Н: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте опет ишли у «Алхос»?

СВЕДОК Н: Да, то је било у «Алхосу» и када сам видео, рекох, шта ће он, каже, нека га привремено, отићи ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, где га видите, у истој тој соби или у некој другој, у истој тој канцеларији где је био и Петронијевић или?

СВЕДОК Н: У ходнику, у ходнику је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и он био нешто повређен или није?

СВЕДОК Н: Није био повређен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте схватили да је он ту приведен? Јел Вас је он питао?

СВЕДОК Н: У разговору, овако, каже, ту сам притворен, нисам га питао где у којој просторији, ту сам притворен и онда сам ја мислио да хоћу на неки начин да кажем, немојте ништа дирати, јер ваљда од њих су узимали информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте то рекли, немојте дирати?

СВЕДОК Н: Ја не знам да ли је био ту Павловић, да ли је Жућо, да ли је Арканови, углавном, у командну собу тешко се могло и није се смело ући, јер све је то било у, као цивили, не смеју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је седео у командној соби?

СВЕДОК Н: Па, једно време и Жућа је седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је седео тај Марко Павловић?

СВЕДОК Н: Да ли је била то командна соба и он је једно време био у «Алхосу», јесте био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што њега питате опет и за тог Заимовића, исто питате њега?

СВЕДОК Н: Па, ето, да, некога морам питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто баш њега?

СВЕДОК Н: Откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже он?

СВЕДОК Н: Да ће то, да имају службе које ће то да одраде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам рекао да гледате своја посла?

СВЕДОК Н: Па, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће? Јесте чули за Економију, за неко заточавање људи на Економији?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пољопривредном добру?

СВЕДОК Н: Мислим, после, али тада не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, касније, него у то време?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули у овој фабрици црепа, у овој Циглани, у Каракају?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је ту било?

СВЕДОК Н: Касније смо сазнали да је и ту било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је и ту било? Шта да је било?

СВЕДОК Н: Па, да је био одређен број људи затворен, али тада нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је било неких пљачки?

СВЕДОК Н: Пљачке је било свакодневно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из кућа?

СВЕДОК Н: То је масовно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви видели то, да се ту нешто разноси, јесте то видели?

СВЕДОК Н: Тешко је то било, једноставно, објаснити када људи упадају, носе, наоружани. Чак поједине јединице које су као дошле, као добровољци, уствари, дошли су да пљачкају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, добровољци, а ови локални, јесу и они пљачкали?

СВЕДОК Н: Па, локално становништво је мање. Прво, поготову ови који су, тешко је на пример, било ко, ни једног од локалност становништва заиста нисам видео, јер вероватно уграђено је то код људи тих, добросуседски односи и било би заиста непријатно да комшија свом бившем комшији узима, било једна нација или друга, било Србин или Муслиман, јер ипак је у Зворнику владала хармонија пре рата. Међуљудски односи су се пореметили уочи самог тог избијања рата 1991., 1990., 1991. године, када су почеле националне странке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како Ви знате, кажете, свакодневно, јесте виђали те пљачке? Како се носило, шта се то носило?

СВЕДОК Н: Па, упали у куће са колицима, зависи како је ко могао, али покушавало се и полиција да спречи и ми смо, мислим да је и Брано и да је Влада издала апел и да су на Радиу Зворнику често о томе говорили, да једноставно се не износе ствари, да се не отуђују. Онда чак једанпут је речено да ће бити контрола где да се нађе, на пример, људи су узимали телевизоре или машине и тако даље, па је после тога, малтене да су људи, вероватно имали читаво склониште. Чак смо после тога налазили поред Дрине масу телевизора, јер су се људи уплашили да не пронађе полиција, где они привремено станују. То је било једноставно и јаче ваљда од људи, људи промене понашање у тим условима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама један оптужени који је чувао неке затворенике на тој Циглани рекао да је била одлука Владе да се те ствари сакупљају и тако даље, да то није било пљачкање, него да је то било регуларно. Да ли сте Ви упознатим са тим, да је Влада донела неку одлуку која је постојала, писмена, да се ствари из тих напуштених кућа, остављене, сакупљају негде у неке магацине код Робне куће и тако даље, лагерују, да се чувају, па да се онда деле овим српским избеглицама? Јел Вам то нешто познато?

СВЕДОК Н: Не знам то конкретно, али у сваком случају знам да је и Влада покушавала бар да спасе, на пример, ове важније машине, али је то тешко било, да се једноставно оставе на једном месту и да се чувају, а сада зашто је служено касније, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, шта је Влада?

СВЕДОК Н: Да се поједине те машине, на пример, знам да су на пример, кола већином вожена доле у «Инжињеринг» и требало је да се воде евиденције о тим колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио? Влада или ко?

СВЕДОК Н: Па, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај сведок Василић, таква одлука о задржавању људи, може се донети само на седници Кризног штаба, односно ТО и то мора бити нека конкретна, одлука колективног органа, каже, али њему никада ни Брано ни Марко нису то наредили, а да ли су неком другом наредили, он не верује и Василић наводи да је могуће да Брано Грујић није знао за то задржавање људи, а да је знао неки други заменик председника Владе и мисли да сте то били Ви, каже сведок Н или неко од других чланова Владе?

СВЕДОК Н: Нисам знао, не знам ко је био други човек. Не верујем ни тај други човек да је могао знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би могао знати?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао знати?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ће бити да су сви знали, пошто свако каже, овај, онај, онда испада да су сви?

СВЕДОК Н: Па, није тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него како? Да се нису ти људи сами затварали, да ли постоји та могућност, сами дођу, затворе се у тај центар?

СВЕДОК Н: Таман посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таман посла? Па, како онда, ко је?

СВЕДОК Н: Неко је из сенке је сигурно радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко из?

СВЕДОК Н: Сенке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из сенке? Добро. Јесте чули за тај Технички школски центар, кажу да је то било у истом периоду ту, када је био и овај Дом културе, да је ту било много више људи?

СВЕДОК Н: Тада када је то било, нисмо, а касније смо чули, јер једноставно, што кажу, свака истина кад-тад дође на видело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада ништа нисте знали?

СВЕДОК Н: Па, моментално нисам, а касније када сам чуо, знам да сам једанпут, да ли у разговору, како ли, речено да ипак не би требало употребљавати школе за тако нешто, међутим, обзиром да су школе увек биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то рекли?

СВЕДОК Н: Па, мислим да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме?

СВЕДОК Н: Мислим да сам разговарао са Бранком и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само када кажете Бранко, на кога мислите, на Брану Грујића или на Бранка Поповића?

СВЕДОК Н: Па, на Брану Грујића, јер ми смо више, чешће овако разговарали и он је био забринут за све и често ми се исто жалио да не може никако да успостави ред, да је врло тешко и да сваког момента виси глава о концу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно, за шта Вам је то причао Брано Грујић?

СВЕДОК Н: Па, једноставно, пун је град био и општина људи који су наоружани били, а који нису били ни под чијом контролом или одређена група људи која је била, неко је формирао групу, који су исто било, да не кажем ретардиране особе и онда спремни у сваком моменту да пуцају, да шамарају и да ударају. Када су и колегу једног, судију исто, Вашег колегу, малтене хтели да убију, када сам наишао. И на седницу Владе су упадали па су пиштоље стављали за врат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК Н: Не знам када је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви некада присуствовали неком догађају или сте то чули?

СВЕДОК Н: Једном јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам, шта сте Ви видели лично?

СВЕДОК Н: Па, тада су, ево конкретно, био је Брано Грујић, био је Василић, био сам ја, била је седница и завршена је била седница и ми смо пошли да изађемо. Када смо изашли на врата, стражари у црвеним береткама, ја сам мислио, а нисмо знали да смо опкољени, да је општина била опкољена потпуно и да су послали своје људе доле. Онда су упала тројица високи, крупни. Један је рекао да се зове Муфлон, један је рекао да се зове, Сиви, Опасни, не знам тачно. Маринко је седео ту и онда је Маринко рекао њима, господо, реците ми ваше име и презиме, а не надимке. А овај један је рекао, каже, мени се длака јежи од таквих Срба, да тражите сада, ми дошли овде да вам помогнемо, а ви сада тражите, ко смо ми. Онда смо ја и Брано рекли, откуд ми знамо ко сте ви и видео сам да је ситуација наоштрена. Они су били наоружани. Ја сам рекао, хајде седите, да макар попијемо кафу, па да попричамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта они хоће?

СВЕДОК Н: Они су хтели тада да, не знам ни ја колико су тражили пара, неке огромне паре, јер да преместе, мислим да су то били људи Капетана Драгана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било? Јел то после Аркана или?

СВЕДОК Н: После Аркана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуно или мало или колико?

СВЕДОК Н: Па, не знам, вероватно негде има евиденција које је то време било и да им се да, тражили су много новца, да преместе то, да ли на Кулу град или у Рудо да иду. И нормално да, нити је Брано пристао, нити, не знам да ли је ту био и Стево, не сећам се сада и онда су они почели уцењивати, а ми нисмо знали да смо опкољени. Онда је, а пре тога је постављен за привременог команданта Јокић и он је чуо ваљда како или ко му је дојавио да је опкољена општина. Ми до тада нисмо знали и онда он када је наишао у општину. ови су га зауставили. То су исто била дечица која су била у униформи и он је њих одгурнуо, каже, ја сам ваш командант и када је дошао горе, када су ови видели тројица што су били, на неки начин, онда су они рекли, напустили зграду и отишли су и онда су они отишли у «Глиницу» и исто то урадили у «Глиници». Мислим да је у «Глиници» био тада Славољуб Томашевић и они су тражили, ови из Владе нам не дају новац, да «Глиница» да новац, да они покупе наоружање и да оду. Славољуб ваљда, не знам како је, којим везама, обавестио, неко је дошао. Знам да је капетан, погинуо је он после тога, он је имао пса вучјака, био је и правник, овако једна особа која је заиста импоновала и која је и он је за кратко време разоружао ту јединицу и после се она и распала. А куда су они отишли, шта је било са њима, не знам. После тога је погинуо овај капетан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, како су то била лепа сећања.

СВЕДОК Н: Па, зато што сам био лично ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро ваљда и оно када причате са неким је лично?

СВЕДОК Н: Па, јесте, али то су све разговори у страху, у грчу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се заборавља или шта?

СВЕДОК Н: Па, и заборављају се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекосте, 19. маја, ми имамо неки податак овде да је 19. маја Војска ЈНА отишла, а Ви кажете да је тада дошао Благојевић? Јел тај Благојевић командант одмах дошао, чим су ови напустили, одмах преузео дужности или не?

СВЕДОК Н: Василић је био пре тога командант и знам да је Брано заиста често тражио да се пошаље способан командант, образован официр, који би на неки начин увео ред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел увео ред Василић?

СВЕДОК Н: Па, тешко је то било. Ја знам када је и Василић рекао, како да пуступамо, како да радимо, када не можеш никоме наредити. А и Василић је рекао, ја сам био у позадини, никада нисам ни организовао. После тога када је дошао Благојевић, он је импоновао, прави војник и први пут када је отишао на линију, он је, мислим да је дошао из Македоније, знам да су му војници рекли, ево ти си у чизмама, а наше чизме прокишњавају и он је изуо чизме и да да том војнику. Међутим, рекли су му, немој, онда сваком војнику треба, не можеш свакога од њих задовољити и онда се он вратио. После је команда, да ли је он отишао у «Алхос». Знам да му је требало да се опере одећа, да му је кошуља била од зноја, од свега тога и он ме замолио да ја негде однесем и да оперем и ја сам то однео, опрао, спаковао, дао пријатељима да попеглају. Када сам дошао поново у Стандард, он је ваљда добио нервни слом и пребачен је на ВМА у Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се враћао после?

СВЕДОК Н: И више се није вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, док је он био ту, коме је он командовао?

СВЕДОК Н: Па, када је формирана јединица, не знам када је формирана војска, онда је заиста почео ред да буде, када је формирана војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то када је био Благојевић или после када је он отишао? Кажете, он је био месец дана, па се разболео?

СВЕДОК Н: Ја мислим да је тада, ваљда и формирана, јер, како би дошао, да није формирана војска. Не би он вероватно ни дошао, да није била формирана војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим на терену, јел било војних јединица, ту у граду, којима је он командовао?

СВЕДОК Н: На терену јесте било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим је он јединицама командовао, тај Благојевић?

СВЕДОК Н: Не разумем се у војну терминологију, да ли је то била Зворничка бригада или није, како, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та бригада деловала на тим војним положајима или је и у граду он командовао?

СВЕДОК Н: Не у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, територијалци?

СВЕДОК Н: Не знам када се територијална јединица расформирала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, Павловић је био до хапшења?

СВЕДОК Н: Да, био је у граду, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он и даље командовао територијалцима или не?

СВЕДОК Н: Па, када је ухапшен, нормално да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, до хапшења?

СВЕДОК Н: Ја се сада не сећам. Знам да је дошла специјална јединица из Сарајева и да је ухапсила Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пре него што га је ухапсила та јединица?

СВЕДОК Н: До тада је Павловић, на неки начин, значио овако доста у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док није ухапшен?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је контактирао са тим добровољцима? И о томе сте се нешто у истрази изјашњавали

СВЕДОК Н: Највише је контактирао Бранко Павловић и Стево Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете контактирао, на шта то мислите?

СВЕДОК Н: Мислим у неку руку, мада са свима се није могло, са одређеним људима. Било је заиста људи, тих добровољаца, не могу се сви подвести под лоше намере и људи којима је било стало до реда, али је већина њих дошла ради пљачки, већина њих вероватно да су раније и осуђивани и у затворима били, који су били склони разним перверзијама и са тим људима, сви су се клонили таквих људи, што кажу, боље не чачкај тамо где ти није место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде те неке добровољце, овде ту седе, нама оптужени и они кажу да они нису никакви перверзњаци, да су они патриоте и да је њих примио, неки чак кажу да их је примио ту у штабу Брано Грујић и тако даље, људи челни. Јел Вам то познато или не?

СВЕДОК Н: Да се разлучимо. Има и дивних људи и добровољаца заиста који су и помогли доста, а већина је била оних олоша, који су, малтене, деловали као слободни стрелци или мања групаца, на пример, неко се постави, као ја сам командант, има

четири, пет својих људи и онда неприкосновено слушају и онда је тешко се тој групи супротставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како објашњавате то да они кажу да их је примио председник Кризног штаба када су они дошли ту и како објашњавате то да су они плате добијали по списку територијалне одбране? Јел Вам то познато?

СВЕДОК Н: У сваком случају, ако су добијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало на седницама, ко је био секретар за привреду и финансије?

СВЕДОК Н: Стево Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало на седницама Владе, да ли је долазио Стево, да се плаћају ти људи и тако даље?

СВЕДОК Н: Није било говора о плаћању, те финансије, Стево је руководио и његов фах је био, уствари, привреда и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа се није причало о томе да треба да се плате људи?

СВЕДОК Н: Па, једноставно, примане су плате како су примане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко је примао плату?

СВЕДОК Н: Па, на пример, и ми смо у Влади примали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Ви, али за друге?

СВЕДОК Н: Е не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска, полиција, територијалци, добровољци, да ли Вам је то познато? Ко је радио тај део посла?

СВЕДОК Н: Стево Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате да су и они плаћани?

СВЕДОК Н: Па, нисам у то време размишљао, али вероватно су, како да не, већ ако смо ми примали плату, онда вероватно и остали су примали плату који су били запослени. А за добровољце ја не знам да ли су примали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли се причало на седницама Владе да има проблема са добровољцима?

СВЕДОК Н: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је причао, када и шта, то нам реците?

СВЕДОК Н: Сада конкретно не знам. Знам када сам једанпут исто Василићу рекао, дај да видимо, да рашчистимо, они који су војници, који су добровољци, нека буду под јединицом, а који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под којом јединицом?

СВЕДОК Н: Било територијалном или војском, неко га руководио са њима, јер другачије је када неко организовано води и он ми је тада лично рекао, пази може да одлети глава, видиш какви су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам каже Маринко?

СВЕДОК Н: Не Маринко, него Василић, исто Василић се презива, био је он командант једно време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригаде

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се још на седницама Владе причало? Да ли је било проблема или не са тим добровољцима?

СВЕДОК Н: Па, на седницама више је Влада на пример око снабдевања водом, чистоће града. Знам да смо често организовали акције, претила је опасносет од епидемије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, слабо нас то занима, епидемије, него, ово је било, прича да се нешто дешава, да треба нешто, да има неких проблема са добровољцима и њиховим понашањем на седницама Владе?

СВЕДОК Н: Па, јесте и тражено је од Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тражио, ко је изнео проблем и како се причало?

СВЕДОК Н: Мислим да је Брано тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брано, који?

СВЕДОК Н: Грујић. И да је тражио од Владе, а тада су и послате специјалне јединице са Пала, да рашчисте то стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате када су послате специјалне јединице?

СВЕДОК Н: Да ли је то био јуни месец или је, могуће јуни, или јули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико пре тога је причано на Влади, то што кажете, Брано Грујић у односу на то слање тих јединица са Пала? Колико пре? Кажете, Брано је изашао на седници и рекао, има проблема, па онда дођу ови са Пала?

СВЕДОК Н: Не, него једноставно је говорено, не знамо шта да радимо са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када у односу на хапшење?

СВЕДОК Н: Па, не знам, како ћу се сада сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисам мислила датум да нам кажете, него временски, јел се брзо десило да ови долазе са Пала?

СВЕДОК Н: Тражено је и раније и раније је тражено, а они су дошли, отприлике, знам да је највећа акција, вероватно да су долазили мања група полиције и то или да дају бар, ако ништа друго, инструкције, али тада је уследила једна већа акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То са Пала?

СВЕДОК Н: Да, са Пала, где су тада похапсили многе паравојне формације, многе такозване добровољце и ове који су били самоиницијатори, па су они после тога, не знам где су после, да ли у Бијељину или не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд да ухапсе и овог Марка Павловића?

СВЕДОК Н: Не знам, због неких кола, шта ја знам, кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марка Павловића због «Голфова»?

СВЕДОК Н: Не знам то, Велибор Остојић, ваљда, шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Велибор Остојић?

СВЕДОК Н: Био је у Влади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је министар био?

СВЕДОК Н: Јесте, неки министар је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неке везе његов долазак, са тим хапшењем? Да ли знате то?

СВЕДОК Н: Можда и има, не знам, долазио је у Зворник. Сада ја нисам са њим причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испада да би ми овде много боље могли Вама да објаснимо како је било у Зворнику, сада што смо чули само, колико је тачно, то ћемо да ценимо. Шта се десило са тим Остојићем, да ли знате ту причу, јесте чули нешто? Министар да је кренуо, па да му се нешто десило?

СВЕДОК Н: Знам да је, прича је била да је на Цапардама тамо, на Црном врху, да ли је он ухапшен, како, препречен му пут, нешто је око тога било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било у односу на то хапшење?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има везе хапшење са тим министром или нема никакве везе?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је радило Комунално предузеће?

СВЕДОК Н: Мислим да је Комунално предузеће ипак одрађивало свој посао, овако у смислу да не буде, на пример даље, ако се појавило било шта, они су склањали. За Комунално је био задужен Неђо Млађеновић и Коста Ерић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пазите ту имена, можда има нека да не мора, да им не помињете имена. Јесу долазили Коста и Неђо на седнице Владе?

СВЕДОК Н: Па, сада, да ли су били на седницама Владе, не сећам се, али да су они водили рачуна о чистоћи града, о санацији, заиста су се трудили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о сахрањивању? Јел и то био њихов део посла или није?

СВЕДОК Н: Па, да ли је њихов посао или не, али знам да су и то радили. Комунално, Неђо, уствари, кога су они задуживали или ко је задуживан, не знам, али у сваком случају, вероватно да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу износили неке проблеме, да је нека одлука доношена? Ми имамо неке одлуке овде од Владе, где да се сахрањују Срби, где Муслимани и како, на који начин?

СВЕДОК Н: Увек, пре рата је било посебно гробље за Србе, а посебно гробље за Муслимане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел донета у току рата нека одлука, везано за то?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте Ви били присутни? Јесте чули колико је било гробља за Муслимане?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Јесте чули неко гробље Казамбашча?

СВЕДОК Н: Касније сам чуо, а тада не. А знам Казамбашча.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел постојало то гробље?

СВЕДОК Н: Да, Казамбашча је муслиманско гробље, старо муслиманско гробље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, јел оно близу ту?

СВЕДОК Н: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте пролазили ту када идете кроз град и то?

СВЕДОК Н: Казамбашча је невидљиво гробље горе изнад пута, даље, на брду, да. Тако да се није ни могло видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да има неко гробље у Шахбеговићима?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало на Влади о потребама да се формирају нова гробља?

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неко гробље у Глумини?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел има неко гробље на Црном врху, јесте чули за то?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули за термин неки, секундарне гробнице, да су постојале неке, пребацивање неких тела?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте чули?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа? Да ли сте чули нешто, односно, да ли се на седницама Владе причало о разменама људи?

СВЕДОК Н: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам о томе, шта знате о томе, шта се причало и да ли је био неко специјално за то задужен или сте сви заједно или како?

СВЕДОК Н: Па, мислим да је задужен био, ево овде пише «О», а сећам се исто био је и доктор Мухамед Јелкић у Привременој влади и тада је, да ли је Рамбо, да ли је био убијен или заробљен на Кули граду, и требало је узети његово, да ли тело и разменити и да је ту велику улогу одиграо доктор Мухамед Јелкић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте њега горе слали да донесе?

СВЕДОК Н: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питам Вас за размене људи који су задржавани?

СВЕДОК Н: Е онда, после тога је било прича да, мислим да је формирана Комисија која би размењивала те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тај сведок «О»?

СВЕДОК Н: Мислим да јесте, сада ко је још био у томе, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о раду те Комисије, односно, уопште о тим разменама?

СВЕДОК Н: Не много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се ту мења и за кога?

СВЕДОК Н: Не много, али у сваком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо то мало мање што знате, да нам испричате.

СВЕДОК Н: Ако су поједини људи били заробљени, онда да се на неки начин размене, да се врате, јер нормално да су се Срби сигурније осећали међу Србима, а Муслимани међу Муслиманима. И онда, ако је неко био од Срба на муслиманској територији, да се пребаци на српску, односно Муслиман са српске на муслиманску територију, да се размене, то је радила та Комисија, уз сагласност са територијалном одбраном и вероватно војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је на седницама причао највише, на седницама Владе о тим разменама?

СВЕДОК Н: Па, ја сада не могу баш да се сетим ко је причао и колико је било речи на седницама. Знам да је постојала Комисија, а сада не могу ни да се сетим да ли је то конкретно, да ли је баш тачка дневног реда или шта и како. Јер, тешко је то са ове стране говорити и те седнице, врло често није ни вођен записник, стојећи је понекада било, у ходу све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас не питам шта је писало у записнику, него, шта се прича о разменама? Ко говори о разменама, ко ту сада о томе прича? Шеф културе или шеф Комуналног?

СВЕДОК Н: Ја знам да је мени овај сведок «О» рекао да је у тој Комисији за размену, да му је тешко да обавља тај посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже, кога он размењује? Ко заробљава људе које он размењује?

СВЕДОК Н: Мислим, о томе нисмо причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте причали?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел га Ви питате, ко те људе доведе у положај да се они размењују? Јел можете Ви мене сада да размените за некога?

СВЕДОК Н: Не може, али спашавање је било, сви су желели на неки начин да било кога спасе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај ко те људе доведе у ситуацију да сада њих неко размењује, да их трампи за неке друге? Јесте питали тог сведока «О»?

СВЕДОК Н: Па, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко на Влади о томе прича, ко дискутује?

СВЕДОК Н: Није било о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко формира Комисију за размену?

СВЕДОК Н: Ја не знам ко је формирао, да ли Влада или ТО или неко из Владе можда републичке да ли је дошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Републичке владе?

СВЕДОК Н: Да ли је дошло, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекли сте у истрази да је у том нападу на Кула граду, страдао овај Рамбо, је ли тако?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је њега требало разменити? А за кога се он заменио, његово тело, кажете, доктор Јелкић?

СВЕДОК Н: Не знам, нисмо ми одлучили, то је тада, мислим да је о томе територијална одбрана и да је Бранко Павловић ту био око тога најбоље упознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око размене?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дат за тог Рамба, за његово тело?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Кажете, Јелкић је имао велику улогу, каква је његова улога била?

СВЕДОК Н: Па, био је у Влади, мислим и као човек и као стручњак и значио је много. Камо среће да је била и заједничка влада, међутим, нормално да се и он нелагодно осећао, јер требало је издржати ту тортуру, када дођу људи, шта ће, овај или онај у Влади, на пример, конкретно, шта ће Јелкић у Влади као Муслиман и тешко је то било и на крају, када је и Јелкић проценио и ми проценили, да је у сваком случају, ради његове безбедности, онда смо му на фин начин омогућили и мислим да је отишао, да ли у Тузлу или је отишао у Скопље. Па се после тога вратио у Тузлу, јер помогли смо му да пређе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте му то омогућили?

СВЕДОК Н: Па, једноставно, ја се сећам, отишао сам у Дом здравља, замолили да му дају документе, да, чак је и да не кажем и оплакао када се, јер он је важио као један од најбољих стручњака и као човек, и као стручњак и дата су му документа и онда је, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко му је дао документа?

СВЕДОК Н: Директор Медицинског центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да може да напусти?

СВЕДОК Н: Да. И из Владе је речено да може, е онда је преко границе, не знам ни ја ко је тада на граници био. Знам да је Миле Ловрен, отишао са Милом Ловреном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули да су биле неке пропуснице ту у граду? Ко је то издавао?

СВЕДОК Н: Центар јавне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није територијална одбрана?

СВЕДОК Н: Јесте и територијална одбрана, чини ми се, пре тога, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре, чега?

СВЕДОК Н: Пре него што се успоставила цивилна власт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када се успоставила цивилна власт?

СВЕДОК Н: Мислим да се успоставила у јулу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел пре ових јединица са Пала што су дошли или после?

СВЕДОК Н: После.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После? А, дотле, ко је био, дотле је давао, ко пропуснице?

СВЕДОК Н: Мислим, да ли територијална одбрана, не знам. Знам, било је пропусница, сада, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, добро, да ли сте Ви чули, не да ли сте чули, Ви знате Бубицу, је ли тако?

СВЕДОК Н: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за тај случај? Шта се десило са тим човеком?

СВЕДОК Н: Ја нисам тада чуо и не знам шта се десило, али мислим сада, после свих тих причања и новинске штампе, био је то један изузетан, један човек, а како је погинуо, како је, шта је било, ја не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате о томе?

СВЕДОК Н: Не. Знам да је био лични возач директора «Глинице» Јефте Суботића и да је био омиљен у Зворнику, и код Срба, и код Муслимана. А сада, ко је то урадио и како, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете како је погинуо, јел он био неки ратник, војник, јел ратовао?

СВЕДОК Н: Не верујем да је био ратник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не верујете?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули да је био негде на Економији задржан?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о исељавању људи из Козлука? Јел о томе причано на Влади?

СВЕДОК Н: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте, јесте нешто одлучивали о њима на Влади?

СВЕДОК Н: Па, ја сада не могу свих детаља да се сетим. Знам да је Козлук једно од већих насеља и да, а обзиром да је дошло доста, односно што сам раније говорио, отргли се контроли, сматрали су да је сигурније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко? Ко је сматрао?

СВЕДОК Н: Па, овако у разговорима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, сматрали су, значи, неко, па ко?

СВЕДОК Н: Па, ја не знам ко је. Знам да је и Брано ишао на разговоре, да је и Фадил Бањановић долазио и долазио је, тада је био и Пеја командант, када је Фадил Бањановић долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је долазио Фадил Бањановић'

СВЕДОК Н: У «Алхос».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, док је био Пеја у «Алхосу»?

СВЕДОК Н: Да, јесте и да је, мислим да је и Брано ишао једанпут, да остану. Сада не могу да се сетим, да остану и ваљда су тада први пут остали. Е после тога када је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да остану у Козлуку?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, јесу они хтели да иду?

СВЕДОК Н: Да, тада су хтели да иду у Тузлу, чини ми се у Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

СВЕДОК Н: Нису се осећали сигурним и страховали и за породицу и за децу и за себе и за животе. Јер, тешко је ноћу чувати ко се прикраде и то и нормално да су људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како се десило да остану?

СВЕДОК Н: Па, мислим да је Брано разговарао, да су ови настојали, да је и са Фадилом, да су долазиле тада и хоће, односно, да ли свештеници, да је Јово Мијатовић тада био. Ја не знам око тих детаља шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нису отишли?

СВЕДОК Н: Да и било ми је драго да су остали. Међутим, после тога је речено да, не речено, него, једноставно сам чуо да су исељени у Србију, чини ми се, или не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте чули, а не знате како је то организовано, ко је одлучио?

СВЕДОК Н: Речено је да се, не знам ко је одлучио, то не. И да су дати аутобуси, то сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији аутобуси?

СВЕДОК Н: «Дринетранса».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Дринетранса»?

СВЕДОК Н: Да. Можда и неки други, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дао аутобусе, ко је тражио аутобусе?

СВЕДОК Н: Не знам ко је био задужен за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то мештани тражили те аутобусе, ти Козлучани или ко?

СВЕДОК Н: Па, било ко да је био тамо у Козлуку, вероватно би радије отишао, него да живи у једном страху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што они кажу, то је њихово, то ће суд да цени. Они баш тако не кажу. Опет, други кажу другачије. Ви сада, ми Вас питамо, шта Ви знате?

СВЕДОК Н: Ето, ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је, не, те аутобусе, јел Ви знате, да ли су они то тражили да им се доведу аутобуси или је то неко послао?

СВЕДОК Н: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко тело?

СВЕДОК Н: Не знам да ли су они тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се причало на Влади, то Вас питам, о томе, о одласку Козлучана? Мало пре поменуште нешто није сигурно, па је одлучено да они, нисам Вас то схватила? Ко је одлучивао о њиховој судбини?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу они сами сели у аутобусе и отишли?

СВЕДОК Н: Па, сигурно да нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта је онда било?

СВЕДОК Н: Па, неко је вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао о томе да одлучује?

СВЕДОК Н: Не знам ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био властан да о томе одлучи?

СВЕДОК Н: Вероватно нека виша инстанца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Виша у односу на шта?

СВЕДОК Н: И на општину, јер што би, ваљда ако већ постоји, да је онда, морало се на неки начин знати како и на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам то познато или то Ви?

СВЕДОК Н: Није, то је више моје мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је неко наредио општини да то уради?

СВЕДОК Н: Не мислим да је наредио, него можда је препоручио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, кажете, виша инстанца, онда наређује?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја могу ову судницу сада да испразним, је ли тако?

СВЕДОК Н: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја кажем, могу судницу да испразним, је ли тако, Ви мислите да могу, сада да наредим?

СВЕДОК Н: Ако неко иза сенке стоји, па каже, не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, зато Вас и питам, ко то може да уради? Јел општина мора сада, на пример, дође нека виша инстанца и каже општини, ти имаш ове људе, јел Вам познато то? Ви сте били на тој Влади? Јел неко други рекао Влади да то мора да уради или је одлучено? Кажете, нису мештани сами. Ко је онда то урадио?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Докле је тај Пеја био ту, кажете, помињете Пеју, везујете за Аркана и за «Алхос»? Из «Алхоса» селите се у град, је ли тако?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и даље Пеја, сад у град иде са Вама или Аркан или како, кажете, Аркан је био мало?

СВЕДОК Н: Аркана и његове су ваљда напустили, повремено је Пеја долазио. Знам да је једанпут дошао код мене у Радио Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, колико од Вашег пресељења у град?

СВЕДОК Н: Па, не знам када и да се, а тада када је он ишамарао, тада сам му и ја замерио и он, малтене, ја сам тада једва спасио главу од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је било пре почетка сукоба. А после, јесте га виђали још?

СВЕДОК Н: Па, једном, да, дошао је у Радио Зворник и онда тако се упитао са мном и онда је он мени тада рекао да сам могао изгубити главу када је ове истукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он тукао ове?

СВЕДОК Н: Јесте, јер сто је био велики, широк.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У штабу?

СВЕДОК Н: Да, и он је тражио да се превезу сви аутомобили из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК Н: У Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србију?

СВЕДОК Н: Да. И тражио од мене да направим оно ТО. Ја сам рекао, зашто се не стави број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ону налепницу?

СВЕДОК Н: Да. Зашто се не стави број. Онда је он, пошла му рука ваљда за пиштољ, а сто је био велики и онда после тога ја сам изашао и он више није мене ни питао за то, аутомобили и ова возила су пребачени у Србију. Како, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је после тога још Пеја долазио?

СВЕДОК Н: Само сам га тада видео, када сам био у Зворнику и онда је он мени испричао да је тада пошао да ме убије, зато што сам тражио и онда је рекао овако: јел ти мислиш да ћемо ми цабе, ми јесмо патриоте и да ратујемо, али морамо имати неку корист.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо имати неку корист?

СВЕДОК Н: Па, да обезбедимо породицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Породице? Да ли знате неку улогу Пеје у овом исељавању грађана Козлука, ових сељана?

СВЕДОК Н: Не знам, знам да је Фадил када је долазио да је се састајао са Пејом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док је Пеја био ту, је ли тако?

СВЕДОК Н: Да, јесте. А сада, какву је улогу касније играо Пеја, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Брано Грујић овде нама неку другу причу прича, да је то на Влади нешто одлучивано. Да ли треба да Вас подсећам о томе или да Вам каже шта он каже о томе? Јел било на Влади приче, треба да иду људи, из којих разлога, ако је било? Каже он да је био неки договор са Фадилом, да они треба да изађу преко Србије за иностранство?

СВЕДОК Н: Па, вероватно, мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, били сте присни са Браном? Јесте причали о томе? Јесу ли ти људи отишли добровољно? Кажете малопре нису, него им је неко дао те аутобусе и то. Ја Вас питам, јесу они хтели, Ви кажете не.

СВЕДОК Н: О тим тешким стварима се мало прича, што мање и сви смо ми бежали, малтене, да се склањамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је то тешка ствар, ако они добровољно иду? Каже Брано Грујић, они су хтели добровољно. Зашто је то тешка ствар, ако људи хоће добровољно да изађу и још им ви обезбедите аутобусе и превоз и гориво и све? Зашто је то тешко?

СВЕДОК Н: Па, тешко је када људи напуштају своје огњиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел могуће да су добровољно напустили своја огњишта? Да ли Вам је то познато?

СВЕДОК Н: Јесу ли или нису, у сваком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нема треће, јесу или нису, то је сада велики одговор, заиста, јесу ли или нису.

СВЕДОК Н: Не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево каже Брано Грујић, каже, Влада је на седници обавештена да је Фадил постигао договор са Пејом, да може да изађе преко Србије. Да ли се Ви сећате те седнице?

СВЕДОК Н: Па, не сећам се, али вероватно да је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, када су исељени ти Козлучани?

СВЕДОК Н: Не знам тачно датум, али, отприлике, мислим да је то био, не могу сада да повежем време, али сећам се да се причало да је Козлук исељен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за доношење одлуке Вас питам, да ли се на Влади причало?

СВЕДОК Н: Не знам када је било, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да се на Влади причало да је нешто ту одлучено?

СВЕДОК Н: У сваком случају, знам да је Брано био забринут и да је тражио решење да буде, што кажу, компромисно решење. У сваком случају, нормално је да се Козлучанима није селило, али је у том моменту било боље што су отишли, јер би било, вероватно, више крвопролића, бар су сачували главе, што је најважније. Јесте да нису могли сачувати имовину, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Брано Грујић, Влада као колективни орган, то се и на Вас односи, зато Вас молим да ме саслушате. Значи, Влада као колективни орган донела је одлуку да се то одобри Фадилу, да он изведе и каже, замолили су начелника штаба ТО и начелника полиције да то све припреме, да организуу и тако даље, аутобусе. Јел Вам познато нешто, ко је то договарао, толике аутобусе?

СВЕДОК Н: Ја сада не могу то да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је ту људи, јесте Ви били ту, јесте видели нешто?

СВЕДОК Н: Око тога сигурно није детаљније, а да се вероватно Брано упознао, највероватније да јесте и да је свима лакнуло, на неки начин, када се то завршило без проливања било какве крви и без неких тежих последица. Јесте да је после, тешко што су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би са њиховом имовином?

СВЕДОК Н: Уселили су се други, Срби који су из других крајева дошли, они су се уселили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су били ти Срби тог дана када су ови одлазили? Јесу они већ били ту или су касније дошли?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било избеглица српских у Зворнику?

СВЕДОК Н: Јесте, пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, јел пре него што су ови изашли или?

СВЕДОК Н: Од априла месеца, малтене, Зворник је био пун избеглица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они боравили? Где сте њих смештали?

СВЕДОК Н: Многи су се смештали у породице, код пријатеља или у Спортском културном центру, онда у дечијем вртићу, куда је све било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се они понашали према овим Муслиманима који су у својим селима живели, у својим кућама? Јесу они нешто правили проблеме?

СВЕДОК Н: Ко, како се понашао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Избеглице српске?

СВЕДОК Н: Нису се они ни састали са Муслиманима. Када су Козлучани исељени, онда су усељени Срби. Када је исељен Ђулићи, на пример, усељени су Срби, тако да нису они имали контакте једни са другима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имале те избеглице неке контакте са Владом, јесте Ви имали некада контакт са избеглицама?

СВЕДОК Н: Па, ја се сећам једанпут, ноћу, дошло их је маса, пун је био Спортски центар. Ми смо тада им поделили храну, одеће, обуће, било је и деце и све то. Е сада не знам где су они онда распоређени, усељени, где је било празних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се они понашали ту док су били? Јел било неких проблема са њима?

СВЕДОК Н: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Избеглице, везано за смештај? Јесу они нешто тражили од Владе?

СВЕДОК Н: Било је проблема, итекако, јер свако је желео да упадне у већи стан, бољи стан, конфорнији и тако даље. Знам да је највећи проблем био када су, не знам одакле су дошле избеглице, да ли из Фоче, тада је био и Остојић и тада су претили да ће скочити са моста у Дрину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако, шта?

СВЕДОК Н: Ако им се не да смештај или тако или пролаз у Србију, нешто тако је било. И знам да им је тада дата и храна и онда нормално да је маса зворничких Муслимана из Зворника напустила град и онда у њихове станове је једноставно проваљивано. Негде, Влада колико је могла, формирала је комисију за смештај, међутим, многи су проваљивали и сами улазили у станове. Онда, ако су поједина села била, такође слободна, у те куће су уселјавани људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од 25 минута, ради одмора.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави након паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли нам нема сада колеге Перковића? Ви колега замењујете?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Обратио ми се колега Перковић, он је из протеста напустио судницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без одобрења председника већа?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ја сам мислио да се Вама јављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Ми смо горе седели у кабинету пола сата.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ништа, само да кажем, он је из протеста напустио, због да кажем, доследног поштовања Закона о забрани пушења и забрани уласка у ресторан, што се тиче адвоката. Ми се сада солидарисемо са њим у том смислу, али сам сагласан и уз сагласност Бранка Поповића да мењам колегу Перковића, да премостимо данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја колико знам, колега може да уђе, не могу са стране.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Избацили су га на груб неки начин, али ми ето да пробамо да покријемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу тражити извештај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На једном суђењу за «Шкорпионе», ми смо поставили то питање. Госпођа Божиловић је интервенисала код тог Вашег официра тамо Ранића и он је рекао да могу људи из Новог Сада, јер Перковић је рекао да има шећер и да хоће да руча. Не знам какав је разлог, ја нисам хтео, нећу да ми тај официр који је доведен, поред толико београдских судија, доведен за председника општинског суда, професор на Академији и официр, командир чете, за председника ове зграде, шефа и ја нисам хтео да идем, а он је одлазио. Само да Вам кажем да је судија Божиловић добила одобрење за људе из Новог Сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени то још нико није тражио, нити се жалио. Само тренутак, свакако да ту може да се направи, само питање је договора и компромиса. Ако је у питању болест или нешто, наравно да човек може и да поједе. Овде постоје правила, зграда има бифе и све. А што се тиче пушења, ако је то проблем, исто ћемо одобрити, наравно, у некој просторији, није проблем то уопште, само треба мени неко да се обрати. Ја мислим, да ако ми се обрати, да ћемо наћи договор. Ни један ми се до сада није обратио.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нећемо за неке ствари да Вас оптерећујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате да ме оптерећујете, да се не би догађало овако нешто. Колега, адвоката Перковића и Сташевића, је ли тако?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да.

Констатује се да ће у даљем наставку претреса адвоката Перковића и адвоката Сташевића замењивати адвокат Ђокић Драган, уз сагласност оптужених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заиста је ово непријатна ситуација да човек долази из далека и да ми сада због тога не можемо да завршимо. Колега, ми доручкујемо ујутру и ручамо после радног времена, ја не видим зашто је ту сада страشان проблем, не можемо јести на свака два сата, као бебе. Ево, пекара је преко пута, ево и колеге, видим, има пекара, ја знам да има у Дому здравља, преко пута. Ко руча у 12, колега, заиста ја не знам, ако доручкујемо у 9, ваљда можемо да, добро то ћемо да видимо. Без коментара, молим вас, не чује се и овако.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА СВЕДОКА «Н»

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја имам још пар питања за Вас. Да ли су биле неке борбе ту на територији Зворника у мају, јуну, јулу у граду и око града? Где је ту била, да ли је ту била нека линија фронта, разграничења, јесу се водиле борбе?

СВЕДОК Н: У ком месецу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мај, јуни, јули, ово када Вас питам за ове догађаје који се овде помињу у оптужници, у том периоду?

СВЕДОК Н: Па, било је борби, мислим, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел у граду било борби или око града?

СВЕДОК Н: У граду, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је било?

СВЕДОК Н: Около града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то удаљено, отприлике?

СВЕДОК Н: Па, на пример, до Црног врха, Каменица, затим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте помињали тог Жућу. Јесте Ви упознали њега лично? Јесте га видели некада?

СВЕДОК Н: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га видели?

СВЕДОК Н: У «Алхосу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после, јесте га виђали некада у граду, тамо где сте Ви били у Привредној банци, па после у згради општине?

СВЕДОК Н: Понекада сам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у ком простору, у којој канцеларији, где сте га виђали?

СВЕДОК Н: Био је једно време у командној канцеларији у «Алхосу»; то је на почетку било, после сам га још једном срео у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у чијој канцеларији?

СВЕДОК Н: На улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у граду, у команди, кажете?

СВЕДОК Н: Био је, да, када је био састанак, да ли је то био Кризни штаб или Влада, не знам тачно, он је са својим, не знам са чим је био незадовољан, са својим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало само гласније.

СВЕДОК Н: Са својим људима је упао на седницу и уперио је пиштоље, не знам шта је тражио од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви ту били?

СВЕДОК Н: Ту нисам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то сте Ви чули?

СВЕДОК Н: Да, јесте, а био сам ово у општини, то сам Вам испричао претходно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га виђали некада да долази ту, у штаб, у зграду, у Привремену владу или просторије територијалне одбране, Привремене владе? Јел то све било у истој згради?

СВЕДОК Н: Није било у истој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није? Јел било близу?

СВЕДОК Н: После тога, срео сам га на улици, али нисам разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неког Пиварског, нешто сте то помињали?

СВЕДОК Н: За Пиварског сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте њега видели некада?

СВЕДОК Н: Нисам га видео, али сам чуо за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте чули?

СВЕДОК Н: И не знам ко још, Пеки, Пиварски, Муфлон, Нишки, јер сви су они под надимцима били, практично мало је ко знао њихова права имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неку Бирачку бригаду?

СВЕДОК Н: Бирачку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, војну бригаду?

СВЕДОК Н: Не знам када је она формирана, али у сваком случају «Бирач» је тај део око Шеховића, Власенице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та регија?

СВЕДОК Н: Да, та регија и сигурно је постојала Бирчанска бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко је њом командовао?

СВЕДОК Н: Не знам ко је тачно био командант, не знам да ли је Ђуричић или Андрић или не знам како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Андрић?

СВЕДОК Н: Да, да ли је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било? Да ли је то било пре Благојевића или после? Јел прво формирана Бирчанска или Зворничка бригада?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да Вас питам.

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Не знам, јер у војне ствари ја мало се разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви познајете тог Андрића, да ли сте га видели некада?

СВЕДОК Н: Познајем, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га први пут видели, колико пута сте га виђали?

СВЕДОК Н: Па, видео сам га, често сам га видео и после рата, поготову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него за време мај, јуни, јули, то, јесте га виђали?

СВЕДОК Н: Уствари, не знам где сам га виђао, виђао сам га једно два-три пута и у Зворнику и састали се, а једанпут, не знам зашто смо ишли, да ли у Шеховиће или у Хан Пијесак, јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и ко још?

СВЕДОК Н: Мислим када смо ишли у Хан Пијесак, ја и Брано смо ишли код команданта Манојловића, да нам да командант, јер нисмо имали команданта тада у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и ко још?

СВЕДОК Н: Брано Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то ишли?

СВЕДОК Н: Код, мислим да је био овај Миловановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Црну Ријеку сте рекли?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то?

СВЕДОК Н: Код Хан Пијеска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, када сте ишли?

СВЕДОК Н: Који је месец био, да ли је то био, не знам који месец је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте ишли?

СВЕДОК Н: Па, зато што је било расуло, зато што смо тражили на неки начин да војска интервенише, да ипак, војска уведе ред, јер смо се плашили због свега тога, а било ко од ових територијалаца су били у неку руку неспособни, јер ипак је војска-војска, она права Југословенска војска која је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви са Браном, кажете, Ви сте били углавном за културу, нисте се мешали у војна питања?

СВЕДОК Н: Јесам за културу, али тада је позвао мене да одем са њим и онда сам ја и Мијо Драгутиновић отишли са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Мијо?

СВЕДОК Н: Не знам, из Зворника исто и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, коју функцију је имао, шта је радио?

СВЕДОК Н: Не знам коју функцију је имао. Јер, било је ту и самоиницијативе од људи, једноставно, дај да се има нека чврста рука, да се има неки ред. Е, то је то и то је спонтано било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада био командант?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

СВЕДОК Н: Да ли је био Василић или, није био ни Василић, можда и није био, није, или је Василић био, па је Василић отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то значи да је била нека празнина, неки вакуум?

СВЕДОК Н: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да никога није било?

СВЕДОК Н: Ја мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то времена било тако?

СВЕДОК Н: Па, не могу сада одредити колико времена је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да се Благојевић нешто разболео и отишао?

СВЕДОК Н: Да, и отишао у Београд на ВМА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је заменио, да ли је одмах добила замену?

СВЕДОК Н: Мислим после Благојевића, да ли је дошао Винко Пандуревић, не знам тачно, не знам када је Винко дошао или је можда касније Винко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел после Благојевића одмах неко дошао да га замени или не?

СВЕДОК Н: Не знам, не могу Вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто помињете Андрића, везано за ову Црну Ријеку и то?

СВЕДОК Н: Па, није Андрић био, јер сам га виђао, помешао сам, мислим, ми смо били код овога Манојловића, а Андрић, да ли је било њихово седиште у Хан Пијеску или у Шеховићима или у Зворнику, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте виђали Андрића? И у Зворнику и тамо или само у Зворнику?

СВЕДОК Н: У Зворнику чешће, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И код кога сте га виђали, код кога он одлази?

СВЕДОК Н: Родитељи су му били ту, мештани у Зворнику и он је долазио родитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте га Ви виђали у Влади или у штабу или негде? Са ким је он контактирао?

СВЕДОК Н: Не знам, ја тада када је формирана Влада, онда после тога ја нисам ни био. После сам се ја вратио у школу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас за то време док сте Ви били у Влади, да ли сте га виђали код некога, код Бране Грујића, или код Марка Павловића или код некога?

СВЕДОК Н: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате да је он имао неке хијерархијски однос неки према војсци у Зворнику, према наоружаним?

СВЕДОК Н: Јесте, јесте, имао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве?

СВЕДОК Н: Па, после је ваљда био командант, сада које бригаде, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Андрић?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте Бирчанске или не?

СВЕДОК Н: Па, вероватно Бирчанске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве је он имао ингеренције у односу на?

СВЕДОК Н: Па, добро, Зворничка и Бирчанска бригада су, спајају се, вероватно морају имати контакт, договор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу истог ранга или је једна другој надређена?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Не знам ту војну структуру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је тај Андрић издавао неке наредбе територијалној одбрани у Зворнику?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За неко сабирање лица, за раздвајање и тако даље?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то чули?

СВЕДОК Н: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви још нешто да кажете што знате, а ја Вас нисам питала, евентуално?

СВЕДОК Н: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа? Добро. Причали смо о исељавању Козлука. Кажете, исељавање Ђулића, да ли је то било у исто време или раније или касније?

СВЕДОК Н: Не знам, касније сам чуо да су Ђулићи исељени. Знам једино да су после тога насељени били ови из, отприлике Живиница, да ли је то Брњица, како се звала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У куће?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то чули?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када да су исељени?

СВЕДОК Н: Знам само да се причало, да су Брњичани се уселили ту, да су једноставно становници Ђулића отишли и да практично им је читаво покућство остало ту, а ови су ваљда из брда дошли, тако да се сматрало да је то једно од најлепших села и најлепших места и практично су онда ту остали ови из Брњице и онда су они нормално успоставили своје ту страже, а не знам где су одвежени људи из Ђулића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сместио те људе из Живиница у њихове куће?

СВЕДОК Н: Не знам ко је сместио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима то одобрио? Ко је то тада радио?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На нивоу власти?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је о томе причано на Влади?

СВЕДОК Н: Па, генерални став је био да се све избеглице смештају и онде где је било празнога простора, ту се и смештало, обзиром да су ови исељени из Ђулића, онда је тај био празан простор и онда су усељене избеглице које су пристизале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, о Козлуку је био став и причало се, какав је био став за Ђулиће, пре него што су они исељени? Да ли се о томе причало или не?

СВЕДОК Н: Нисмо знали док Ђулићи нису исељени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК Н: Ја нисам ни знао за то да ће се Ђулићи селити, све док нису исељени.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте о томе ништа одлучивали?
СВЕДОК Н: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се причало?
СВЕДОК Н: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви знали тог директора «Дринетранса»?
СВЕДОК Н: Јесам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га виђате?
СВЕДОК Н: Данас?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.
СВЕДОК Н: Виђам га.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Виђате га? Па, јесте причали некада са њим, ко је њему налагао да да те аутобусе?
СВЕДОК Н: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?
СВЕДОК Н: Па, нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду, мај, јуни, јули, док сте Ви били у том органу, јесте ли ишли негде ван Зворника? Јесте путовали негде, према Бијељини или? Када сте ишли то за Хан Пијесак са Браном код овог Манојловића?
СВЕДОК Н: Не знам када је то било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тај период био?
СВЕДОК Н: Ја сам тада први пут био у том месту, тако да не знам који је месец био. А не сећам се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било време док је још Брано био председник Владе, када сте ишли да тражите команданта?
СВЕДОК Н: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду?
СВЕДОК Н: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте отпутовали до Хан Пијеска, којим путем?
СВЕДОК Н: Колима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворник, па како?
СВЕДОК Н: Ја мислим да смо преко Власенице, преко Власенице до Хан Пијеска.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел могло да се путује тада?
СВЕДОК Н: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била комуникација?
СВЕДОК Н: Па, биле су, чини ми се да су биле.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до Сарајева, до Пала?
СВЕДОК Н: До Пала се исто могло ићи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу биле везе телефонске?
СВЕДОК Н: Јесу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са многим сведоцима смо овде причали о односу између полиције и Привремене владе и територијалне одбране и Привремене владе. Шта Ви знате да нам кажете о односу између полиције и Владе? Ко ту киме руководи? Јел неко ту руководи или како? Кажете, начелник полиције дође на Привремену владу. Да ли он добија неке задатке од Привремене владе или самостално ради, одлучује, или како?
СВЕДОК Н: Па, знате како, обзиром да су то били ратни услови, свако је радио у свом домену и у својој сфери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко то све координира, да ли има неко тело?
СВЕДОК Н: И у неку руку полиција, и ако је била Привремена влада, неку ингеренцију скоро већу, имала је и полиција и војска, јер сви они који су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре рекосте, СДС је био главни за доношење одлука? Сада ми се то нешто не слаже. Ко је онда главни?
СВЕДОК Н: Ја сада не могу, ја нисам био ни на једном састанку СДС; нити сам био члан СДС, ни једне партије нисам био члан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је СДС сада ту нешто одлучивао?
СВЕДОК Н: Зато што су већина тих чланова били чланови СДС.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Влади?
СВЕДОК Н: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови из полиције, да ли су и они били?
СВЕДОК Н: Ја не знам да ли су они били чланови, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чланови?
СВЕДОК Н: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су онда могли ти из СДС да наложе полицији или не?
СВЕДОК Н: Па, не да су могли да наложе, него једноставно, не верујем да су могли да наложе. На неки начин, оно, када се неки генерални став заузме, онда вероватно знају начин на који се то спроведе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, СДС?
СВЕДОК Н: Па, сигурно, ко би други.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А територијална одбрана, да ли су они функционисали независно од Привремене владе или под Владом?
СВЕДОК Н: Већином су независно, али је било сарадње по одређеним питањима, али већину одлука самостално су они доносили. Ко је од нас био војно образован, нико није скоро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде чули од сведока да су полицајци обезбеђивали и тај Дом културе у Чelopeку и овај што Ви причате, «Нови извор». Да ли Ви знате, ко је њих ангажовао за тај посао?
СВЕДОК Н: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?
СВЕДОК Н: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се никада за то интересовали?
СВЕДОК Н: Па, нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте некада са Грујићем причали о томе?
СВЕДОК Н: Са?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Браном Грујићем, откуд полицајци ту, шта они, ко ту њих распоређује?
СВЕДОК Н: Па, ми смо то сматрали да то, нека хијерархија, односно да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је у тој хијерархији?
СВЕДОК Н: Војна полиција, практично, да полиција да они имају своју структуру која на неки начин брине где ће кога поставити и како га распоредити и тако, тако да се није мешала Влада, не знам ни ја, кога ће поставити и ко ће одредити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био однос између полиције и територијалаца и територијалне одбране?
СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Јесте могли ви као Привремена влада, тј. не Ви лично, него Привремена влада, да ли сте могли да смените, на пример некога од чланова?

СВЕДОК Н: Тешко и у полицији и у територијалној одбрани, тешко би то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било овлашћења, па не може да се на терену спроведе, или уопште није ни била овлашћена? Јел Ви знате да има одлука да Привремена влада поставља команданта штаба територијалне одбране, да постоји одлука писмена, да Бранко Грујић поставља шефа територијалне одбране? Да ли Ви то знате?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел говорено некада о томе на Влади да треба да се смени неко из полиције или из територијалне одбране или о неким сменама, јел говорено некада? Да ли се поставило питање некада?

СВЕДОК Н: Мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није никада? Јел неко помињао да треба да да оставку или да жели да да оставку због те неке ситуације?

СВЕДОК Н: Било је неких који су самостално давали, да дају оставке, као што је Маринко после тога дао оставку, као што је Брано дао оставку. И Брано је дао оставку на место и Маринко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК Н: Мислим да је то било у јуну, јулу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овог хапшења са Пала или после?

СВЕДОК Н: Све је то некако, чини ми се у једном, да ли је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел пре тога говорено да ће да да оставку или сте, када сте први пут чули да он хоће да да оставку Брано?

СВЕДОК Н: Једноставно када је дошла ова специјална полиција, јер су и Брану малтене уцењивали. Целу ноћ је провео у хотелу «Дрини», мислим да је и Брано, ко је још био и полиција и Маринко, била је то заиста тако напета ситуација и нормално, Брано је тада казао, дајем оставку. На све то Маринко је био повређен и његови полицајци су га, малтене, да не кажем, нису заробили, али, да ли је и Марко исто био тада и он од те стране, јер је једна група која се побунила, не знам због чега и практично је хтела да смени и Владу и територијалну одбрану и све. Е, сада ко је у тој групи био, јел су то биле паравојне формације, јел су то били ови одметници, ко је био, знам да је то било врло тешко, тешка ситуација и онда је Брано дао оставку, Маринко је дао оставку. После тога је, да ли је тада или касније, не знам, дошла је војна полиција, не војна, него специјална полиција са Пала и они су одређене људе похапсили. Е, тада се онда кренуло да се успостави цивилна власт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је онда био власт у Зворнику? Јел Брано као председник Привремене владе имао власт или није имао? Ко је онда био над њим?

СВЕДОК Н: Формално Брано је био председник Владе и председник Кризног штаба, али практично, није имао неку јачу моћ да би могао нешто наредити или оспорити, јер увек на неки начин, јачи су били ови из полиције, из територијалне одбране и ови други који су самозвани били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то јачи били из полиције од Бране?

СВЕДОК Н: Јер сматра се, полиција је на неки начин ипак нешто што се мора, што кажу, слушати, бар тако у народу. Територијална одбрана као војска сматрала се војском и онда је на неки начин препуштено територијалној одбрани да води своје послове, да полиција се сматрало да ће полиција да одради, ипак је полиција на неки

начин и цивилна и брине се за цивилно становништво и имало је се поверења у полицију. Е сада, ако се огрешила негде, није се грешило у руковођењу, него су појединци грешили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, територијална одбрана сматрала се војском. Шта то значи, ако ту има и војске?

СВЕДОК Н: У сваком случају, обзиром да су имали униформе, да су имали наоружање, то је опет нека врста формације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете, Благојевић долази и какав он има однос онда са територијалном одбраном? И једно и друго су војска?

СВЕДОК Н: Не знам тачно. Знам да је он био изгубљен, да је, малтене, зато и доживео нервни шок, да није могао да се снађе човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Благојевић?

СВЕДОК Н: Благојевић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је било његово седиште?

СВЕДОК Н: Било је у Стандарду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неке везе са тим добровољцима?

СВЕДОК Н: Не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не верујете?

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неке везе са тим људима који су затворени у том Дому културе, што Ви знате?

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није имао?

СВЕДОК Н: Није имао, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је имао, да ли је имала Влада?

СВЕДОК Н: Није имала ни Влада, само, не знам ко је то затварао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, није војска, није Влада, па ко је?

СВЕДОК Н: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био још ту на терену?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је полиција затварала?

СВЕДОК Н: Не знам, јер ми смо, Влада је једно време била доле у «Алхосу», у граду, а мање-више ван града нико од нас није ишао, нити знао шта се дешава. Уствари, бар ја нисам знао. Више сам био и понекада човек и несвесно оно што му је ван свега тога, жели да заборавља и онда мени је главна преокупација била у Радио Зворнику, да на неки начин дајем вести, да обавештавам, око Црвеног крста, да град буде чист и онда свако је мање желео да се петља у било коју војну ствар или полицијску или територијалне одбране, јер није било упутно, свако је стрепео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било територијалаца, јел знате то?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По броју?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колико је било тих добровољаца? Ми смо овде чули од неких да су, да је врло мали број добровољаца одступао од тих правила понашања. Ви малопре кажете, много више их је било који су били недисциплиновани? Да ли је било више или мање?

СВЕДОК Н: Пазите, било је оних добровољаца који су се пријавили уредно и који су били заиста овако добри војници и као људи. Али, била је маса самозваних који су

прешли Дрину, како на који начин, који су, једноставно, њима је био циљ да пљачкају, који су се домогли и полицијских униформи, па су онда под видом полицијске униформе, упадали у станове, у куће и чинили оно што не треба чинити. Било је тада и убистава. Сећам се да је било убиство у Зворнику једне девојке, које нас је заиста све запрепастило, а нисмо знали ко је, шта је и нормално да онда после тога људи када је убијена једна жена, девојка, да су остали настојали да иду. Ја сам исто масу пријатеља помогао да оду колико сам могао. Тако и Брано, тако и остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о улози, Ви кажете нешто сте имали везе са радом Црвеног крста, је ли тако?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали контакте са Црвеним крстом из Лознице, Ви из Зворника, Црвени крст?

СВЕДОК Н: Ја нисам био задужен једно време је био Мирко Поповић, после тога Сретен Лукић, онда овај Богдановић, па касније, не знам тачно, али у сваком случају, настојало се колико је могуће, да се тим избеглицама обезбеди, а било је доста сарадње и са осталим Црвеним крстом. Највероватније да јесте са Лозницом обзиром да је Лозница најближа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су ови Козлучани излазили, шта знате о томе?

СВЕДОК Н: Не знам, само знам, чуо сам да су отишли, да су напустили и било је то и за све нас, на неки начин, тужно и тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам Вас о Црвеном крсту, о улози Црвеног крста?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су писани неки дописи, нешто, да ли Вам је то нешто познато, да се укључи Црвени крст из Лознице, да се ти људи прихвате, да ли Вам је то нешто познато?

СВЕДОК Н: Вероватно да јесте и настојали се да се тим људима обезбеди, сада да ли је то урађено или није, бар храна, вода, да што кажу, имају људски онако однос. Е сада, колико је то Црвени крст урадио, је ли или није, да ли је то било у њиховом домену или није, ја то не знам. Али, мислим да заиста је Козлук можда и најорганизованије исељен. Оно јесте тешко што су отишли, мислим ту заиста је и Фадил имао ауторитет да те људе обједини, да на неки начин истраје и можда је и добро, што кажу, жао ми је било, ако је неко настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да истерају људи, ко, Фадил Бањановић?

СВЕДОК Н: Нисам то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чула.

СВЕДОК Н: Да истрају, да истрају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да истрају, не чујем Вас, слабо ми нешто причате. Јесте Ви некада читали овај Билтен српске општине Зворник, са овим одлукама свим Привремене владе и тако даље?

СВЕДОК Н: Неке јесам. Већина, нисам, нисмо имали материјала довољно да штампамо, па је било штампање у ограниченом броју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте читали или нисте?

СВЕДОК Н: Вероватно неке јесам, а не верујем да сам редовно читао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да је Привремена влада на својој седници 16. јуна формирала неку јединствену Војно-територијалну команду, па за команданта изабран Марко Павловић, за чување неких објеката и тако, да ли Вам је то нешто познато, објекте од привредног значаја, брану, хидроцентралу?

СВЕДОК Н: Не сећам се тога, али, у сваком случају, знам да је Бранко Павловић био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да је постојао неки Ратни секретаријат, Ратни штаб?

СВЕДОК Н: Ратни штаб не, Кризни штаб, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, и Ви се помињете у одлуци од 20. маја, да сте члан Ратног секретаријата. Ја сада нећу ово предочавати, јер ту је Ваше име. Да ли Вам је познато то, 20. маја, Привремена влада доноси одлуку о реорганизацији и формирању органа Владе, па каже, формирају се органи Владе, Ратни секретаријат и Ратни штаб, па Ви улазите у Ратни секретаријат, а у Ратни штаб улазе Бранко Грујић, Марко Павловић, Драган Обреновић, Милош Пантелић и Стеван Ивановић? Па, каже у чл.5. који су све задаци, органи Владе, свакодневно ће разматрати питања из своје надлежности, предлагати Влади доношење одлука, закључака, наредби, 20. маја. Да ли се сећате да сте били члан?

СВЕДОК Н: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Ко је Драган Обреновић?

СВЕДОК Н: Драган Обреновић је војно лице. Не знам где је био на служби, дошао је у Зворник, не знам тачно када је дошао, официр је био и мислим импоновао је, био је врло одговоран, врло савестан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га виђали ту?

СВЕДОК Н: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК Н: Па, виђао сам га у Зворнику, виђао сам га у Стандарду, у команди. Ја не знам коју је он функцију вршио, али знам да је нешто био у бригади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неку своју чету? Јесу били неки тенкови у Зворнику, нека чета, неки батаљон, да ли је било у Челопеку, да ли Вам је познато?

СВЕДОК Н: Не знам. Причало се да је било тенкова, сада, у почетку су били тенкови, војска, али ваљда су после тога отишли, да су се повукли са војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је командовао тај Обреновић?

СВЕДОК Н: Не знам коме је командовао и где је он до тада био, али углавном знам после тога када је дошао и Винко Пандуревић, да је он био, да ли, како се то каже, начелник штаба или шта, углавном, Обреновић је био прави војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел над њим био неко виши од њега?

СВЕДОК Н: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК Н: Па, на пример, када је био Пандуревић, Пандуревић је био, а пре тога не знам ко је био, јер мислим да је Обреновић био капетан. Е, сада ко је био изнад њега, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су плаћани они, да ли Ви то знате?

СВЕДОК Н: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Не. Мислим, где год се Обреновић појавио, успостављао је ред и баш се могло на њега ослонити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сада предочити неке изјаве које сте дали овим хашким истражитељима, овде па ћу Вас питати нешто мало ближе о томе да нам кажете. Рекли сте да је Марко Павловић дошао у Зворник 15 дана пре преузимања, да сте га видели у «Алхосу», то сте нам данас испричали, у априлу када сте Ви стигли и кажете, он је био задужен за све паравојне јединице?

СВЕДОК Н: Па, јел он био конкретно задужен, али такав се имало осећај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га видели са Арканом?

СВЕДОК Н: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са тим паравојним формацијама? Које су то паравојне формације у «Алхосу»?

СВЕДОК Н: Појам паравојних формација је широк, јел то на пример, јер се сматрају и Арканове формације, паравојне или нису, и Жућине, све се то, или ови који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја читам оно што сте Ви овде, Вашу изјаву. Кога сте Ви сматрали када сте рекли паравојне формације?

СВЕДОК Н: Па, сматрао сам сви они који су били у територијалној одбрани и војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сви остали?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су ти људи?

СВЕДОК Н: Па, дошли су са стране, не знам одакле су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали, одакле су?

СВЕДОК Н: Нисам. Али није тада био назив паравојне формације, једноставно је био назив, добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете овде, по питању сахрањивања лешева, није се разговарало отворено, о тајним стварима као што су ове, разговарало се у затвореним групама, између главних вођа општине, Марко Павловић, Брано Грујић, Стево Радић и Јово Мијатовић?

СВЕДОК Н: Па, нормално да то није било на Влади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате, ако није било на Влади, да су они о томе разговарали?

СВЕДОК Н: Што кажу, чују се приче и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само из прича?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви са њима, Ви то нисте никада питали ништа?

СВЕДОК Н: Ми смо сматрали да Комунално то ради, да има одређена служба која то ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли за Зорана Пажина? Када је он био начелник?

СВЕДОК Н: Зоран Пажин је био кратко, он је дошао ту у «Алхос» и рекао је да познаје војну структуру, а обзиром да је било онако расуло, добродошао и онда је он постављен, мислим да је постављен да ли се то звало командант територијалне одбране или чега и не знам колико је био, да би после тога побегао у Бијељину, зашто, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете овде, у почетку Пажин је био начелник ТО, али се само сакрио и ускоро отишао?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда кажете, не сећам се да ли је Тихомир Перишић или Зоран Суботић био начелник ТО?

СВЕДОК Н: Тихомир, нису, мислим, они нису били, Тихомир Перишић је раније радио у штабу народне одбране, а Зоран Суботић је ваљда из Лознице отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако сте рекли и тамо.

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте њега виђали у «Алхосу»?

СВЕДОК Н: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко онда долази за команданта ТО?

СВЕДОК Н: Не знам ко је тада дошао за команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После њих?

СВЕДОК Н: Знам да је војна полиција, да ли војна или нека полиција, да је Пажина ухапсила у Бијељини, шта ли, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После њих, ко долази?

СВЕДОК Н: Не знам ко је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када долази Марко Павловић?

СВЕДОК Н: Па, ја не знам када је Марко дошао, углавном Марко је био цело време ту, од почетка, а када је постављен за команданта, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде даље читам. У пракси без обзира шта је било написано на папиру, Марко Павловић је био главнокомандујући за сва питања војске, без обзира да ли је то била ТО или паравојска, од предузимања до његовог одласка јула месеца?

СВЕДОК Н: Па, био је хаос. Марко је бар колико-толико увео ред, колико се могло, али мислим да ни он није могао да има, све конце држи у својим рукама. Сада, ко је њега поставио, да ли је он добијао од некога инструкције или није, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел био главнокомандујући, као што сте овде рекли?

СВЕДОК Н: Па, у оном смислу, да је он на неки начин најодговорнији, био јесте, зато што, практично, за сваки проблем који је требало решити, у неку руку, он је импоновао да се тај проблем реши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из које области?

СВЕДОК Н: Па, из војне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војне области?

СВЕДОК Н: Да и цивилна власт се није много мешала у то, јер се сматрало, ми нисмо знали, да ли је он војно образован или не, али у сваком случају, онако, одрадио је, радио је тај посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се он некада жалио да не може то да одради, да има проблема?

СВЕДОК Н: Па, јесте и он се жалио да има проблема и он се жалио на ове, како да их назовем, да ли паравојне или неке друге формације које су једноставно искакали из те дисциплине и реметили све то што, вероватно је и он желео да буде ред, али да није могао то да спречи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде кажете, сељани из Дивича су желели да напусте Дивич, јер су се бојали за безбедност и разговарали су о овом проблему са Марком Павловићем?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК Н: Не знам када је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да су причали са њим?

СВЕДОК Н: Мислим да је и Марко сам рекао да је ишао да разговара са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему?

СВЕДОК Н: Са Дивичанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, о чему да разговарају?

СВЕДОК Н: Па, да ли ће остати или отићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесу хтели да иду или да остану?

СВЕДОК Н: Да је нормално време, сви би остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тада конкретно питам, јесу хтели да иду људи или не?

СВЕДОК Н: Срце им је остајало на месту, али безбедност није гарантована, и онда је боље било да мирно оду, да сачувају главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тада био тај Пантелић начелник полиције?

СВЕДОК Н: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте да сте се њему нешто жалили због ових људи који су у «Новом извору», тим полицајцима и њему?

СВЕДОК Н: Па знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што су били затворени?

СВЕДОК Н: У разговору када поменемо то, онда више је то било добронамерно, не мештај се тамо где ми не можемо ништа урадити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже?

СВЕДОК Н: Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам каже, не мешај се?

СВЕДОК Н: Да, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је?

СВЕДОК Н: Имају други који о томе размишљају и онда сам ја сматрао да о томе води рачуна полиција, да води територијална одбрана и остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте са Радићем нешто причали у вези са тим људима затвореним у «Новом извору», са Стевом?

СВЕДОК Н: Знате, то је тешко објашњавати, мислим, ја нисам био члан ни једне странке и помало и неповерење је било, откуд то, и друго, обзиром да сам можда више осећајан и то, да ми свака онако, понекада сам доживео и ја непријатности, ако ти је жао, буди са њима, тако у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

СВЕДОК Н: Тај што сте га споменули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стево?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте у јуну радили на Радио Зворнику и чули да су неки људи били заробљени у Дому културе, да су мучени, извођени, убијани и да сте се пожалили Марку? Испричајте нам нешто о томе, да ја сада не читам ову изјаву?

СВЕДОК Н: То је било, није то био званичан разговор, него је то више био незваничан, јел Марко био упознат или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам ја да ли је званичан или незваничан, какав је то званичан разговор? Каква је разлика између званичног и незваничног разговора?

СВЕДОК Н: Званичан да си на састанку Владе, на седници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, какав је био разговор?

СВЕДОК Н: То је био овако више приватан разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам приватан.

СВЕДОК Н: Ето то што пише ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците шта?

СВЕДОК Н: Да се много у то ја не мешам и да свако ради свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је рекао Марко?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви кажете, зашто су ти људи у Челопеку?

СВЕДОК Н: Шта ја могу да урадим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа га даље не питате?

СВЕДОК Н: Тешко, јер ја нисам довољно ни знао шта је, нико од нас није могао знати шта се дешава. Да смо знали за то, другачије би било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако не знате, шта га онда питате?

СВЕДОК Н: Зато што су биле поједине приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чуо сам да су мучени и убијани и сада кажете, пожалио сам се овоме Марку, јер сам желео да све то престане. Да ли сте Ви желели да то престане?

СВЕДОК Н: Да, па како да не, сви смо желели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он није ништа урадио?

СВЕДОК Н: Није, не верујем да није ни Марко желео, таман посла, да није желео, а приче као приче, свака је прича имала два краја. Некада преувеличавају, некада преумањују, некада је неистинита, некада то, и онда, мање-више, човек понекада и када нешто чује, чак и када је истина, малтене сматраш да је то лаж, јер не може да прихвати то и после то меша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сте то чули, да ли сте Ви мислили да то није истина, да се дешавају тамо малтретирања, мучења?

СВЕДОК Н: Нисам знао, касније кроз штампу, кроз касније приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не касније, питам Вас тада када сте питали?

СВЕДОК Н: Тада нисам, тада нисам, да је то могло бити толико. Ако је и било малтретирања, мислили смо да је то све мање, да су то споредни, случајни и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам он каже, немој да се мешаш, како?

СВЕДОК Н: Не да се мешам, него да, ради свој посао, има ко ради тај свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај?

СВЕДОК Н: Откуд ја знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте се њему жалили?

СВЕДОК Н: Па, неке мора се, са ким станеш, попричаш. Једноставно, обзиром да је Марко импоновао, са тим, био је у територијалној одбрани, да је деловао као организатор и мислио сам да може на неки начин, да има више увида, јер има људи са којима више контактира, него ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете овде да сте се такође жалили и Стеви и Брани и да они нису ништа урадили у вези са тим?

СВЕДОК Н: Не да нису ништа урадили, нису ни могли, али да смо причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се Грујић плашио Жуће?

СВЕДОК Н: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Радић, да ли се и он плашио?

СВЕДОК Н: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде кажете, Радић, мислим да је он подржавао паравојску?

СВЕДОК Н: У сваком случају, јесте у почетку, више он контактирао са њима и више сарађивао, него било ко од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким?

СВЕДОК Н: Па, са Жућом и другима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, испред Секретаријата за привреду?

СВЕДОК Н: Не, не, испред, него једноставно, овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то знате? Да ли је он имао неке аспирације на неком месту у општини, неку власт?

СВЕДОК Н: Па, вероватно да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је ишло плаћање полиције и територијалаца?

СВЕДОК Н: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тамо сте рекли, да је општина Зворник плаћала полицију, пред истражитељима?

СВЕДОК Н: Вероватно је плаћала, обзиром, чим је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко плаћа полицију у време рата, ко је плаћао?

СВЕДОК Н: Па, ја не знам одакле средства и како, али у сваком случају, чим су били на радним местима, да је неко морао плаћати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се уопште попуњавао општински буџет за време рата?

СВЕДОК Н: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Кажете овде, људи из Ђулића желели су да оду, мислим да је Павловић организовао сељанима да аутобусима напусте то место. Није ми познато где су отишли? Рекао сам Павловићу и Грујићу да људи не треба да буду заробљени у школи. Рекли су ми да су људи често користили школе за изборе, састанке и друга скупљања, па зашто школе не би могле да буду коришћене и за притвор. Када сте то причали?

СВЕДОК Н: Не знам, сада ми се све помешало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било више тих школа у којима су људи били заробљени у Зворнику, па Вам се помешало, са чим Вам се помешало?

СВЕДОК Н: Па, било је касније школа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада када сам Вам прочитала, да ли се сећате тог разговора? Рекли су ми да ће се неко бринути о њима?

СВЕДОК Н: Да, увек је то на неки начин, јер увек смо сматрали, ако је већ неко у неку руку или затворен или притворен, да ће бити сигурније да има људи који ће бринути о томе, а нисмо знали да неко у току ноћи или накнадно може да злоупотреби то поверење или да превари стражара или некога и то када се већ деси, онда касније је касно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то причали, да не треба да буду људи у школи?

СВЕДОК Н: Не знам када сам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, рекли су ми да су људи често користили школе, па зашто не би и за притвор?

СВЕДОК Н: Јер, биле су приче да су били у Техничком центру, после када су оно отишли, онда су били, да се не би школе злоупотребљавале, касније да се бар школе не користе и онда су то били све успутни разговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било за време док су били људи у школи?

СВЕДОК Н: Не верујем, мислим да је било после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

СВЕДОК Н: Да. Јер нисмо ми ни знали тада да су људи затворени, ја уопште нисам знао, на пример да су људи били затворени. После тога када почну, онда малтене знао и мало дете, када пукне прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, овде каже, рекли су ми да ће се неко бринути о њима. Испада да је то још за време док су људи били, шта има да се брину када су отишли, када их више нема тамо? Како то објашњавате?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте Ви причали са истражитељима? Нисам ја причала.

СВЕДОК Н: Мислим, те изјаве са истражитељима, верујте каква је то пресија била, да практично ниси могао размишљати и претња, и уцена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је претио?

СВЕДОК Н: Па, ти који су испитивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам претили?

СВЕДОК Н: Да ће послати у Хаг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће?

СВЕДОК Н: Послати у Хаг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама су претили?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам то овај преводилац превео претње? Да ли је био неки преводилац?

СВЕДОК Н: Није, али тражио је тај који је испитивао, малтене да се сетим нечега што ја не могу да се сетим, нити знам. Ја не могу ни дан данас поједине, нешто не знам што не знам. Друго, поготову када ме не интересује, онда нисам то ни памтио, а они су хтели малтене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, сада кажете, не интересује, а малопре кажете да сте били јако осећајни и да Вас је то бринуло?

СВЕДОК Н: Не, не мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сада кажете да сте причали о томе, да школе не треба?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то они измислили, ови хашки истражитељи?

СВЕДОК Н: То да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК Н: И сада стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте причали о томе или не? Јел има овде нешто што су они измислили, да су ставили нешто што Ви нисте рекли?

СВЕДОК Н: Па, контекст је био други, ја не могу да кажем да је преводилац то лоше преводио, а да је било једно психолошко стање где су једноставно инсистирали, ајде, ајде и овај, тај који је испитивао, мада је често скакао, устајао, хоћеш да позовемо полицију, коме сам ја могао да се обратим, никоме. И после нормално да сам потписао то што сам рекао. Надам се да је већина мојих изјава коректно, али има и неких које нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас зато питам да разјаснимо сада, да ли има неке да нису, јесте причали ово о школи или не? Само Вас то питам.

СВЕДОК Н: О школи смо причали после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте знали да Павловић има неке веза са ДБ?

СВЕДОК Н: Нисам знао, али се претпостављало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овде, Павловић је тврдио да је имао подршку ДБ, а Благојевићево именовање је било само на папиру? Да ли можете то да прокоментаришете?

СВЕДОК Н: Знате како, дезинформације и то, довољно ако се нешто хоће да мало буде јаче, онда се каже, наредила безбедност, која, чија и шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел се рекло?

СВЕДОК Н: И код људи је то страх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже, наредила безбедност?

СВЕДОК Н: Па, на пример, у обичном разговору и онда се људи једноставно повлаче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рекао, конкретно?

СВЕДОК Н: Не знам ко је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате, каже се, не може само да се каже?

СВЕДОК Н: Претпостављало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се претпостављало? Шта сте Ви претпостављали?

СВЕДОК Н: Па, ми смо мислили да је и Павловић у безбедности, али вероватно да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је мислио?

СВЕДОК Н: Конкретно, ја сам мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овде каже, Павловић је тврдио да је имао подршку ДБ?

СВЕДОК Н: То је можда неспретно употребљен израз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате, да ли су Бошњаци примали пензије, плате, да ли су радили у то време?

СВЕДОК Н: Неки јесу, неки нису и ми смо се баш залагали да примају плате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ми, ко ми?

СВЕДОК Н: Па, на пример, конкретно и Брано и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога сте се залагали?

СВЕДОК Н: Код Стеве Радића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто код Стеве?

СВЕДОК Н: Па, зато што је он за привреду био задужен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је ту требало да се залажете?

СВЕДОК Н: Зато што су неки крижани са списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је крижао?

СВЕДОК Н: И ја сам се исто тада побунио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Против кога сте се побунили?

СВЕДОК Н: Па, рекао сам отворено Стеви, не можеш крижати те људе, ако су Бошњаци и Муслимани, не значи то да су, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже?

СВЕДОК Н: То није твој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте помињали нешто Нинберг?

СВЕДОК Н: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, и то пише код истражитеља, па јесу онда они то Вас притиснули да Ви кажете, па сте Ви то измислили, или сте стварно помињали?

СВЕДОК Н: Па, не, јесам ја рекао и овако, будимо достојанствени у свему томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте то причали?

СВЕДОК Н: Овако, или у разговорима, јер долазе паравојне и онда када смо гледали шта паравојне, шта ови појединци раде, да не би чинили злочине, одговараће се, јер кад-тад ће истина доћи, ако је неко заробљен да има достојанство. Ако је погинуо на линији, то је већ друга ситуација и да се ти људи сачувају и онда у том контексту сам се сетио Нинберга и онда сам рекао и ту реч. Јер, нормално да, ако је неко, што кажу заробљен, треба да има сву заштиту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте рекли за Нинберг?

СВЕДОК Н: Па, рекао сам Стеви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже?

СВЕДОК Н: Ти си као дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао ми је да сам ја само, да не кажем Вашу функцију и да не треба да се понашам као дете. Јел то то?

СВЕДОК Н: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само пар питања за сведока. Реците ми, те одлуке на Привременој влади, на који начин су доношене? Ево, председник већа Вам је предочила и неке писмене одлуке, како сте Ви то доносили одлуке? Јел то била нека већина гласова, или на који начин?

СВЕДОК Н: Верујте, сада када Вам кажем, да се тога не сећам. Како су одлуке доношене, како су биле, то се разговарало, не сећам се каквих гласања или писмених одлука, вероватно да је било тога, да је на неки начин кроз разговоре се дође до некога, а сада да ли су сви били за то или нису и многе одлуке, ми нисмо ни знали које су донете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, за неке одлуке нисте ни знали?

СВЕДОК Н: Не нисмо знали, него, једноставно, није ми остало у сећању.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Овде постоје неке писмене одлуке, претпостављам да бисте се сетили на који начин су те одлуке донете? Знате како на седницама Владе, јел било некада неког гласања?

СВЕДОК Н: То је таква психоза била, да се није знало како и шта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, јесу ли те одлуке биле само формалне, а да то није одлучено, а покривено одлуком?

СВЕДОК Н: Па, било је вероватно и формалних одлука, а било је сигурно и одлука које су, можда заједнички донешене или нису, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А, реците ми, председник Привремене владе, каква су била његова овлашћења, везано за те одлуке о постављању команданта територијалне одбране, да ли је он могао нешто сам да уради, да одлучи, а да, рецимо, ви остали чланови Владе, за то не знате?

СВЕДОК Н: Не знам да ли је самостално одлучивао или не, али мислим да је у сваком случају требало, у већини случајева да се са некима договарао, па макар са одређеним људима из Владе или са челницима СДС.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Везано за те челнике СДС, јесу ли они у том периоду мај, јуни и јули, април, мај, јуни, јесу ли они функционисали у Зворнику, да ли су одржавали састанке?

СВЕДОК Н: Па, вероватно да јесу, ја нисам био члан, нисам знао, али сигурно да јесу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А да ли су ти челници СДС били и чланови Владе?

СВЕДОК Н: Јесу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Већина?

СВЕДОК Н: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А да ли је на тим састанцима СДС одлучено нешто, па је после то одлучено на Влади, таква једна одлука?

СВЕДОК Н: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не знате? Реците ми у вези овога, рекли сте једног момента да је нека виша инстанца одлучила за Козлук. Јел то Влада ова са Пала одлучила?

СВЕДОК Н: То претпостављам, а немам никакве сигурности, нити неког акта, нити нешто, јер ипак је толики број становника, да се исели, а да не зна се шире, тешко је то схватити, али сада, можда јесте, можда није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, нема никаквог акта, а да ли у то време, Ви као члан те Привремене владе сазнајете одакле та?

СВЕДОК Н: Јово Мијатовић је био веза између Владе и општине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јово Мијатовић?

СВЕДОК Н: Зато што је био посланик, пошто је био посланик.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Је ли Јово пренео неку одлуку те више инстанце да се ти људи из Козлука, да је тако донета одлука?

СВЕДОК Н: Па, и ако је било одлуке, сигурно је не би саопштио на Влади, нити би је саопштио пред свим људима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Зашто, зашто да не саопшти?

СВЕДОК Н: Зато што сви људи нису били чланови СДС.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А шта је то СДС у то време, нешто кришом одлучивао?

СВЕДОК Н: Не знам ја да ли је кришом или није, али у неку руку били су партија која је била на власти, која је добила изборе. СДС и СДА су практично доминирали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, у вези ових Ваших ученика које кажете да сте у «Новом извору» видели, због чега су ти Ваши ученици ту били?

СВЕДОК Н: Ја не знам због чега су били, ја сам само њих видео тамо и желео сам да им помогнем. И колико сам могао помоћи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Зашто су они ту?

СВЕДОК Н: То не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како не знате, да ли Вас није то заинтересовало? Логично је да Вас интересује, Ваши ученици ту нешто затворени, јесте се распитали зашто? Да ли су они били у цивилу, у униформи, како су били обучени?

СВЕДОК Н: Мислим да су били цивили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, мене би заинтересовало, неки моји ученици затворени, зашто?

СВЕДОК Н: Сигурно сам се заинтересовао, да нисам заинтересован, не би им ни помогао, али једноставно то није био мој домен, немој то да дираш, ускоро ће бити пребачени на сигурно место.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кога сте питали, када сте се заинтересовали?

СВЕДОК Н: Па, да ли сам некога из полиције или са Браном или са Павловићем, не знам. У сваком случају, са овим Пантелићем, не знам тачно, само ми је, на неки начин, знам да ми је скренута пажња да и не навраћам више тамо, јер и мени је било тешко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А та докторка Наташа, јесте контактирали са њом? Јел Вам она нешто поменула шта је после било?

СВЕДОК Н: Није ми она рекла, нисам нормално испитивао, нити сам је питао. Мени је био циљ да им помогнем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И нисте после се интересовали шта је, је ли неко ту рањен, повређен, неко?

СВЕДОК Н: Па, нисам о томе причао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Није Вас интересовало?

СВЕДОК Н: Па не да ме није интересовало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, зашто нисте питали?

СВЕДОК Н: Па, после тога када су пребачени, ја сам сматрао да су у Батковиће и да су после тога пребачени у иностранство, па ми је било драго да су отишли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само још једно питање. Једног момента сте рекли неке ствари, жао је да се забораве, шта то желите да заборавите? Када сте излагали, одговарали на питања председника већа, кажете, неке ствари, жао је да се забораве. Шта Ви то желите да заборавите?

СВЕДОК Н: Нисте ме схватили, једноставно човек када је нешто лоше човеку, неки догађај је човеку лош, на пример, конкретно, ето када сам видео моје ђаке тамо, волео бих да то заборавим да се тога не сећам, а поготову, то је оно психолошки што људи потискују, она лоша осећања и лоша сазнања. И онда малтене, касније дошла празнина и у мозгу о свему томе. Много тога се и не сећам и заборавим, зато што сам био под стресом, а друго, имао сам и један јачи саобраћајни удес после тога, тако да практично, не може да се тих детаља човек сети, да сада повеже све то. И када овако Ви подсетите, онда дође до повезивања, до тог неког памћења. А онда све се помеша, и чаршија, и оно што чујеш и касније што си чуо, и што је прочитано у новинама, више човек помало не може, ако има неко ту психлог, он ће то боље разумети. И онда више не знам јесам ли то ја рекао или неко други или није, или је било, или није, једна имагинарност, мислим, тешко је то, никоме није било лако у том рату. Али најтеже је онима који су некога изгубили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Знам, али ми овде хоћемо да чујемо неку истину, то је најбоље, то све што причате, брани се неком истином. Зар Ви, рецимо, није Вас у том периоду интересовало Ваши ученици затворени, ко држи те затворе, дај да видим да ли могу да им помогнем да изађу?

СВЕДОК Н: Ја сам покушао што сам могао, а обзиром да је ситуација таква била.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте покушали, где сте ишли, коме сте се обратили?

СВЕДОК Н: Па, сигурно да сам попричао са неким из СУП-а или, јер знам по себи да сам таква природа да попричам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Са ким сте то попричали, да чујемо шта сте Ви то покушали?

СВЕДОК Н: Па, ево рекао сам, речено ми је да ће бити премештени у Батковиће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви рекосте данас да не знате ко је командовао овим јединицама, Жућа његовима, Аркан његовима, Пиварски његовима, али ко је свима њима командовао, то не знате? Тако сте нам данас, јутрос, на почетку и не сећам се када је то било, рекли? Па, да ли остајете при томе, да ли је то тачно?

СВЕДОК Н: Остајем при томе, јер је својим људима командовао Аркан и његове јединице су биле, ја не знам шта је даље било и како, биле су доста дисциплиноване и он је био ту у Зворнику, после је отишао, повукао се са својим јединицама, али су после тога нагрнули остали, у групице, није се могло контролисати. А што се тиче команде територијалне одбране, у сваком случају био је Марко Павловић, ко је још био, не знам. Настојало се да буде неки ред. Зато су и тражили та решења, али је доста тешко, мислим сада са ове дистанце говорити у то време, када је Зворник био на неки начин, где су се сви сливали, са свих страна. Била је, сећам се, једна јединица која је опљачкала Зворник из Книна. Ко им је могао стати, да не кажем и жена којима није својствено да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, онда зашто у овом саслушању код хашких истражитеља, ево у тачки 21. кажете, у пракси без обзира шта је било написано на папиру, Марко Павловић је био главнокомандујући за сва питања

војске, без обзира да ли је то била територијална одбрана или паравојска, од преузимања до његовог одласка јула месеца? Ви сте тако рекли хашким истражитељима и то је сада у потпуној колизији са овим што кажете данас?

СВЕДОК Н: Јер Марко био стварно или не, али си имао такав осећај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте лично имали такав осећај или шта?

СВЕДОК Н: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да он свима њима командује?

СВЕДОК Н: Па, не свима, али у сваком случају, пошто је био на истуреном месту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако сте рекли овде: без обзира да ли је територијална одбрана или паравојска, он је био и без обзира шта је било папиролошки, шта је било на папиру, он је био фактички тај главнокомандујући за све њих, тако сте рекли хашким истражитељима? Данас говорите нешто друго, па Вам зато то предочавамо да расправимо, да пробамо да расправимо шта је стварно, шта је стварна истина.

СВЕДОК Н: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК Н: Не могу да одговорим, мислим, тешко ми је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како не можете да одговорите, не разумем. Имате две различите тврдње, Ваше, шта је тачно?

СВЕДОК Н: Јесте, једна или друга тврдња, ја не могу сада да кажем да је исправна, мој осећај или стварни осећај. А уосталом у друштву је тако понекада, а ево и у врховима политике, малтене, неко донесе одлуку, а други из сенке то или неко у неку руку довољно да се појави и да се зна шта се хоће и како се хоће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам сигуран да сам довољно био сконцентрисан и пратио да ли Вам је председник већа то предочио, али ми се намеће, па ми немојте замерити ако се поновим. Чуо сам да су затвореници били тучени и злостављани, осим Павловића, Арканови људи и Жућа су обавили многа испитивања. Покушао сам једном да помогнем особи по имену Заимовић, али поново ми је Марко Павловић рекао да гледам своја посла?

СВЕДОК Н: Да, то када је био и овај Петронијевић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је и везано за Петронијевића.

СВЕДОК Н: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим? Остајете, дакле, при тим тврдњама, тим и таквим тврдњама'

СВЕДОК Н: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од кога сте Ви то чули да су затвореници били тучени и злостављани? Од кога сте Ви лично то чули?

СВЕДОК Н: Па, тешко је сада рећи, вероватно у кругу или на улици, или од жена или од.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или, евентуално на Влади?

СВЕДОК Н: Није на Влади било, сигурно на Влади није, јер да је на Влади било, ипак би било покренуто и питање и то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, али сте рекли да сте Ви када сте чули да су људи заробљени у Челопеку, да су мучени, извођени, па и убијани, да сте се жалили Брани, Павловићу, Радићу?

СВЕДОК Н: Брани да, али ни Брано ништа није могао учинити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, рекли сте и то, да ништа није могао учинити. Али, оно што ме занима јесте, када сте им Ви то рекли, ево када сте Ви то рекли Брани, да ли је он то већ знао?

СВЕДОК Н: Не знам да ли је знао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У разговору са њим, када му Ви кажете, чујем да се тамо људи држе затворени, да се изводе, муче, изводе и убијају, па у том разговору са њим, да ли Ви закључујете, да је он то већ зна или му је то сада ново, па оно у смислу, шта ми причаш, није могуће? Разумете, какав је разговор био Ваш са њим и шта можете у том смислу да нам одговорите? Да ли је он знао за тако што, па не може ништа да учини?

СВЕДОК Н: Ја не знам да ли је Брано знао или није знао, јер то је било ван града.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него у разговору, Ви сада са њим разговарате и кажете му нешто, знате, кажете му за неке ствари и са њим разговарате и Ви кажете, он није могао ништа да учини, па Вас питам, како је текао тај разговор, да ли из тог разговора можете закључити да он човек то већ зна, па Вам каже, знаш шта је, знам али не могу ништа да учиним, и сам видиш каква је ситуација или не знам ни ја сада, ја сугеришем и превише, али ми се онако намеће да Вас питам тако што?

СВЕДОК Н: Вероватно да је рекао и немоћан сам, не могу ништа да спречим ни ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте Ви као члан Владе задужен за културу и информисање, рекосте?

СВЕДОК Н: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Били сте у ситуацији да организујете и функционисање Радио Зворника?

СВЕДОК Н: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су Вам требала нека средства за то, нека новчана средства, техничка средства, опрема, људи?

СВЕДОК Н: Раније је и био Радио Зворник у Зворнику пре рата.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро?

СВЕДОК Н: Па смо затеклу ту опрему. Јесте да је било тада нешто уништено, покидано и онда дошли су ови Арканови стручњаци, који су то за ноћ малтене спојили, малтене, да овде сада створе радио, ако треба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли били у ситуацији да у том неком смислу подносите извештаје, дакле, сада као члан Привремене владе задужен за одређен ресор, да ли сте били у ситуацији да подносите неке извештаје Влади?

СВЕДОК Н: Нисмо ми подносили извештаје.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да требујете нека новчана средства од Владе?

СВЕДОК Н: Списак радника је био и примали смо плату у општини, сви који су тамо радили. Сада, била је безначајна, али каква је, таква је. Ако је требало, мада се није много ни улагало, да се купи нешто. Обично су радници из иностранства, на пример донели, како се зову, микрофоне и оно за снимање да се има емитовати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, питам Вас, да ли сте подносили какве извештаје о свом раду на Влади, Ви сте члан, не знам ни ја, задужен за неки ресор, па да ли сте подносили какве извештаје о свом раду, о проблемима у раду и тако даље и тако даље?

СВЕДОК Н: Па, сигурно да јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сигурно да јесам? Па, јел јесте или нисте?

СВЕДОК Н: Да, па, јесам, да. Јер Радио Зворник, на неки начин, Влада се није ни мешала много шта ћемо ми да емитујемо у Радио Зворнику. Једино ако је био неки њихов проглас, оглас, онда је то ишло званично. Ми смо више ишли да људе упутимо, помоћ када дође, смештај, чак је и музика била. Јесте да су тешки ратни услови, али колико-толико да људи забораве све те страхоте и онда су тражили да што више буде музике и онда смо настојали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су други чланови Владе, задужени за друге ресоре, подносили извештаје о свом раду и о проблемима у свом раду?

СВЕДОК Н: Слабије је то било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су људи из полиције подносили извештаје о безбедносној ситуацији на територији општине, о проблемима?

СВЕДОК Н: Детаљније нису, али у сваком случају, и то су била уопште, штуре информације, које полиција на Влади изнесе и то је то отприлике оно што је на неки начин уопштено, ако нешто није, али, мислим ситније детаље и нешто што је можда, не верујем да се ту справљало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него по Вашем сећању, да ли се сећате чега таквог? Да ли је какве извештаје подносио командант ТО?

СВЕДОК Н: Па, јесте, био је и командант ТО на седницама и то су исто били, попуњеност јединица, где су и како су и највише људи су се бунили због плата, поготову, највише су се бунили због плата. И то је онда тражено, малтене, да се и онда муке су то биле да дође помоћ и онда се организовала помоћ, долазила је помоћ, додуше из Србије, хлеб, брашно, а из других места није. Знам да су деца, на пример, током четири године, нису имали ни једну чоколаду. После тога је Француска, једна организација, невладина, први пут донела прве јабуке и прве чоколаде деци која су после неколико година добила то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине, да ли је пре него што сте Ви данас дошли у суд, да ли је са Вама неко разговарао о томе, како и шта треба овде да сведочите?

СВЕДОК Н: Није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Никада нико?

СВЕДОК Н: Није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

СВЕДОК Н: Нисам ни знао да треба да дођем до пре четири, пет дана, када ми је јављено, па је било речено данас, па онда замољено јуче да дођем, па онда је било речено за среду и ја сам мислио само да дођем овде да дам изјаву. Нисам знао да ће овако бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјаву сте дали код истражног судије, ваљда после иде суђење. Ви сте ипак образован човек, ваљда иде суђење. Да ли Вам је неко претио нешто, делујете страшно уплашено?

СВЕДОК Н: Није ми претио нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вам ништа није претио?

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да питамо, ми морамо да пружимо заштиту ако Вам неко прети.

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хтела сам само још нешто да Вас питам. Кажете, бунили се за плату људи највише?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који људи?

СВЕДОК Н: Ма, сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК Н: И војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска?

СВЕДОК Н: Војска, полиција, просвета, ко се није све бунио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете војска, мислите и територијалци?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови добровољци? Кажете, Ви нисте ни знали да су они плаћани?

СВЕДОК Н: Ја нисам ни знао да су они плаћани. После, из приче сам касније и сада из ових новинских извештаја, видим да јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете, Стева је био за то задужен?

СВЕДОК Н: Да. Нико се од нас није мешао да види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шеф Владе, председник Владе?

СВЕДОК Н: Па, вероватно је шеф Владе имао поверења у тај ресор и није ни могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могао тај Стева да плаћа без шефа, сам, од неких пара, не знам којих?

СВЕДОК Н: Је ли могао или није, било је, помоћ је била понекада да ми је и некада је та помоћ добронамерно употребљена, од наших људи у иностранству који су радили, који су вероватно одвајали од своје деце, слали су и вероватно је маса тих пара употребљена како треба, или војницима, или, али вероватно да је из тога, можда и злоупотребљено, па да на неки начин. Ово су претпоставке, али знам да је долазила маса наших радника из иностранства који су желели да помогну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како Ви, члан Владе, не знате да се плаћају добровољци?

СВЕДОК Н: Како ћу ја знати, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте члан Владе, нисам ја?

СВЕДОК Н: Па и ја сам случајно постао члан Владе, нисам ни желео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је однос био између Бране Грујића и Стеве Радића?

СВЕДОК Н: Некада добар, некада лош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они сарађивали, да ли су нешто радили један другом иза леђа, да један не зна, други уради нешто што овај не зна или?

СВЕДОК Н: Није Брано тај тип да ради нешто иза леђа, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Стево?

СВЕДОК Н: Па, не могу да кажем за њега, али је Стево више био онако амбициозан, у том, па је онда пренагљивао у својим тим ставовима и поступцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате неко сазнање да је Стево нешто сам плаћао, без сазнања или мимо знања?

СВЕДОК Н: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде чули од једног сведока да је рад СДС био потпуно замрзнут у време рата, а Ви сада управо кажете супротно, да је СДС био главни?

СВЕДОК Н: Да се разумемо, вероватно можда је рад странке, она је, јесте била одлука да се све странке замрзну у току рата, али обзиром да је СДС у мирнодопским условима добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада је рат и каже замрзнуто, шта то значи, а Ви кажете, главни је СДС? Јел то значи да је званично замрзнут, а уствари није или шта?

СВЕДОК Н: Разумете, званично је замрзнут, али нико не може забранити они који су били чланови руководства да даље делују, да не кажем илегално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да одлучују? Па, да ли је тако било?

СВЕДОК Н: Па, могуће је, не знам, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте данас причали за СДС, нисте Ви на Влади главни, него је главни СДС?

СВЕДОК Н: Да, јер је СДС водио политику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иако је замрзнут?

СВЕДОК Н: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да? Да ли Вам је то логично?

СВЕДОК Н: Па, није логично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није? Добро.

СВЕДОК Н: Много тога је нелогично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, чули сте да су ови људи тучени од жена. Од њихових жена, чијих?

СВЕДОК Н: Не од жена, него жене на пијаци када дођеш, кажем, више су знале него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жене знале више него Ви у Влади?

СВЕДОК Н: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то могуће?

СВЕДОК Н: Па, можда и јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће да нешто не знате Ви у влади, а да жена на пијаци знају? Колико има од Челопека до Зворника? Само, ја сам била, немојте да.

СВЕДОК Н: Четири километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четири километра, да не мислите да не знамо. Четири километра?

СВЕДОК Н: Да. Можда четири и по.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли Ви тамо, то, мај, јуни, јули?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК Н: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

СВЕДОК Н: Зашто би ишао, где ми место није, где је страшно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је страшно?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете да нам кажете коју школу сте завршили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо, немојте сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се изјасни, да ли је реч о високом школском образовању или не? Има одређеног смисла, ја хоћу да сведок понови то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте факултет завршили?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Вишу школу?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК Н: Апсолвент, књижевност.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је Ваша породица била од почетка априла па до краја 1992. године?

СВЕДОК Н: Супруга је у току рата сломила ногу на послу и онда је била код своје мајке која је, такође, била болесна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где?

СВЕДОК Н: Јел треба да се каже?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била у Босни или ван Босне?

СВЕДОК Н: Ван Босне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте у свом казивању да паравојска, добровољци, сами су дошли, а Ви сте радили на Радио Зворнику, давали сте вести, кажете. Јесте ли какав проглас у смислу да сте позивали некога да вам помогне?

СВЕДОК Н: Како мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Емитовали на Радио Зворнику.

СВЕДОК Н: Како мислите, у хуманитарну помоћ?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим у односу на добровољце, да сте их позивали?

СВЕДОК Н: А, не, не, никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте емитовали вести?

СВЕДОК Н: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте добијали те вести, на који начин?

СВЕДОК Н: Па, једноставно, ако је било важно неко обавештење, дошла је помоћ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, обавештење није вест, обавештење је обавештење. Кажете, емитовали сте вести?

СВЕДОК Н: Да, ако је нешто дошло, на пример, из Владе или из Републике, ја се сада не сећам, али углавном имали смо неке стандардне обичне вести. Нису то биле вести у данашњем смислу, оно што људе интересује, што смо сматрали да ће људе интересовати, то смо и емитовали. Нама су се људи обраћали, сећам се када су се у Зворник вратили сви, и Срби и Муслимани, доста је свих њих долазило нама да пита, шта и како и мислим, ми смо били немоћни да било шта тим људим одговоримо. Онда је било питања и мешовитих бракова. Ми смо јасни били, због тога смо чак после тога од појединих, не познам ко је на улици, имали непријатности, када сам рекао, није важно ко је које вере, ко је Србин, ко је Муслиман. Када се после тога десило убиство, онда су нормално, они који су били остали у Зворнику, напустили су Зворник. А пре тога исто, уочи рата, ја се сећам, исто један милиционер, Муслиман, када сам ја остао, он мени каже, шта чекаш, видиш какво је стање, боље се склањај, мислим, пријатељски, другарски.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Желео бих још мало да се задржим на питању које Вам је члан већа поставио, па Ви сте одговорили у односу на Вас и нешто сте помињали тај део полиције и територијалне одбране, па бих Вас ја питао, да ли сте на чланове Привремене владе поделили послове, ко ће за коју бити област задужен или сте сви били задужени за све области?

СВЕДОК Н: Кризни штаб и Влада су спонтано формиран и онда према својим афинитетима, на неки начин, само се успоставило шта ће ко да води. Ето, обзиром према мојим афинитетима, култура и образовање. Стево Радић привреда, у почетку је Брано био председник Кризног штаба, после тога Драган Спасојевић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И добро, јесу ли сви чланови Владе били задужени за понеку област, више се питали за?

СВЕДОК Н: Па, ја мислим већина јесте, али ја сада не улазим у то, јер ја знам само, ја сам једва дочекао када сам отишао у Радио Зворник и да ми је ту било на неки начин најлакше. Било је тешко, али бар сам био затворен у просторији, где није било кошмара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да мало појаснимо, каже, када сам видео ове људе у затвору, било је тешко и њима и мени, па нисте баш до краја објаснили, зашто, рекосте, шта ја знам, они траже лекара, имају нешто, шта ја знам, нешто по кожи, тако нешто, па, зашто им је било тешко, због самог чина што су затворени или због нечега још другог?

СВЕДОК Н: Због чина што су затворени. То је једно, друго, што сам их видео да не могу да се са њима рукујем, друго, што су то били моји ђаци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је према томе што сте Ви тада закључили и видели, била њихова судбина извесна или неизвесна?

СВЕДОК Н: Ја сам схватио да је на неки начин, обзиром да је био кошмар у целој околини, да су сигурнији ту, мада услови нису били, нормално на висини. Зато сам и покушао да се на неки начин, да се, на пример, преобуку, нормално, нису имали одеће, што је било на њима, вероватно се већ или истрошила или ознојили се, да се окупају и зато сам и замолио Наташу да оде, да види, јер су се жалили да, на свраб, на нешто и онда знам да смо купили цигарете и послао сам исто и цигарете и не знам по коме и на Дивич, док су у Дивичу били и питао, треба ли, треба, али ја нисам могао одлучивати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где на Дивичу док су били?

СВЕДОК Н: Па, раније, док нису отишли били из Дивича, мештани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У село сте послали?

СВЕДОК Н: Да, да. Не знам по коме, неко је долазио у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што су исељени из Дивича?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта они нису могли да изађу из места или шта?

СВЕДОК Н: Не мислим да нису могли изаћи. Могло се ићи, али све је то било ризикантно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док су били у својим кућама, Ви сте им слали цигарете?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисам то разумела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да је већина добровољаца дошла због пљачке, па како сте сматрали, да је реч о мајору Марку Павловићу као добровољцу или?

СВЕДОК Н: Нисмо Марка сматрали то, да је дошао ради пљачке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, мислим, да ли је он добровољац, да ли сте га сматрали добровољцем или не?

СВЕДОК Н: Сада први пут, нисам о томе размишљао. У сваком случају, Марко је прихваћен као личност која импонује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Све је у реду, то знамо, него, јесте и њега сматрали добровољцем?

СВЕДОК Н: Откуд знам сада. Јединствена је држава била, не знате ни ко је добровољац, ни ко није. Свима је било тешко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли број на пример, колико је похапшено тих добровољаца, када је дошла та јединица са Пала?

СВЕДОК Н: Не знам, можда, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате приближно?

СВЕДОК Н: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А говорили сте о томе да у околиии Зворника постоје тамо, воде се неке борбе. Ко је водио те борбе?

СВЕДОК Н: Па, ја нисам знао. У сваком случају, највероватније, били су наоружани и Срби и Муслимани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, Срби, али који, има ли ту међу тим који се боре и добровољаца или су то само мештани?

СВЕДОК Н: Били су већином ови који су дошли, јер они су се испоставили као мањи команданти, као испекли занат у Хрватској и тако даље и дошли у помоћ као, али, уствари, главни циљ је био одвожење, прво златара, камиона, аута, а било је и ових који су остали, који заиста су се уклопили и као добри грађани. Не можете сада генералисати, али је жалосно што ти ситни лоповчићи који су зла начинили и те ситне злочине који су одјекивали после тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било погинулих добровољаца?

СВЕДОК Н: Чуо сам да је Пиварски погинуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се још некога можда?

СВЕДОК Н: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је тај Рамбо кога сте помињали?

СВЕДОК Н: Не знам ко је Рамбо, за њега смо само сазнали када је била размена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он из Босне или је дошао?

СВЕДОК Н: Не знам одакле је он. Знам да је горе на Кули граду, како и на који начин је погинуо, убијен, али знам да је доктор Јелкић био тај који је одиграо улогу да се он извуче одозго са Куле града.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Причали сте и о томе да су се неки бунили против Маринка и Бране Грујића, па, можете ближе да кажете, ко су ти и шта су тражили, када су они после тога поднели оставке?

СВЕДОК Н: Па, било је, један део полицајаца, не знам тачно који, знам један део полицајаца, један део територијалне одбране из Зворника, чак и неки Зворничани и ових из тих који су сматрали се да су дошли са стране, као добровољци, касније те паравојне формације и они су на неки начин, неки, чини ми се и Топола да је спомињан неки ту, да је организатор, да ли је и он био или није, не знам и знам да је Маринко ту био повређен. Повређен је због тога, што се његови полицајци буне, јер је и он желео да на неки начин се заведе ред. Друго, хтели су и Брану да ликвидирају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли ти полицајци његови не желе да заведе ред?

СВЕДОК Н: Не, него су они били, не знам чиме су они били незадовољни, јер су они мислили, незадовољни су били са Владом, са Маринком, са Браном и онда су практично хтели, тако се бар причало, да ликвидирају и највероватније да једна група и ових паравојних формација, односно пљачкаша, који су желели да преузму власт, било индиција да су већ планирали кога ће за председника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то било пре или после хапшења?

СВЕДОК Н: Пре хапшења је то било, пре хапшења, јер је покојни Миленко доктор један је убијен под мистериозним околностима и још неки тако, где је било заиста тешко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Рекли сте да, кажете, према мени је било неповерење, јер ја нисам био члан странке?

СВЕДОК Н: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ме та твоја реченица у односу на то да сте Ви поред још двојице, што се каже, најважнијих људи, именовани, односно одлуком стављени у Ратни секретаријат, а потом у нешто шире, у Ратни штаб. Како неповерење према Вама, а Ви сте стављате међу три човека, најодговорнијих у Зворнику? Зашто нису узели неког другог, него баш Вас?

СВЕДОК Н: Ја ни дан-данас не знам да сам био члан тога, те функције, то је било све онако, формално. Рекао сам, када сам изашао из Зворника, да сам отишао у Каракај, у Кризни штаб и тамо сам прихваћен и остао сам. Обзиром да су ме у Зворнику сви познавали, и Срби и Муслимани, у сваком случају да је импоновали да будем највероватније у Кризном штабу, односно у Влади, а искрено да Вам кажем, и мени је боље било ту, него да идем на линију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, у Привременој влади, у реду. Е, сада, Привремена влада има одређени број људи, па сада има још једно уже тело, од свега три човека, па међу та три човека, Брано Грујић, Марко Павловић и Ви. Зашто нису узели некога другог, а кажете, према Вама имају неповерење, то ме буну, зашто сматрате да немају поверење, ако су Вас узели међу тим најважнијим људима?

СВЕДОК Н: Што се тиче Бране, он је имао у мене поверења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада ми није јасно, ко није имао поверења, али добро, није битно.

СВЕДОК Н: Па, није имао Јово, није имао Стево, није имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте о томе да је Стево Радић крижао нека имена са платног списка, Муслимана и тако даље. Откуд то знате? Да ли сте непосредно видели или Вам је неко рекао и ако је рекао, ко?

СВЕДОК Н: Зато што су ми се жалили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко се жалио?

СВЕДОК Н: Ти људи, који су крижани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти су људи, где сте их видели и када?

СВЕДОК Н: У Зворнику, у Зворнику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, а јел било у то време када је он прекрижавао њихова имена?

СВЕДОК Н: После је он прихватио да буде на листи. Ја сам рекао, онда идем и ја одавде, нећу ни ја бити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, можете ли да наведете и једно име које?

СВЕДОК Н: Па, Ризакету, на пример, Јасминку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А она је радила?

СВЕДОК Н: У школи код мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У школи код Вас? Добро, хвала, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене интересује, прво, ово да ми одговори, какве је он имао ингеренције на радиу, да ли као члан Владе задужен за радио или је радио на Радиу и имао неку функцију?

СВЕДОК Н: Па, добро, можда због тога што сам био члан Владе, али више сам, имао сам слободу у раду и обзиром.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био тамо неки директор, уредник, јел био на радиу?

СВЕДОК Н: Ја сам био директор.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То Вас питам.

СВЕДОК Н: А уредник, па тешко је било пронаћи, јер никога није било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли Ви били директор Радио Зворника?

СВЕДОК Н: Па, може се тако назвати.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А од када Ви имате те ингеренције, од када сте директор Радиа Зворник?

СВЕДОК Н: Од априла.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од кога ?

СВЕДОК Н: Не знам ког.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У односу на освајање Зворника?

СВЕДОК Н: Да, када су дошли у Зворник, онда је мени, да, речено је у Влади да оспособим Радио Зворник и да почне да се ради, да се емитује и онда сам ја приступио послу, нашао сам људе који се разумеју у ту технику, мада их је тешко било наћи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли Ви први почели да емитујете програм након освајања Зворника од стране Аркана?

СВЕДОК Н: Јесте, уствари, Арканови су прво били, а ја сам после три, четири дана.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како је формиран Кризни штаб и на основу којих критеријума и када је формиран?

СВЕДОК Н: Када је, почетком априла, ваљда, да ли 08., 09., не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када почетком априла?

СВЕДОК Н: Када је референдум, ваљда завршен.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ког датума, почетком априла?

СВЕДОК Н: Па, да ли је то било 06., или 07.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: По ком основу су људи постали чланови Кризног штаба?

СВЕДОК Н: Па, није било неких критеријума, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како сте Ви, по ком критеријуму сте Ви дошли за члана Кризног штаба?

СВЕДОК Н: Испред културе и просвете.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Које културе?

СВЕДОК Н: Па, опште културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Описао је то у истрази, као виђенији из своје области, да не улазимо сада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Све су то уопштене формулације, мене интересује, зашто је он виђенији, како виђенији, шта то значи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише коју је функцију, колега, имао, имате у подацима, шта је радио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, како се каже, рецимо, овде имамо ми податке, зато то питам, имамо податке у досадашњем току поступка, да је Кризни штаб формирао СДС, да је председник СДС председник Кризног штаба. Он овде говори да је то углавном СДС, да влада СДС, да ово, да оно, а он каже он није, па ме зато интересује, откуд он ту, када није СДС-овац, то ме интересује и зато питам? Ја морам све да објасним зашто питам.

СВЕДОК Н: Добро, не морају бити сви чланови, уосталом.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Откуд Ви ту када нисте СДС, а СДС је главни?

СВЕДОК Н: Зато што знам то да радим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта?

СВЕДОК Н: А не знам да радим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта знате да радите? Јесте радили на радиу?

СВЕДОК Н: Нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, како онда знате да радите? Ја не знам на пример да радим на радиу.

СВЕДОК Н: Писао сам, на пример за «Политику», дописник био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, у реду. Како су се доносиле одлуке на Кризном штабу, односно касније Привременој влади, касније на Влади, да ли консензусом, да ли већином гласова?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо, и ја сам питала и члан већа је питао, ово је трећи пут, слабо то од њега можемо да добијемо. Питали смо и да ли гласањем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је консензусом или већином гласова?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је одговорио, све ће тако ће бити у транскрипту. И ја сам питала и члан већа је питала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја то нисам чуо. Добро, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два пута смо питали.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим да је то битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте битно, али то је два пута питан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овај његов исказ данас овде је био да је све то формално, а да неко трећи, ко се не зна, одлучује, е ја због тога на томе инсистирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, колега.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Он је рекао све формално је, сада је на питање Тужиоца одговорио, да је формално постојала та нека ужа тела, а шта је суштина била у тој њиховој власти?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је онда фактички, ако се ови формално, ко је фактички онда руководио и одлучивао? Ето, то је питање, да скратимо, пуномоћника.

СВЕДОК Н: Како мислите, која је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, формално сте Ви, а ко је онда фактички одлучивао?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Суштински?

СВЕДОК Н: Па, о важнијим питањима одлучивали су ови из ужега круга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега, ужи круг?

СВЕДОК Н: Опет кажем, без обзира, из СДС, ко би други.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да је Кризни штаб спонтано формиран, на питање Тужиоца. Шта то значи, спонтано је формиран?

СВЕДОК Н: Па, јесте спонтано. Мислим када је ратна опасност.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је конкретно Вама рекао да сте члан Кризног штаба?

СВЕДОК Н: Па, дошао сам у «Алхос», затекао сам људе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто сте дошли у «Алхос», шта ћете у «Алхосу»?

СВЕДОК Н: Где да дођем?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зашто сте дошли у «Алхос» ја Вас питам?

СВЕДОК Н: Морао сам да се јавим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко ме?

СВЕДОК Н: На неку дужност. У ратним условима треба да се јавим војсци. Нема војске, коме ћу, шта ћу, отишао сам у Кризни штаб.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Интересује ме, да ли су ове паравојне формације о којима сте говорили, да ли су се појавиле пре него што је Аркан освојио Зворник, пре 08. априла, да ли су биле у граду?

СВЕДОК Н: Да ли су биле или не, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је била ЈНА у граду пре 08. априла?

СВЕДОК Н: Не, није, да је била ЈНА, другачије би било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта је било са том територијалном одбраном која је постојала пре рата, која је имала оружје, која је имала формације?

СВЕДОК Н: Проблем је у томе, што се та територијална одбрана и полиција поделиле. Срби на једну страну, Муслимани на другу страну. Онда су ишли да се договоре да то на миран начин, међутим, тензије су расле све више и када се, једноставно, никоме није било пријатно. Сада, како је ишло даље. Драган Спасојевић је био командир милиције.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сам сада Вас питао, да ли су биле те паравојне формације пре 08. априла, а Ви сте рекли да нису биле. Али, Ви сте сада овде рекли данас, да су грађани српске националности напуштали Зворник због претњи паравојних формација, српских. То је судија баш помогла, српских, Ви сте рекли, јесте, српских.

СВЕДОК Н: Пазите, то је било када су из Зворника се иселили Муслимани, практично и онда.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Значи, после 08. априла?

СВЕДОК Н: Да и онда су нагрнуле паравојне формације и онда није било сигурно никоме.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А због чега сте отишли у Каракај, због чега у «Алхос»; због чега сте напустили град Зворник, тог 06. априла или 07. априла?

СВЕДОК Н: Па, једноставно већина Срба је тада напустила град Зворник.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли их је неко присиљавао да напусте?

СВЕДОК Н: Није присиљавао, али те тензије када расту, када оружје узму они који, лако је са овим пријатељима и комшијама који су Зворничани, али тешко је и са њима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли у једном тренутку, требало је да се конституише цивилна власт. Да ли се конституисала и у ком смислу и како је функционисала и како је формирана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тек после августа, ја не бих то сада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то у августу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте. И он је имао неку функцију и то није битно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У реду, у реду. За ове грађане Дивича који су се нашли тамо, јесте имали неку информацију због чега су се они нашли у том затвору, у «Новом извору», то је раније, кажете, био затвор неки прекршајни и Ви сте то окарактерисали директно као затвор и видели сте људе у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Дакле, знате да је затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да му није нико рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте питали, после овог разговора са њима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо и то.

СВЕДОК Н: У рату се много и не пита.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте чули за нека масовнија убиства?

СВЕДОК Н: Нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте чули за убиство Бошњака у Јусићима и Дрињачи?

СВЕДОК Н: Нисам, а после тога, не знам ни ја колико дана, се чуло за Дрињачу и рекли су да је то урадио Пиварски.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када сте чули да је то урадио Пиварски?

СВЕДОК Н: Не знам, мислим, не могу сада да се сетим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када, у току тих?

СВЕДОК Н: Не, после, после тога, када је ваљда Пиварски погинуо, када ли, где, шта је било, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово, да ли су се Бошњаци пре рата сахрањивали на гробљу у Казамбашчи?

СВЕДОК Н: Да и на Кули граду.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате, како је ишло са тим сахранама за време рата?

СВЕДОК Н: За време рата? Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: За време тих, ово о чему причамо, април, мај?

СВЕДОК Н: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате? Да ли знате да ли је било погинулих грађана Зворника након упада Аркана?

СВЕДОК Н: Кажу да је био одређен број. Не знам колико, отприлике неко каже, седам, осам, девет, три, пет, знам да је погинуо покојни Фехим Кујунџић, Изет Сабировић, бар су тако рекли ови.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте Ви њих знали, ову двојицу?

СВЕДОК Н: Пре рата сам знао, изузетни људи и ови који кажу, када су Арканове јединице упале, да су као биле фер, сада колико то фер, да су једино ликвидирали оне који су имали оружје. Знајући Фехима као човека, он је био оштар на језику, а ови какви су, такви, вероватно да им је нешто рекао. Био је ожењен Српкињом. Изет Сабировић је био један од најугледнијих ветеринара и најугледнији члан породице, како он, под којим условима, заиста је тешко.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте били на сахранама њиновим?

СВЕДОК Н: Нисам био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сада још имам једно питање, које нема везе са овим до сада постављеним, а тиче се овог Козлука, исељавања. Зашто им није дозвољено да изађу да иду према Тузли?

СВЕДОК Н: Па, ваљда су они одустали од тога, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да им није дозвољено. Добро, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је данас два пута поменуо кошмар свој и уопште кошмар. Ја бих га питала, да ли он осећа грижу савести због свега што се догодило и његове улоге?

СВЕДОК Н: Сваки нормалан човек, ако је нормалан, осећа грижу савести. Да ли је могао или није могао да помогне, у сваком случају, тешко је то.

НАТАША КАНДИЋ: Па, добро, баш у вези са том грижом савести, да ли можете да нам кажете, пошто нам је овде сведок тај рекао, да је једном на седници Привремене владе на питање шта је са овим људима у Школском техничком центру, да је неко одговорио Брани Грујићу да су они скинути са хлеба. Да ли Ви знате ко је то изговорио?

СВЕДОК Н: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте чули, немате никаквих сазнања?

СВЕДОК Н: Не, ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми, да ли знате зашто је убијен Миленко Видовић?

СВЕДОК Н: Не знам ни дан-данас нам није јасно, да ли је била у питању пљачка, коцка, дугови или власт, јер је спомињан и он као председник будуће општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете можда да седнете, да ли сте се уморили?

СВЕДОК Н: Нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узмите столицу, ето имате, ево колега ће Вам донети. Мало само спустите микрофон, ето тако.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободно се Ви већу окрените када одговарате.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је некада било покушаја неког преузимања власти од стране ове Привремене владе у Зворнику?

СВЕДОК Н: Мислите од других?

НАТАША КАНДИЋ: Јесте, па да Жућо буде командант, па Стево, да ли то има везе са овим?

СВЕДОК Н: Јесте, јесте, можда и има.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате нешто?

СВЕДОК Н: Не знам, знам само да је било спомињање око тога.

НАТАША КАНДИЋ: Да Жућо постане командант?

СВЕДОК Н: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Какав је био распоред осталих?

СВЕДОК Н: Вероватно да су они ови који су то креирали, да су имали сигурно неки свој распоред.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је то обелоданио, како сте то сазнали?

СВЕДОК Н: Ја не знам како је обелодањено, знам да када су упали, да ли је то била седница Владе или Кризног штаба или то и када су претили оружјем и после тога је Миленко убијен у Малом Зворнику. Онда је после тога, ваљда, да ли је тада дошла ова полиција специјална са Пала или није. Па, знате како, и те групе нису биле хомогене. Сви су они имали и са једне и са друге стране сарађивали.

НАТАША КАНДИЋ: Па, није био ваљда Стево Радић у тим групама?

СВЕДОК Н: Па, није, али је на неки начин, ето сарађивао, шта ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, Чедо Којић, да ли је он у Кризном штабу?

СВЕДОК Н: Ко, Чедо?

НАТАША КАНДИЋ: Којић.

СВЕДОК Н: Мислим, није био у Кризном штабу. Он јесте долазио, он је родом са општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас да ширите. Ја први пут чујем за то име, заиста не знам какве везе има са оптужницом, не знам стварно. Ово стварно, нигде то име није поменуто.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, да ли знате, ко је адвокат Готовац?

СВЕДОК Н: Знам.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте га последњи пут видели?

СВЕДОК Н: Пре, можда пре петнаест, двадесет дана.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте разговарали са њим о томе шта причати?

СВЕДОК Н: Нисам, нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Помињали сте да је било говора о томе, да се заузме Зворник и да је Стево Радић и још неки да су били за ту опцију. Где се то разговарало о тој, да ли после састанка у Малом Зворнику, када је Аркан рекао, нећете Ви продавати српску земљу или када, пре или после?

СВЕДОК Н: Ја не знам, знам овако, кружиле су приче да су у почетку разговарали СДА и СДС да поделе Зворник, што нормално није одговарало људима. Онда после тога да онај део Зворника исто се подели и после је био састанак са Пашићем, да Мустафићем у Малом Зворнику, не знам ко је био тамо, да ли је то тада Аркан био и тада је он ваљда, Пеја ишамарао ове војнике и као да је Аркан чуо, као хоће они да деле српску земљу и тада је ошамарио, да ли Брану или Јову Ивановића, Пеја је ошамарио и овога Мијатовића.

НАТАША КАНДИЋ: Да, али када се, значи разговара о томе, када је донета одлука да се заузме, да Аркан заузме?

СВЕДОК Н: Што се тиче Кризног штаба, нико није био за то да се иде на Зворник. Када су дошли ови Арканови, онда они су као да се иде у Зворник и тражили педесет добровољаца, обзиром да нисмо могли скупити, онда је то, да ли сутрадан, који дан кренуло се и практично у Зворнику није ни била, да не кажем, борба, није то ни заузимање, јер то је град где су живели заједно, с тим што су уочи рата већина Срба избегли из Зворника, а остали су Муслимани. Заузимањем Арканових јединица град Зворник, онда је маса Муслимана се иселила из Зворника. После тога упућен је позив да се сви врате и вратили се и заиста били и мислили смо да ће кренути како треба. Међутим, почела су убиства, почеле су пљачке.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, молим Вас, да ли се Ви сећате, да ли је било неког састанка између Аркана и директора «Глинице»?

СВЕДОК Н: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате нешто о томе да је «Глиница» дала 500, милион марака за улазак Аркана у Зворник?

СВЕДОК Н: Ја не знам то. Са Арканом је највише сарађивао Драган Спасојевић, а за то не знам да ли је «Глиница» дала или није. Знам једноставно, да је једанпут поново када су Арканове јединице хтеле да дођу, не знам ни ја где, да ли на Дрињачу или где, да је тражено да свако добије по једно возило, да не знам ни ја колико новаца да се добије, да се то побунило и да то нису добили и онда после тога, они нису више ни долазили у Зворник.

НАТАША КАНДИЋ: Али сте нам малопре, у току дана рекли да је тражено, да је Пеја тражио да сви аутомобили из Зворника оду у Србију и после тога да се то догодило?

СВЕДОК Н: Да, то је било тада када су ушли у Зворник, јер Арканови војници су узимали само оно што је вредније, а оно после тога када дођу ови ситни лопови, они су знали све редом.

НАТАША КАНДИЋ: Колико су аутомобила однели?

СВЕДОК Н: То не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Јел било говора о томе на Кризном штабу?

СВЕДОК Н: Ко је смео проговорити Пеји, када је свакога, малтене, шамарао и тукао и пиштољ на руци био.

НАТАША КАНДИЋ: А тог 08. априла, да ли је можда Маузер био у Зворнику са Арканом?

СВЕДОК Н: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Колика је његова јединица била?

СВЕДОК Н: Не знам колика је јединица била, али је био.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је био Мирко Благојевић?

СВЕДОК Н: Не знам ја Мирка.

НАТАША КАНДИЋ: Из Бијељине. Даље сте нам рекли да знате да ови Ваши ученици и остали нису били злостављани у затвору у Суду за прекршаје.

СВЕДОК Н: Па, ја мислим да нису, јер, сигурно би ми рекли.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли имате сазнање, где су то онда злостављани, пошто нису ту?

СВЕДОК Н: Нисмо о томе причали, нисам могао ни причати толико. Мислим, тешки су то разговори овако.

НАТАША КАНДИЋ: На основу чега знате да нису ту злостављани? Како знате, нисте улазили унутра?

СВЕДОК Н: Нисам, али онако са њиховим покретима и говорима и после су ми се јавили из Италије ми се јавио један од њих.

НАТАША КАНДИЋ: Па, шта Вам је рекао?

СВЕДОК Н: Па, драго му да се чујемо и да је извукао живу главу. Ми о томе нисмо ни причали.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас поново питам, на основу чега знате да нису злостављани у, тако сте рекли данас?

СВЕДОК Н: Па, ја претпостављам, али сада не могу ја сада да, ја нисам био унутра, нити су ми они рекли, ни да, ни не.

НАТАША КАНДИЋ: Шта онда претпостављате, где су то онда мучени, злостављани?

СВЕДОК Н: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има неко од Ваших ученика ко је убијен, те које сте видели на прозору?

СВЕДОК Н: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте се распитивали?

СВЕДОК Н: Па, није дошла до мене информација. Доста њих се јавило и једни из Аустралије, једни из Канаде, једни из Америке, једни из Немачке, из Осла.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се и данас догађа да нестају ученици, злоставља их неко у школи?

СВЕДОК Н: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Нико их не злоставља?

СВЕДОК Н: Таман посла.

НАТАША КАНДИЋ: А оне ученике је било нормално?

СВЕДОК Н: Које? Није, како ће бити нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте мало да пожуримо, ево имамо још браниоце.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте данас да је Комунално предузеће јако добро функционисало, да су, што год би наишли на улици, они би то скупили. А на шта су то наилазили на улици и скупљали?

СВЕДОК Н: Када, уочи рата самога, већина српског становништва је изашла из Зворника. После тога када су Арканове јединице ушле у Зворник, за пар дана, већина муслиманског становништва је напустила Зворник. На град су навалили толики пси, толике, онда после тога када су почеле да долазе избеглице, то је смећа, то је подрума, верујте, да је било и бува, топло време и мислим да је ту Комунално заиста тада одиграло улогу.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре сте поменули чак она два, угледног ветеринара, а које та тела покупио?

СВЕДОК Н: Ја мислим да је покупило Комунално, ко би други.

НАТАША КАНДИЋ: А, да ли сте о томе имали неке информације у штабу, на Влади?

СВЕДОК Н: Па, нисмо.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте имали неку информацију на радиу?

СВЕДОК Н: Не. Јер, радио није објављивао ни погинуле, ни рањене, ни то. Радио, ишли смо више да на неки начин људе обавестимо о овим обичним темама, а таман посла.

НАТАША КАНДИЋ: Као на пример?

СВЕДОК Н: На пример, рекао сам о Црвеном крсту, о радној акцији.

НАТАША КАНДИЋ: Где је била радна акција?

СВЕДОК Н: Па, чишћење просторија, подрумских.

НАТАША КАНДИЋ: То сте радили?

СВЕДОК Н: Јесмо и то радили.

НАТАША КАНДИЋ: То је била акција Кризног штаба?

СВЕДОК Н: Не Кризног штаба, него становника, мештана и Владе.

НАТАША КАНДИЋ: Да се чисте подруми?

СВЕДОК Н: Па, и подруми, и улице и то да се очисти. Било је доста полупаних стакала, мада Зворник као Зворник није много у ратним дејствима страдао, али је било једноставно и намернога лупања ради обијања продавница.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте објављивали на радио неке информације, на пример, о Дивичу, о исељавању, о Козлуку, о Шепку?

СВЕДОК Н: Нисмо.

НАТАША КАНДИЋ: Па, можете да нам кажете, о чему сте Ви, рат је, која је то нека тема, неко питање о којем, да ли сте, на пример, објавили да је Светозар Андрић донео ону одлуку о одвајању мушкараца, о формирању логора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, немојте тако, ја сам га питала, он није ни рекао да зна то.

СВЕДОК Н: Нисмо ни знали, а друго и да је послао, не би објавили.

НАТАША КАНДИЋ: Не би објавили?

СВЕДОК Н: Ионако се иритирати становништво, него се ишло више, једноставно, ево конкретно, пуштали смо музику, пуштали обичне вести.

НАТАША КАНДИЋ: Коју врсту, веселу музику?

СВЕДОК Н: Па, знате како, људи имају жеље, не могу ја сада Вама затворити уста ко ће коју музику. Знам исто да је када је када је ушло у Зворник, да је на џамији била инсталирана звучник, да су се тада ориле песме са планине и тако даље и не знам ко је поставио. Ја сам замолио једног милиционера да то скине, да то није ред и верујте после три дана када сам ишао улицом, ишла су тројица пијаних војника и један је уперо у мене аутомат, каже, ти си тај који не волиш српске песме. Зашто си наредио да се скину. Ја сам тада се поздравио, што кажу са свим и сваким. Мислио сам, готово је. И онда сам рекао, рекох, Ви не волите. Онда је он спустио тај аутомат и онда онако пијан, почео да љуби, смучило ми се све.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам, молим Вас, шта је, издвојите на пример, два састанка, седнице Кризног штаба или Привремене владе, на којима је било речи о томе, шта се догађа на терену, Јусићи, Ђулићи, Дивич?

СВЕДОК Н: О томе се није разговарало на Влади. Ја се не сећам да је било говора и о Ђулићима, и о, не знам ни ја ово што помињете.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је некада било речи о Бијелом Поточу?

СВЕДОК Н: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било речи о исељавању људи из Ђулића преко Бошковића, Сапне?

СВЕДОК Н: На Влади, није.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте чули да се нешто догодило у Сапни, да ли је било о томе речи на Влади или на штабу?

СВЕДОК Н: Како мислите?

НАТАША КАНДИЋ: Па, да је неко убијен од официра?

СВЕДОК Н: То је било уочи рата, уочи рата убијен је официр тачно тамо и то је доста овако уздрмало.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је убијено?

СВЕДОК Н: Не знам, знам да је војно лице убијен и да је око тога, малтене, брујао Зворник.

НАТАША КАНДИЋ: А још, осим њега?

СВЕДОК Н: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли је био неки састанак, седница Владе да говорите нешто у вези са оним што се догађа?

СВЕДОК Н: Нисам Вас разумео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да се сетите, неке седнице Владе на којој Ви, значи чланови Кризног штаба, разговарате о ономе што се догађа, а догађа се, Ви сте и рекли да сте многе ствари накнадно сазнали, разна масовна убиства, исељавање, депортације?

СВЕДОК Н: Па, на седницама се о томе није разговарало.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви уопште знали на седницама да је рат, да се нешто догађа?

СВЕДОК Н: Да, рат, очигледно је било да је рат, који нико није желео.

НАТАША КАНДИЋ: О чему онда расправљате на тим седницама?

СВЕДОК Н: Па, о текућим питањима.

НАТАША КАНДИЋ: Шта су текућа питања, да ли убиства не спадају у текућа питања?

СВЕДОК Н: Па, то је најтеже и најгоре и најнељудскије, а многи од нас нисмо ни знали за то, нисмо ни знали, ко ће о томе.

НАТАША КАНДИЋ: Само ми још кажите, ко је Савић Славко?

СВЕДОК Н: Ко?

НАТАША КАНДИЋ: Савић Славко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате такво лице? Савић Славко?

СВЕДОК Н: Савић Славко? Адвокат, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам.

СВЕДОК Н: Не знам да ли је он био члан, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас пуномоћник ако знате такво лице?

СВЕДОК Н: Мислим знам Савића добро, али нешто се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био члан Кризног штаба?

СВЕДОК Н: Сада се не сећам да ли је био.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја ћу кратко само, пошто чини ми се да смо и превише инсистирали око неких ствари које сведок чак није ни дужан да говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ми морамо, а он има право.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, ја сам могао десет пута интервенисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да искористи своје право.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Али, требали сте му то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како му нисам рекла?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не само, не односи се на Вас, него на колегиницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га упозорила на његова права.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пред почетак тог сукоба у Зворнику било је поделе полиције по етничкој основи, да ли је био, каквих провала у магацине те полиције, наоружавања, да ли знате нешто о томе?

СВЕДОК Н: Па, уствари у почетку није, а после су се поделили и онда је била нека провала, било је.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ко је провалио, да ли знате?

СВЕДОК Н: Не знам то. Знам да је за полицију био задужен Мустафић и Спасојевић. Е сада како је подељено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате тај списак, ту што сам Вам дала, а Ви упорно то не користите. Добро.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не знате детаље?

СВЕДОК Н: Не знам. Знам да је то одјекнуло код људи, и код Срба и код Муслимана тешко и онда то је можда и било што су почели и једни и други да се иселавају, да се сналазе где ће отићи.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је то била та прекретница што сте сви бежали из Зворника? И Ви сте рекли сами да сте побегли из Зворника?

СВЕДОК Н: Па, свако је ишао своје јату.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте виђали по Зворнику наоружане локалне криминалце на муслиманској страни?

СВЕДОК Н: Јесте, било их је.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, поменули сте овај састанак да сте ишли са Браном Грујићем горе у команду, па мало да нам појасните, ко је тамо? Да ли је то неки штаб врховни, шта је то тамо? Ко је тај Миловановић? Јел су Вам обећали они нешто за ту помоћ?

СВЕДОК Н: Они су рекли да се стрпимо, да ће наћи некога официра, да ће видети шта и како и да се што је могуће одржи мирно стање. И рекао је да треба да буде јединствена војска. До тада су сви имали, малтене, Шешелјевци једну униформу, «Бели орлови» друге, неко кокарде, неко петокраке, неко.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија је покушала да Вас наведе, бар оквирно да кажете датум, рекли сте у та три месеца да је било. Да ли можете да нам кажете, отприлике, да ли можете да се сетите, када је то било и да ли је предузето непосредно после тог састанка нешто у том правцу, да ли је дошао неки командант?

СВЕДОК Н: Не, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да би се нешто предузело, мора нешто и да се каже, шта сте рекли Ви тамо?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Он је рекао, они су тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се жалили на нешто, зашто сте рекли, треба нам?

СВЕДОК Н: Не, нисмо имали команданта, тражили смо да дође неко стручан од школованих официра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега, због неког стања сте поменули? Јесте му се пожалили на нешто или сте рекли само, треба нам?

СВЕДОК Н: Једноставно да нам долазе паравојне формације, да не можемо да контролишемо, да неко мора да ипак буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта конкретно, да ли сте рекли конкретно, зашто да дођу? Да ли се сећате, шта сте попричали, да би он стекао слику шта треба да пошаље и зашто, разумете?

СВЕДОК Н: Неко ко ће бити главнокомандујући, тако у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је захтев. Али разлог Вашег захтева, јесте објаснили зашто?

СВЕДОК Н: Па, разлог, зато што је био хаос у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе, шта сте му рекли, да ли сте му рекли нешто ближе, да би он знао шта треба да чини?

СВЕДОК Н: Миловановићу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, шта сте му рекли, зашто Ви долазите, на шта се жалите?

СВЕДОК Н: Ето то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта сте се жалили?

СВЕДОК Н: Да немамо команданта, да територијалци командују, да дисциплина није на висини, да нам разбијају, ови који дођу, представљају се као команданти, као завршена академија, уствари, нису били нико и ништа. Чак су и поједине наше официре који су резервни официри били, скидали их, терали да трче голи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК Н: Ови који су дошли, да не кажем, добровољци, Нишки, на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел то било на почетку?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сукоба, када сте ишли, значи, код Миловановића?

СВЕДОК Н: Не на почетку, да ли је то био мај, јуни, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сведок зна, да ли је дошао сада тај нови командант који ће помоћи и када, ако је дошао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После те Црне Ријеке, да ли је било неког одговора?

СВЕДОК Н: Ја сада не могу да се сетим свих тих команданата. Знам да је био Василић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али када сте ишли тамо, да ли је био неки?

СВЕДОК Н: Неко је био сигурно задужен, не знам ја ко је. А можда и није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто бисте ишли, ако је већ био командант?

СВЕДОК Н: Па, сигурно да није, јер не би ишли да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је то било онда пре оног 19. маја или после? Кажете, 19. маја дошао већ Благојевић?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било пре Благојевића или после?

СВЕДОК Н: Мислим, пре, пре Благојевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још пре Благојевића?

СВЕДОК Н: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јел онда била ЈНА?

СВЕДОК Н: Е па зато они нису ни хтели да пошаљу, док није, ја мислим да је то то, да, док се, требала је ваљда да се формира Војска Републике Српске и, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте ишли пре него што је донета одлука да се формира Војска?

СВЕДОК Н: Па, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У периоду када је била ЈНА или када је отишла ЈНА, па долази сада, формира се Војска Републике Српске?

СВЕДОК Н: Не знам, знам само да је био Миловановић и да смо ишли тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тај Миловановић, јел био ЈНА или Војска Републике Српске, шта је био он?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни то?

СВЕДОК Н: Не, знам да се бунио против ознака, да је одмах сасуо паљбу за ознаке и то да војска мора да буде униформисана и да се ради како треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када је дошао Благојевић, да ли је била војска униформисана, радила како треба?

СВЕДОК Н: Када је Благојевић дошао, ваљда, мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он завео тај ред?

СВЕДОК Н: Благојевић није, он се одмах разболео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел га одмах наследио неки или је била нека рупа, нека празнина?

СВЕДОК Н: Не знам да ли је када је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се разболео, отишао, и шта онда се дешава?

СВЕДОК Н: Да ли је после Благојевића дошао Пандуревић. Знам када је Пандуревић дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пандуревић је дошао доста касније. То знамо и ми. То тада, мај, јуни?=
СВЕДОК Н: Не знам, то ми је вакум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били после у цивилној власти када је дошао Пандуревић или је дошао пре?

СВЕДОК Н: Јесам у цивилној власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ сте били у цивилној власти?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је било после августа?

СВЕДОК Н: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био после Благојевића, пре Пандуревића?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли одмах неки је дошао или је било неко време да нема никога?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате Ви, ко је хранио те затворенике? Јел Вам то познато?

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је хотел «Дрина» давао неку храну за неке стражаре, за неке затворенике?

СВЕДОК Н: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај Василић Маринко да је Влада донела одлуку да се они хране из хотела «Дрине»?

СВЕДОК Н: Па, вероватно онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како вероватно, па Ви сте у Влади?

СВЕДОК Н: Откуд ћу ја знати, не знам, ја се не сећам тога. Знам да је хотел «Дрина» био један од бољих хотела и да је имао залиха. Касније се у њега сместила и специјална полиција са Пала и имали су малтене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питамо то са Пала, то је касније, пре, каже Маринко да је Привремена влада донела одлуку и дала у задатак Црвеном крсту, да за све такве појаве, обезбеди храну из хотела «Дрина», а појаве су о којима смо причали тада, управо ови људи који су у тим?

СВЕДОК Н: Ја не знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви не знате ни за једну одлуку коју је Влада донела? Јел то Вама логично?

СВЕДОК Н: Па, није логично, али откуд ћу знати сада ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК Н: Тешко је то и Вама сада схватити, јер ти састанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени је лако, мени је све лако то сада да схватим, него, питам Вас, да ли је Вама логично да нам кажете да не знате ни за једну одлуку Владе, чији сте били члан? Да ли Ви мислите да је то логично, то Вас питам?

СВЕДОК Н: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није логично? Добро, хвала. Изволите.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Сведок је рекао да је на почетку ратних сукоба највише поверења имао у војску. На коју војску је мислио, које су то јединице и где су оне биле на почетку ратних сукоба?

СВЕДОК Н: Па, када је се то десило у Хрватској што се десило, када је почела тензија у Босни и Херцеговини, ипак је поверење људи највише биле у Југословенску народну армију, али Југословенска народна армија, малтене је пролазила и одлазила у Србију. Е, сада, како је на који начин наоружавано, ја не знам, углавном, малтене, свако село, и српско и муслиманско становништво, причало се да се наоружавају, да имају наоружања и нормално да више су се Срби око Срба окупљали, а Муслимани око Муслимана, јер искуство из ранијих ратова и то је то било. Да је била Југословенска војска, мислили би да је она стала, на неки начин, вероватно да до тога не би ни дошло.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Везано за наоружавање, како је наоружавана војска?

СВЕДОК Н: Ја не знам како је наоружавана, али је, једноставно се причало да ови добијају оружје, да, како, на који начин, ја то не знам, којим каналима.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Реците ми, ко је чинио састав територијалне одбране?

СВЕДОК Н: Молим?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Састав територијалне одбране, ко је чинио, како је формирана, ко је улазио?

СВЕДОК Н: Не знам ко је чинио, да ли уочи рата или у току рата, био је Стева Ивановић у штабу, а после тога смо чули да је Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ко је улазио?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ко је чинио територијалну одбрану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ко им командује, него ко је у јединицама ТО? Који људи?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Који људи, који састав?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су војници, територијалци?

СВЕДОК Н: На почетку или?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Па, на почетку и касније када је кренуло све?

СВЕДОК Н: Па, ево, рекао сам, једно време је био Зоран Пажин, који никада није био у Зворнику.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ја мислим на људство, ко је улазио у састав територијалне одбране?

СВЕДОК Н: Ко је улазио у људство? Људи су били, што кажу, распамећени. Једни су дошли у Кризни штаб да се јаве, други су ишли, који су били у војску, а војска је била стационарирана у Челопеку, Југословенска војска и они се нигде нису после тога, када је чак требало и у Зворник, није се ишло. Сада не знам на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су ти људи?

СВЕДОК Н: Који?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Родом? Па, ти територијалци који улазе у састав територијалне одбране, распоређују се?

СВЕДОК Н: Вероватно, већина је њих била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то људи локални?

СВЕДОК Н: Била из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или не?

СВЕДОК Н: Мештана, односно, а доста их је било, ово што смо говорили, са стране, који су дошли и који су се представили као, да не кажем, са стране дошли, да су они већ обучени, неко и војници, сада и по ком основу су они узимани, неки су одмах одлазили, неки остајали, који су били бољи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су долазили?

СВЕДОК Н: Па, највише преко Дрине и отуда са западних, из Крајине и Хрватске.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Хтео сам да питам, да ли је та територијална одбрана, да ли је то била добровољачка, да кажем формација или регуларна формација?

СВЕДОК Н: Не знам то.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Помињали сте за Пиварског да је погинуо? Да ли знате околности под којима је погинуо?

СВЕДОК Н: Не знам, не знам то.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Хтео сам да питам још пар ствари, везано за давање изјаве пред истражитељима Хашког трибунала. Где је ту изјаву давао и када, да ли се сећа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте причали са овим хашким истражитељима?

СВЕДОК Н: Мислите место где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК Н: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, где?

СВЕДОК Н: У хотелу «Видиковац».

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Када је то било?

СВЕДОК Н: 2003. године.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли је пре давања изјаве упозорен на нека своја права и да у случају да буде сматран осумњиченим, да има право на браниоца, односно да узме адвоката?

СВЕДОК Н: Ко?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ви, да ли сте упозорени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није сматран осумњиченим, видим овде по овој изјави, не знам да ли сте.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није сматран.

СВЕДОК Н: Није.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли је читао изјаву пре него што је потписао? Јесте прочитали? На ком језику је она састављена?

СВЕДОК Н: Ваљда на, они су аутоматску куцали у лап-топ, како се зове.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: А када сте потписали, да ли Вам је то прочитано или сте Ви сами читали или, како је то било?

СВЕДОК Н: То је тако све било на брзину, имагинарно, да се човек што пре реши, ја сам то потписао и отишао.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро, немам питања више.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Могу ли ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да. Питање је, колега бранилац је питао око тих територијалаца, он је рекао, војска је била у Челопеку. Ја се сећам да сте га Ви питали, је ли била некаква војска у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да. Која и када је била та војска у Челопеку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, прво је рекао да није било војске.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте да није уопште било војске у Зворнику?

СВЕДОК Н: Па, у Зворнику није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите у Челопеку?

СВЕДОК Н: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у граду није било, на то сте мислили? Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја се добро сећам да сте Ви рекли, да сте Ви цитирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ја сам мислила и укупно, он је мислио само на град. Господине Грујићу, имате ли неко питање? Немате ни примедбу, ништа? Имате примедбу? Хајте дођите. Да Вас питам, јесте Ви слушали данас ово пажљиво?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам слушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што прошли пут рекосте, нема разлика, овде има разлика?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Често пута не чујемо, иначе слабије чујемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите Ви да се мало приближите микрофону, нећемо моћи.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нећу дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Проблем је нама, зато што не можемо да чујемо, када дактилограф куца, не чује Вас, пошто Ви исто мало тише причате. Јел има нешто што није тачно?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Има, наравно. Као што рекосте, сведок је помешао неке термине, неке догађаје, разумете. Причао је о ситуацији да ме је обавестио о догађајима у Челопеку, а уствари није. Причао је о догађајима да је Жућа доле, односно Жућина јединица, привођила неке људе доле у Каракај, у свој камп, да је ту људе саслушавала и мало прогонила и тако. Ја се сећам тога, да ми је само о томе причао и да смо после ми о томе дискутовали и да је после оформљена једна комисија, односно, ја мислим да је господин Н и господин Марко и не знам, Обреновић, да су отишли доле код њих, да су са њима разговарали или да више прекину са тим стварима, или да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У коју кућу да је привођила Жућина јединица?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој кући да је Жућина јединица?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не у кућу, у бараку доле њихову, где су становали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да су ту привођали неке људе, малтретирали и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам пре нисте причали.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: О томе, о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, то нам пре нисте причали.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо о томе је било дискусија и они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али Ви нам нисте о томе причали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Помињано је то да сам ја доле ишао, међутим, ја доле нисам ишао, јер нисам никада са Жућом контактирао после онога када је хтео да ме убије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да расчистимо ово. Сведок каже да је он Вама причао, да сте заједно причали о Челопеку и да сте. Значи, то није тачно?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, суочићемо вас. Има ли још нешто што није тачно, примедбе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам више, око гласања, мислим да је вероватно и заборавио, имао је човек и удес саобраћајни и тако даље и давно је било. Ми смо, што кажу, стално гласали, дизали смо руке и тако даље. Е сада, да ли је он био на састанцима када се гласало или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био на тим састанцима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био је, али, да ли је на свима, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК Н: Поготову када сам прешао у Радио Зворник, да сам мање долазио на састанке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да Вам предочим ја одбрану, да би могли Ви да се изјасните. Оптужени Грујић је рекао да он уопште није ни знао да су неки људи затворени, ни у «Новом извору», ни у Челопеку, ништа, да он уопште, он каже да он уопште није дошао у «Нови извор», нити да је.

СВЕДОК Н: Мислим и да није и тешко је то сада Вама рећи, нико од нас није ни знао да је било ко ту, ја верујем и Брано није знао. А касније када су почеле приче, када смо по причама чули, онда је то оно разговор био. Ја верујем да ни Брано није знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви сада говорите супротно од онога што сте данас причали. Кажете, док су људи били у Челопеку, да сте му рекли, он је рекао има ко о томе да брине, људи ће се, ту су привремено, склониће се, да је и његов став био да они треба привремено да буду ту, па да се пребаце на сигурно место. А он каже да он уопште није знао да су ту људи. Схватате разлику?

СВЕДОК Н: Ја мислим да је то било за ово у «Новом извору».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, то је за Челопек било, о томе смо причали.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: О Челопеку никада није било приче између мене и њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сада тачно, ово што Ви причате да је он говорио, пребациће се, ту су само привремено или не?

СВЕДОК Н: Па, не знам, можда сам и ја помешао све те контексте, и Челопек, и «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, о чему сте причали?

СВЕДОК Н: Ја мислим да смо причали о «Новом извору».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он и за то каже да није.

СВЕДОК Н: Можда сам споменуо Челопек и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није можда, споменули сте, ја Вас пратим и читам изјаве Ваше из истраге. Он каже да није. Ко је у праву сада? Нисте Ви то једном рекли. То сте рекли и данас и у истрази и пред хашким истражитељима. Јел треба да поновим шта сте рекли? Он каже да то ништа није тачно.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: О томе нисмо причали. Причали смо о овоме што сам ја рекао и што је помињао господин Марко Павловић у својој изјави да су неки људи, малтене, отети од Жућине те јединице и одведени горе код њега. О томе смо управо причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тачно то да он никада о томе са Вама није причао, о неким људима? Он каже да не зна уопште да су било када људи затварани у било ком простору, Муслимани у Зворнику? Ви кажете да знате?

СВЕДОК Н: У том моменту, сигурно није знао, нисам ни ја знао, а после тога, када су приче почеле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, нисте Ви рекли тако, Ви сте рекли да сте знали у том моменту, да се то чуло?

СВЕДОК Н: Не у том моменту.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам рекао да не знам за зграду «Новог извора», за зграду Суда за прекршаје, то сам рекао да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, причало се и на Кризном штабу, они кажу, већином, није то у нашем домену, има ТО, они су задужени, војна лица, а сада кажете није. Па Вас питам, шта је истина? Јел ово што он каже или? Јесте ли Ви данас говорили истину, то Вас питам?

СВЕДОК Н: Па, јесам, али верујте да је се то све помешало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је помешао?

СВЕДОК Н: Па, ево, конкретно, ја, на пример, више не могу да разлучим шта се разговарало, шта се није разговарало, о чему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао сам Брану, шта може, може ли он ту шта да уради, а он је рекао, то је све привремено. Значи, за време док су људи ту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То се односи на људе у «Новом извору».

СВЕДОК Н: Ја сам то мислио за «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће бити послати даље и да он не може ништа, не, не, то је био разговор о Челопеку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, «Нови извор», «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, не можете Ви његову изјаву сада, шта је он рекао. Ја њему предочавам шта је он рекао.

СВЕДОК Н: Онда сам ја сигурно погрешио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте погрешили?

СВЕДОК Н: Да сам заменио Челопек и «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да не зна ни да су били у «Новом извору», после, ни да треба да се нешто.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Судија, рекао сам да знам да су били у згради «Новог извора» и Суда за прекршаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када су били?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чим је основан, у почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово је друга ситуација, ово о чему он прича је касније. Јесте Ви знали за ту докторку Наташу да је долазила?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали? Шта кажете на то што каже Грујић да Ви сте, да су Вас ови из «Новог извора» помешали, да он уопште тамо, он каже да није ни долазио, да сте то вероватно Ви били, да сте причали са њим?

СВЕДОК Н: Ја јесам ово што сам Вам испречао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за оно друго.

СВЕДОК Н: А да сам причао са њима, нисам. Е сада, и то је вероватно лапсус неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може све да буде лапсус. Он је то два пута поновио.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када сте већ то поменули, онда да питам, тамо када су им доносили храну, када сте ишли код њих и разговарали са њима, да ли је био ту Чворак Раде ту као чувар или неки радник или нешто?

СВЕДОК Н: Не сећам се ни једног имена.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не сећаш се имена? Јер овде изјаве Муслимана који су били затворени, кажу да је био неки Раде Чворак, тада са неким ко је њих посетио?

СВЕДОК Н: Не знам. Можда је то Раде, па да се није, на неки начин, односило на мене.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Уосталом, то ћемо звати тог човека па ћемо расчистити са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, чули сте шта каже сведок, да је могуће да је Козлук наредила нека виша инстанца. Јел имате на то неку примедбу или коментар?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, мисли, човек није упознат са тим и према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви мислите?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја остајем при својој изјави коју сам дао раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези Козлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да нам кажете? Има ли још неко питања или примедбе? Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добар дан, господине.

СВЕДОК Н: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Само, мислим да је остало нерасчишћено једно крупно питање. Господин сведок, Ваши ученици које сте приметили кроз прозор на другом или трећем спрату, како сте Ви рекли у управној згради «Новог извора», знате ли одакле су дошли у «Нови извор», на ту локацију, на то место, у тај простор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја то.

СВЕДОК Н: Не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Само моменат, само моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна.

СВЕДОК Н: Не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви не знате, дакле, ја сада постављам конкретно питање, Ви не знате да су то исти грађани Дивича који су неким путевима задржани и били у Каракају у Дому културе, тамо малтретирани, мучени и онда преведени у, не знате то?

СВЕДОК Н: Не знам то, не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чему онда лекара слати, ако је неко се чешао, ако није имао, мислим, нешто овде озбиљно смета. Друго питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, не разумем, која је поента Вашег питања. Да ли Ви знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Поента је, поента је, ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Знам да су то људи које је, када се открило шта је учињено према њима у Дому у Каракају, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Челопеку? То није исто, то је близу.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тамо где су некада биле оклопне јединице са Обреновићем, хајде да кажем тако, да не би погрешно локацију, па да буде погрешно дефинисано. У том Дому који је сада срушен, па је направљена нека нова зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта Ви знате о томе, сада то први пут чујемо? Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чућете Ви благовремено од мене то све. Ја знам и чуо сам овде да су то људи којима није дозвољено оно што је Влада била уговорила, да изађу напоље, својом вољом из општине Зворник. Сазнао сам да су то, да је полиција склонила те људе из тог Дома, када је сазнала, када је обавештено руководство полиције под Василићем и чини ми се Петком, да су то људи који су преживели ту тортуру у том Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви то сазнали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви то сазнали, ово што нам сада причате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја цело време присуствујем овом суђењу. И то сам чуо у низ изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, јесте то тада знали или сада?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, ја сам и тада знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да су ти људи, да је откривено да су малтретирани у Дому, да су неки убијени, један број људи убијен, нажалост, да су ти људи малтретирани нељудским методама и да је тај део интервенцијом полиције прекинут и људи пребачени у сигурније, да кажем тако, сигурније место, чувани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то сте знали за то време?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То сам знао када се то десило. Ја сам веома јасан. Када су преведени у Дом, када је полиција интервенисала, када су преведени из Дома у нову локацију, то је у управну зграду, онда сам сазнао да су малтретирани, да су мучени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да су били тамо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И да су ови људи са те локације доведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, јесте знали да су ти људи били тамо месец дана?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Вам опет кажем, сазнао сам оног момента када је одрађен посао, да су ти људи, да их је полиција довела у «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, да ли сте знали да су ту људи били?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, ја пре, знам после, знам пре него што је данас, знам од оног момента када су ти људи интервенцијом полиције спашени из тог Дома и склоњени у, зато сам питао, да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, полиција их чува ту све време?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нажалост, полиција чува.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без Вашег знања?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Али није те људе сачувала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, јел то с Вашим знањем чува, да ли сте Ви знали да их чувају?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, молим Вас, никаквог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Никаквог даље контакта ја, нити територијална одбрана, нити било који из територијалне одбране, није имао од момента. Ја сам једини контакт и последњи контакт са тим изузетно честитим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког момента?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Само моменат, са тим честитим људима имао када су ми исказали вољу да они и жељу, а јавио је, чини ми се да је био капетан прве класе Јокић, да они хоће да се иселе. Даље је све преузео Јово Мијатовић, око тог дела, колико је то трајало, ја не знам, ја сам имао доста линија и доста бриге на другим пословима. Према томе, ништа нисам знао, ни за инциденте, то је ружно казати да је инцидент, то је много више од тога и много горе, нити сам знао када се дешавало, ни шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви нисте знали да су они ту смештени и да су ту боравили месец дана?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте после када сте чули да их је полиција пребацила и чувала, да ли сте питали, ко их је ту сместио, да ту буду месец дана? Јесте сазнали то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, ја не знам ко их је сместио, али, чини ми се, да је то веома јасно у оном материјалу, чак и у оптужници, веома јасно речено, ко их је сместио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, пише, територијалци?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, него пише, молим Вас, да је господин Миљановић, заменик командира станице милиције у Зворнику, станице јавне безбедности Зворник, да их је пратио, да их је вратио и сместио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пратио, али ко је одредио да се они ту држе, то Вас питамо? Јел сазнасте после?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То нигде нисам прочитао, извините, можда сам направио превид. Ја то нигде нисам прочитао, да је игде повезано са територијалном одбраном. Но, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте гледали Ви филм «Плинско светло», ја бих рекла да овде сви гледамо неки филм.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја нисам гледао тај филм, гледао сам много ружнијих филмова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте читали оптужницу, шта овде пише?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта пише овде?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте Ви и Грујић, ставља Вам се на терет да сте усмено наредили и преко припадника ТО спровели да се по враћању избегличке колоне села Дивич, одвоје 174 мушка лица и да се сместе, потом, затворе и задрже, прво у

«Новом извору»; где им се обратио Грујић, а потом територијалци извели 11 људи, потом другог дана, припадници ТО одвели их у Дом културе у Челопек?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, госпођо председнице, нисмо у колизији, нисмо у колизији, Тужилац то тврди и поштујем тврдњу његову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви сада кажете да се то Вама?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: На мени је да доказујем супротно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, Ви кажете да се то Вама не ставља на терет, значи Ви нисте разумели оптужницу? Припадници територијалне одбране којима Ви командуете, тако пише Тужилац, да се смештају?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Госпођо председнице, чини ми се да смо у изношењу моје одбране лепо казали, лепо сам рекао, не казали – рекао, да у датом моменту, са једном групом, назовимо тако, добровољне формације, долази до сукоба који је узроковао такве инциденте да су биле удаљене са тог простора, њихова појава даља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вас не разумем сада, верујте. Ја не знам овде да ми неко преведе.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, извините, ја да сугеришем, да покушам ову једну ситуацију да разрешимо. Ја се бојим да идемо сада у испитивање окривљеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, сам је себе довео у ту ситуацију.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Он је дао само део, сегментално је дао примедбу на исказ сведока. Расчистили смо то, зашто сада да идемо у испитивање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ваљда је логично да сада.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Али одлазимо од ове главне теме саслушања сведока.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хтео сам само да проверим, да ли стварно сведок зна, одакле су његови ученици у тај затвор, где је он остварио комуникацију са њима, доведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сада сам ја у дилеми, дакле, не знам. Друго питање, Ви сте се изјаснили о првим данима, да кажем тако, локацији боравка у «Алхосу». Тамо су били људи и тучени, челни људи, руководство, ко је у том моменту тукао, ко је заповедао, ко је силом наметао правила игре. Знамо ко је тучен, Јово Ивановић, Јово Мијатовић, Брано, сви редом су тучени.

СВЕДОК Н: Да.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нема ко није тучен. Ко је ту заповедао у «Алхосу»?

СВЕДОК Н: Откуд ја знам ко је заповедао. Био је Аркан, били сте и Ви ту.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чекајте, ко је, молим Вас, ко је тукао? Да ли сам ја тукао икога?

СВЕДОК Н: Па, нисте Ви.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Је ли Жућа тукао икога?

СВЕДОК Н: Није.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко је тукао?

СВЕДОК Н: Не знам ја ко је тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема у оптужници да су тучени у «Алхосу». Нема то у оптужници.

СВЕДОК Н: Петронијевић је дошао ваљда, окрвављене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, конкретно, је ли тачно оно што каже он за ситуацију у «Алхосу» или није? Ето то.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам хтео да питам, мислим да је господин Крстајић поставио врло конкретно питање из оптужнице где је у неком од материјала наведено, да је господин сведок рекао да сам дошао петнаест дана раније, «Алхос» није ни постојао, да сам ја у суштини заповедао, и Аркану и Жући и свима редом. Чини ми се да је то суштина била Вашег питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је прочитан исказ из Хашког трибунала.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам знао из ког је документа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате нешто да кажете на оно што је он причао, везано за ситуацију у «Алхосу», јел то није тачно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Како да не, ово је суштина што покушавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је могуће да неко буде тучен, а да заповеда ономе ко туче? То је суштинско питање. Онај ко туче, ваљда онда и заповеда. Ја претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни он ни рекао да је видео да је неко некога тукао, само је видео да је Петронијевић имао расечену усну у Вашој канцеларији.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дакле, Ви не знате да су тучени Брано, Јово.

СВЕДОК Н: Не, Брано и Јово су тучени у Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друга ситуација.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Брано није био уопште у Малом Зворнику, молим Вас. Јово Ивановић и Јово Мијатовић су тучени, искључиво и само, а у «Алхосу», у канцеларији поред стола, када су морали да стоје мирно, тучени су сви чланови Кризног штаба.

СВЕДОК Н: Јесте, Пеја је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули.

СВЕДОК Н: То сам ја и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам мислила да Ви предочавате ситуацију у «Алхосу», Владан Петронијевић, да ли знате тог човека?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не. Ја дозвољавам могућност оно што је рекао, дозвољавам могућност, морам да потражим негде. Дозвољавам могућност што је рекао господин сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да сам му ја, уствари, одговорио, смири се, решиће се, то су одговарајућа, одговори били, ћути, пребиће и тебе и мене, ћути, да гледамо некако да их извучемо. То је суштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тај човек код Вас у канцеларији, је ли тачно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, ја нисам имао канцеларију уопште. Он није рекао да је био у мојој канцеларији, него је рекао да сам ја био у канцеларији где је био и Петронијевић, а да је господин овај Муслиман био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у Вашој канцеларији, да је затекао Петронијевића.

СВЕДОК Н: У ходнику, да, да, у ходнику. А Петронијевић је, је ли то била Ваша канцеларија или не, Петронијевић је овако седео и ја сам се запањио када сам му видео расечене усне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте питали оптуженог?

СВЕДОК Н: Да, и онда он каже, помози и питао сам господина, пусти га, знајући га од раније. Онда нека се смири ситуација, пусти и онда сам ја отишао. Владан је остао ту.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте видели да сам га ја можда не дај Боже тукао?

СВЕДОК Н: Не, не, не.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, хвала Вам, само толико. И последње питање.

СВЕДОК Н: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам се не ставља на терет. Он каже да сте рекли, нека га ту дан, два, нека га, нека буде ту.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, ја сам, чини ми се, ако мој аматеризам то дозвољава, дозволите као аматеризам, ако је господин судија нашао за сходно да постави питање које је поставио из оног исказа хашким истражитељима, сматрао сам да је битно да се овај део расчисти, ко у тим данима у «Алхосу» командује, ко заповеда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то у оптужници, тај део, после, мај.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка маја.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Онда се питам, што смо ми цео дан разговарали о томе, што није у оптужници. И последње питање. Да ли сте икада са мном или са Обреновићем, били на иједном једином састанку у простору у коме је био смештен штаб и «Жуте осе»? Да ли се сећате, да ли сте икада били са мном тамо?

СВЕДОК Н: Како мислите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да Вас подсетим, иконографија, црне заставе?

СВЕДОК Н: Нисте Ви били са њим.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Био сам, ја сам водио на те преговоре.

СВЕДОК Н: Не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не вреди разговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који штаб?

СВЕДОК Н: Подсетите ме мало, молим Вас.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Питао сам, човек се не сећа, да смо, дакле, то се зове, чини ми се «Инжињеринг», пословни простор «Инжињеринга», где су биле смештене «Жуте осе». Да ли сте Ви са мном икада били на састанку тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су биле «Жуте осе»?

СВЕДОК Н: Ја мислим да нисам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не сећате се?

СВЕДОК Н: Да, мало ближе ако може.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Када је био овај састанак, црне заставе, претње, комуњаре и остале ствари, када је био разговор да се морају селити, уколико не предају оне који су чинили дела на Економији.

СВЕДОК Н: Не, не, ја знам да су они Вас напали у Комуналном.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, ово је, мислим, не вреди даље. Не вреди, ако то већ каже, онда не вреди, стварно.

СВЕДОК Н: Ја се заиста извињавам, да могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чекајте. Хоћете, оптужени, још само моменат. Сада је сведок ту, после ће да нам оде. Јел тачно ово што каже, да је причао и са Вама, везано за ове људе у Челопеку нешто, шта то може и тако даље да се уради, да се причало на састанцима, да сте на састанцима штаба, Владе причали о догађајима у Челопеку, да сте Ви, док сте били ту, реферисали и тако даље?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У ком смислу да сам реферисао? Ја то нисам, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О неким догађајима? Па, ево он је то рекао.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам реферисао са хиљаду страна, од погибије у Каменици па надаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за људе који су заточени?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, имате изјаву полицајаца који су тамо били чувари. Имате изјаву њихових претпостављених који су организовали њихове страже. Што се тиче Челопека, прави извор информација, вероватно и докумената, претпостављам, је у СУП-у. Ко је тамо људе сместио, ко је поставио стражу, ко је распоредио стражу, ко је командни састав одредио, ко је контролисао то. То само можете у СУП-у, то нема никакве везе, ни са територијалном одбраном, ни са мном лично. Дакле, није било, нема ни основе, да ја о томе реферишем. Реферише ваљда онај ко је домаћин тамо, претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим, могуће је да смо разговарали о много чему. Ја се бојим да се мешају овде времена. Ја се бојим да се мешају времена, разговарали једанпут, хиљаду, оно што је нелогично, господо судије, што је нелогично, тражи се интервенција лекара, а не зна се суштина, шта је са тим несрећним људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле ти људи ту?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја сам опет Вам рекао оно што су Вам изјавили овде сведоци на челу са Василићем, да су их они довели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су, они?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајци?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, то Вам је господин Василић, начелник СУП-а и командир у то време, то Вам је он овде рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да су спровели, али не по својој одлуци. Он је рекао да нису они одлучили да се ту сместе.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја се нисам изјашњавао ни о каквој одлуци, ја сам сада, Ви сте мене питали, одакле ти људи у том новом затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже полиција, нису они одлучили да се сместе.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја не знам ко је одлучио да се сместе, ја говорим, Ви говорите о једној локацији, ја о другој. Ја Вам се изјашњавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је друга локација?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Локација, управна зграда овог, како се зове, где су и Суд за прекршаје, где су смештени ти људи. Ја о томе причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, данас кажете, ту су доведени из Челопека, је ли тако, из Дома културе, да сте тада сазнали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немојте сада узети то лоцирање моје. Ја сам ипак тамо привремено био и кратко. Челопек, Каракај, мени много мање значи одредница, него што значи њима који су домицилни. Могуће да погрешим. То је све у истом правцу. Немојте узети здраво за готово. Ја говорим о људима, који су доведени у управну зграду «Новог извора» и Суда за прекршаје, да су то људи из оног Дома, који је срушен и направљено нешто ново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, Челопек.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је Челопек или Каракај, мени, не знам коме припада. А говоримо, чини ми се о истом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре о томе нисмо говорили, данас говоримо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас први пут чујемо то од Вас, добро. Имате ли још неку примедбу на исказ сведока, да нешто није тачно рекао или немате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим да је много помешано и Ви сте га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте уопштено.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви сте га много, много се инсистирало на томе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим да је он човек под страхом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога се он боји?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја га познајем из оног времена, веома концизног.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога се он плаши?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Веома конкретног и веома организованог. Ове изјаве данас су само, по мом утиску.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога страх, од кога страх?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам ја од кога.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога он може да има страх?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Од мене сигурно из ћелије на првом спрату нема.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, од кога може да има? Ја не знам, ја га питам.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Вам опет кажем, моја импресија, ја га познајем као човека врло организованог, врло конкретног и врло прецизног, да овако хаотично износи, само може бити поплашен.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта може бити, поплашен?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Уплашен.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уплашен?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Иначе, мислим да је све измешано у времену. Немојте замерити, господине, чини ми се да су помешане ствари у времену. Исто тако, дајем само илустрацију: петнаест дана ја дошао раније у «Алхос». Када је «Алхос» као локација отворен? Даном поделе полиције. Када је полиција подељена? 06. априла.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Како сам могао ја петнаест дана раније?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли питања други оптужени, можда? Немају? Добро, хвала. Колико сте имали трошкове за долазак у суд и за повратак?
СВЕДОК Н: Ја?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, Ви?
СВЕДОК Н: Дошао сам колима својим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И исхрана, је ли тако? Добро, ми ћемо Вам досудити отприлике колико смо и другима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колима сте, кажете, дошли?

Сведок тражи трошкове за долазак у суд и исхрану, по нахођењу суда, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 4.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да идете. Хвала што сте дошли.

СВЕДОК Н: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сачекаћете само да Вас ова служба, да Вам исплати то.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у доказном поступку саслушају сведоци Брзовић Шемсо, Пезеровић Ферид и Самир, а о осталим предложеним сведоцима од стране Тужилаштва за ратне злочине, биће накнадно одлучено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току идуће радне недеље ћемо Вам доставити списак која смо лица позвали, па ћемо сада видети, ко ће.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У понедељак имамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У понедељак, да, па ћемо вам доставити тај распоред за јуни и за јули, добићете то написано. Сведок «П» је у понедељак, јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А овај данашњи, Тешић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок данашњи, њега смо померили, он је за среду предвиђен, пошто нисмо данас могли да обезбедимо његов долазак, он је померен за среду. Доћи ће у среду један сведок О, а сведок Милан Станковић неће доћи у среду, тако да смо информисани да он сада не може, тако да је овај сведок померен. Само да кажем колеги, ако сте у контакту са Вашим колегом, заиста би било коректно, да ако постоји неки проблем, прво се мени обратите, да ја покушам или путем својих моћи или преко председника суда, да тај проблем решимо, као што кажете да је решила и колегиница у другом предмету, па, значи, ја не могу ништа решити, уколико немам информацију да има проблема. А свакако ћемо обезбедити и да се попије кафа и да се човек освежи и да се обезбеди просторија за оне који пуше, тако да мислим да заиста ово није начин на који ћемо такве ствари решавати.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пао је шећер човеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, баш зато што је пао шећер, нормално да може, али треба мени да каже, ја би јавила, да може човек да поједе. Ја не одлучујем о томе, заиста.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко одлучује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо то реците. Хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже за 29.05.2006. године у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА